

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Το δράμα της ζωής μου είναι πως δεν μπορέσα να του πω ποσό τον αγαπούσα και ποσό είχα μετανοήσει γι' αυτό που έγινε... Ούτε θα μπορούσα να του το πω ποτέ... Γερνάμε κι' οι δύο... Μια μέρα θα πεθάνουμε... Ίσως εγώ πρώτα, ίσως ο 'Αντρέας... Εκείνος που θα μείνει, θα είναι το ίδιο δυστυχισμένος όσο και τώρα κι' ίσως πιο πολύ. Αν φύγω πρώτα, ο άντρας μου θα συνοδεύσει στον τάφο μου με «ξένη», χωρίς την παρηγοριά, ότι αυτή η γυναίκα τον αγαπούσε, μ' όλο που αμάρτησε πολύ απέναντί του. Αν φύγει ο 'Αντρέας πρώτος, θα βασανίζωμαι από τις τύψεις, γιατί δεν του έδωσα αυτή τη χαρά να μάθει πως η αιματωλή γυναίκα του τον έλτρεψε...

Μη βιασθίτε να με συμπονέσετε. Είμαι μια αμαρτωλή, μια πολύ μεγάλη αμαρτωλή!... Σκεφθείτε, λοιπόν: μια μέρα, άφησα τον άντρα μου και την κορούλα μου, για να ακολουθήσω ένα μουσικό, που ήταν περαστικός από τη μικρή μας πόλη...

Κι' ωστόσο, αγαπούσα τον 'Αντρέα κι' ελάτρευα την 'Αννούλα μου, που ήταν τότε μόλις τριών χρόνων. 'Αλλ' ο άνθρωπος αυτός μ' έκανε να ξεχάσω τα πάντα. 'Ηταν σαν να είχα ξαφνικά τυφλωθώ... Ναι, σ' αλήθεια, είχα τυφλωθώ... Μια νύχτα, έφυγα κρυφά από το σπίτι μου κι' έτρεξα κοντά του. Πρώτου ξημερώσεως, ήμασταν μακριά... Δεν ήταν η αγάπη που με είχε σπρώξει κοντά του, μά μια παροδική μέθη των αισθήσεων.

Το κατάλαβα πολύ γρήγο-

ρα. 'Αλλ' ήταν πια αργά... Το κακό είχε γίνει. 'Ημουν μια παραστρατημένη. Κι' ωστόσο, το μυαλό μου έτρεχε ακατάπαυστα κοντά στον άντρα μου και την κόρη μου, που είχα αφήσει.

Νά γιατί δεν μπορέσα να μείνω περισσότερο από ένα μήνα κοντά στον άνθρωπο που είχα ακολουθήσει. 'Εγώ, πώς μ' αγαπούσε. 'Αλλ' η αγάπη του δεν με συγκινούσε πια και δεν είχα ούτε τη δύναμη, ούτε τη διαβεσσύνη να υποκρίνομαι... Κι' έτσι έφυγα μια μέρα, χωρίς να του πω τίποτε.

'Αλλά δεν ξαναγύρισα αμέσως στο σπίτι μου. Χρειάστηκε να περάσουν δυο ολόκληρα χρόνια, ώπου να τ' άποφασίσω. Δυο χρόνια ανειπάτης αγωνίας. 'Ενώ δεν ποθούσα τίποτε άλλο από το να ξαναβρω τον 'Αντρέα και την κορούλα μου, δεν ευρίσκα το θάρρος να τρέξω κοντά τους. Και μόνο η σκέψη πως θα τους αντίκρισα, έκανε το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες μου...

Πήρα, τέλος, τη μεγάλη απόφαση. 'Όταν χτύπησα την πόρτα του σπιτιού μου, είχα νυχτώσει πια.

— Ποιος είναι, ρώτησε από μέσα η φωνή του 'Αντρέα.

— Εγώ, απάντησα. 'Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά, που μου φαινόταν πως θα έσπαζε.

Ο 'Αντρέας άνοιξε σε λίγο. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο και το βλέμμα του δεν έδειχνε ούτε έκπληξη, ούτε κακία. Λυπηρό μόνο. Πρόσεξα αμέσως πως είχε αδυνατίσει πολύ.

— Πέρασε μέσα, είπε. 'Εκαμα μερικά βήματα.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τα Κάλλανδα

Των Χριστουγέννων ένεκεν και χάριν του έθιμου μετά φωνής μελωδικής και ύφους επίσημου θα ψάλλω τα κάλλανδα και δη άνευ σχολίου μετά τριγώνων σχετικού, κοινώς... καμπαρνελίου.

— Καλήν ήμεραν θήλα κι' ανάλητοι γυναι ύπρηξατε δι' έμιαυτον σκληροί κι' ουτιδαναι κι' ενω αϊτούμαι παρ' δυων ερωτικώδεως τρέλλας, ποιείτε κόνεζας συνεχώς χυδαίσι κορδέλλας. Χριστός γεννάται σημερον... Ω! σκανδαλώδες θήλα! Κι' ενω έκαστη εξ' δυων ύπακοην οφείλει

έκ γάο ποικίλων δράσεων ανηλεών κι' εντόνων έχω γενή ό φουκαρεύς ρεζίλιον των θνων! Καλήν ήμεραν έγγραυοι και λαύροι ζωντοχήροι αι ώροι μου διεργονται άνεραστοι και στείρειαι κι' εν Χριστουγέννοις άκαρδοι μοι φέρεσθε ασυνστόλως κι' οι σδρανοί άγάλλονται, πλην φευ! εγώ ουδόλωσ! Χριστός γεννάται σημερον... ω! χήροι (μερακλώδεσι!)

καγώ τυγγάνω κατηρηός και σφόδρα (ζοφερώδης) καθ' ό δεν μοι δεικνύνετε στάσιον ιδι- (αϊτέραν) διά να ιδω ούτω πως κι' εγώ λευκήν (ήμεραν).

Κι' ήδη ω! Ζεφ! αναπολών του έρω- (τος τας νίλας) τας σδουριχτάς καρπίζιαις κι' άλλας (πολλας) καίλας κραυγάς συμβιβαστικώς προς πάσας (έν άμυνή).

Χριστός γεννάται σημερον και επί (γής... εϊρήνη!) Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— 'Η μικρή, ρώτησε. — Κοιμάται, μου απάντησε, δείχνοντάς μου ένα καθίσμα. Δεν μπορείς να την δεις τώρα... — Με... θυμάται; Ξαναρώτησα με φωνή που έτρεμε. Ο 'Αντρέας έκαμε μια άδριστη κίνηση.

Κάθησα σε μια πολυθρόνα. Ο άντρας μου είχε ακουμπήσει στην άκρη του μπουφέ και με κυττάζε αμίλητος. — 'Ηρθα για το παιδί, είπα σε λίγο.

Μυτώ ήταν αλήθεια. 'Αλλ' είχα πάει και για τον άντρα μου...

Κουνησε το κεφάλι του. Καταλάβαινα πολύ καλά τη σκέψη του. Φανταζόταν πως ο φίλος μου με είχε εγκαταλείψει και πως αυτός ο λόγος μ' έκαμε να ξαναγυρίσω.

Θά μπορούσα, βέβαια, να του πω πως αυτή η σκέψη του δεν ήταν σωστή. 'Αλλά δεν το έκανα. Δεν βρήκα τη δύναμη να του το πω. Μήπως το σφάλμα μου απέναντί του θα γινόταν μικρότερο, αν του έλεγα πως εγώ εγκατέλειψα το φίλο μου κι' ότι δεν έμεινα μαζί του περισσότερο από μερικές εβδομάδες...

Η ώρα περνούσε χωρίς να μιλάμε. 'Εβλεπα γύρω μου όλα τα γνωστά πράγματα, που αποτελούσαν άλλοτε μέρος της ζωής μου κι' ένοιωθα την επιθυμία να τα πάρω στα χέρια μου, να τα χαϊδέσω, να τους μιλήσω, σαν να ήταν ζωντανά πλάσματα...

— 'Αλλ' ούτε αυτό το έκανα. Ο 'Αντρέας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος μου.

— 'Ηρθες για να μείνεις; με ρώτησε.

— Ναι, απάντησα, κατεβάζοντας τα μάτια. — Καλά, είπε. Πάω να σου ετοιμάσω το δωμάτιο, όπου έμενε άλλοτε ο αδελφός μου κι' αύριο τα κανονίζεις μόνη σου...

— Από κείνη τη στιγμή, άρχισε το μαρτύριό μου.

Ο 'Αντρέας κι' εγώ ζούμε από χρόνια σαν ξένοι. Είμαι από πάντα η νοικοκυρά του σπιτιού και μπορώ να κάμω ό,τι θέλω. 'Αλλά δεν είμαι τίποτε άλλο. Η μόνη μου παρηγοριά είναι η 'Αννούλα μου, που έχει γίνει πια μεγάλη κοπέλα.

Ο άντρας μου φαντάζεται πως γί' αυτήν και μόνο γύρισα. Και καταλαβαίνω πως αυτή η σκέψη του ξεσχίζει την καρδιά.

Δεν μπορέσα, ωστόσο, να βρω ποτέ τη δύναμη, να τον βγάλω απ' αυτή την πλάνη. Ούτε θα τη βρω ποτέ. Τον αγαπώ τόσο πολύ, που μου φαίνεται πως η αγάπη μου θα μικρύνει αν τον κάμω να με συγχωρήσει και να με συμπονέσει.

Κι' έπειτα, πρέπει να τιμωρηθώ. Πώς αλλιώς θα μπορέσω να εξιλεωθώ για το έγκλημά μου;... Είναι μεγάλη χαρά για μένα να μπορώ να στεκόμαι κοντά του, να τον περιποιούμαι, να φροντίζω για τα ρούχα του, να αγοράζω όταν τυχαίνει ν' αρρωστήσει και να προσπαθώ να διαβάσω στο βλέμμα του κάθε επιθυμία του, για να τρέξω να την ικανοποιήσω αμέσως... Δεν έχω το δικαίωμα να ζητήσω τίποτε άλλο...

Σκεφτόμαι μόνο πώς, μια μέρα, ο 'Αντρέας ίσως καταλάβει... Μια μέρα, όταν θα μαστε πια πολύ γέροι κι' όταν τα χρόνια κι' η πείρα θα έχουν φέρει μέσα στις ψυχές μας την ηρεμία και τη γαλήνη... Η σκέψη αυτή με κάνει λιγότερο δυστυχισμένη... ΜΑΡΙΖ ΝΤΕΛΑΡΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

ΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Το Βασιλικό θέατρο, μετά την «'Αγία 'Ιωάννα» θα παρουσιάσει το δεύτερο νέο έργο της περιόδου, «Καίσαρ και Κλεοπάτρα» του Μπέρναρ Σώ.

Πρίν δυο χρόνια, το «'Αντώνιος και Κλεοπάτρα» του Σαίξπηρ, που είχε παίξει η κ. Κατερίνα στο 'Ιντεάλ δεν είχε καθόλου καλή τύχη.

— Το θέατρο «Κοτοπούλη», μετά τη «Δασκαλίτσα» έτοιμάζει τώρα μια μεγάλη σύγχρονη επιτυχία, τη γαλλική κομεντί «Την αγαπούσα πολύ», που παίζεται τώρα στο Παρίσι από τον Φερνάν Γκραβέ. Πρόκειται για μια πικαντική αστυνομική περιπέτεια, που τον κεντρικό ήρωά της, έναν άτυχο έρωτευμένο, που περιπλέκεται χωρίς να το θέλει σ' ένα έγκλημα, υποδύεται ο συμπαθής κωμικός Ντίνος 'Ηλιοπούλος.

— 'Υστερα από απουσία πολλών μηνών στην Αυστραλία, γύρισε στην 'Αθήνα ο Βαρύτονος της Λυρικής Σκηνής Σαλίκκαρος, αφού έδωσε εκεί 37 συναυλίες!

Ο Σαλίκκαρος τη μέρα που έφθασε στο Σίδνεϋ είχε μια έντελώς άποσπτη περιπέτεια. Την ίδια ακριβώς μέρα ανεζητήτο από την μουσική αστυνομία ένας Οδύγγοος δραπέτης, που του έμοιαζε καταπληκτικά. Και οι αστυνομικοί, που παρενόησαν τις δυο φωτογραφίες, συνέλαβαν για λίγη ώρα το Σπύρο Σαλίκκαρο, ώς... δραπέτη, ενώ συγχρόνως οι δημοσιογράφοι, στην άλλη πλευρά του πλοίου, έπαιρναν συνέντευξη από τον... δραπέτη που τον εξέλαβαν για τον Σαλίκκαρο!

Την επομένη, η εφημερίδα «Χέραντ» του Σίδνεϋ έδημοσίευσε τις φωτογραφίες και των δυο, κοντά, με τις λεζάντες: «Ο Βαρύτονος που έγινε... δραπέτης!» και «Ο δραπέτης που έγινε Βαρύτονος!»

— Οι αδελφές Καλουτά, στην Κρήτη, όπου βρίσκονται τώρα, κάνουν χροσές δουλειές. Η «πρεμιέρα» τους, στα Χανιά, με τη γνωστή επιτυχία τους «Μ' αγαπά, δεν μ' αγαπά», δόθηκε με μεγάλη κοσμοσυρροή. Στο ίδιο έργο που θα επαναλάβουν αυτήν την εβδομάδα και στο 'Ηράκλειο, θα παραστή και ο διασκευαστής του έργου κ. Δ. Γιαννουκάκης για να προλογίσουν την παράστασι.

— 'Υστερα από απουσία ενός έτους στην Τουρκία, γύρισε στην 'Αθήνα η γνωστή πρωταγωνίστρια της όπερέττας Ζωζώ Νταλμάς. 'Όταν έφτασε στην Κων/πολη, η Ζωζώ δοκίμασε μια μεγάλη απογοήτευση. Το μικρό «μπουζούκι», στο οποίο είχε εξασκηθί συστηματικά για να εμφανισθί με αυτό στην τουρκική όπερέττα, είχε γίνει θρύψαλα, μέσα στη βαλίτσα της που γινε η υπερέκρηση να εγκαταλείψω το στέγδιό της. Αφού στάθηκε αδύνατο να φτιάξουν όμοιο μπουζούκι στην Τουρκία.

— Κάπως πρόωρα άρχισαν οι ζυμώσεις για την θερινή θεατρική σαιζόν.

— 'Ετσι εκτός από τον μουσικό θίασο της Βέμπο, που θα εμφανισθί ανασυνκροτούμενος στο θέατρό της, γίνεται λόγος για μουσικό θίασο των αδελφών Καλουτά, που θα παίξουν σ' ένα νέο θεατρικό θέατρο, καθώς και για ένα νέο θίασο μουσικής κωμωδίας που θα εμφανισθί στο θερινό θέατρο 'Αργυροπούλου, της οδού Φιλελλήνων.

— 'Υστερα από απουσία ενός έτους γύρισε στην 'Αθήνα η γνωστή τραγουδίστρια Θέκλα Λαζαρίδου. Η Λαζαρίδου, που παίζει επίσης μ' εξαιρετική τέχνη κιθάρα, θα εμφανισθί αυτές τις μέρες σ' ένα από τα γνωστά κέντρα.

— Μετά το Μαρούδα, η Μόλλυ θα λανσάρη πολύ σύντομα ένα καινούργιο δικό της τραγούδι.

— Επίσης, η Νινή Ζαχά πρόκειται να φωνογραφήσει σε δίσκους μαζί με άλλες επιτυχίες της ένα τραγούδι, τους στίχους, του οποίου έγραψε η Λέλα Μαστινί.

— Ένα μεγάλο σπανιόλιθο σουξέ, το «Μεστόν ένομιμόντο ντέ τέ», που μεταφράστηκε σε όλες τις γλώσσες, κυκλοφορεί προσεχώς σε ελληνική έκδοσι (Κορίτσι μου, έσένα αγαπώ) με ελληνικούς στίχους του συνεργάτου μας κ. Ι. Φοιάντογλου. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τραπλές ευχές

Είναι γνωστό πως όλοι οι άνθρωποι άλλα λένε και άλλα σκέπτονται. 'Αλλά αυτά τα περιβόητα «κατά συνθήκην» επεκτείνονται και στα «γραπτά». 'Αποδείξεις οι μυριάδες «ευχετηρίων» κάρτ-ποστάλ που θ' ανταλλάγουν και ευκαιρία των εορτών. 'Αλλες ευχές θα περιέχουν και άλλες θα είναι οι ενδομυχες επιθυμίες των «αποστολέων». Και να π. χ. η κάρτα που θα στείλη η Λένα στον Τέλη:

«Σου εύχομαι Χριστούγεννα καλά κι' ευτυχισμένα. και μὴν ξεχνᾶς, ἀγάπη μου, πὼς σὲ λατρεύω Λένα».

Αυτή είναι η γραπτή ευχή της Λένας. Και να τί σκεπτότανε την ώρα που την διέτυπωνε απάνω στο άβωδο κάρτ-ποστάλ:

«Ξαναρχονται Χριστούγεννα! Πώς τὰ βολένεις, Τέλη, και δύο χρόνια ολόκληρα μου ξεγλυστράς σαν χέλι; Πανάθεμά σε καίγεται και πανικός σὲ πιάνει. κάθε φορά που γίνεσαι κουβέντα γιὰ στεφάνι. Μὰ ὅσο κι' ἂν ἀμύνεσαι μὲ μαεστρία τὴν, τοῦ χρόνου τὰ Χριστούγεννα θὰ σ' ἔχω κοινουλώσει. Βρε, θὰ σὲ δώ στο πλάι μου γαμπρὸ ἀνυπερβότως κι' ἂς εἶναι, ἀφιλότιμε, και «δίσεντον» τὸ ἔτος!»

Θαυμάστε τώρα τὰ ευγενικά αἰσθήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι πλημμυρισμένη ἡ κάρτα που εἰτοιμάζεται νὰ στείλῃ ἡ Πόπη στὴ φίλη της τὴ Μελπομένη:

«Ὅ, τι ποθεῖς σου εύχομαι, καλή μου Μελπομένη, λείως διαφορετικές. Καμαρώστε τις:

— 'Αλλὰ οἱ κρυφές «φιλικές» σκέψεις τῆς Πόπης εἶναι τε- και λὲς πὼς εἶσαι, μάτια μου, ἐτὼν εἰκοσι ἔξη! Μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ Γέννησι μὲ γέλια και χαρὲς τὴν εἶδες και τὴν ἔζησες τριάντα τοῖς φορές. Καὶ ὅμως κοκορεύεσαι γιὰ τὴν περηφάνεια καὶ γάμους κοκορεύεσαι γιὰ τὴν περηφάνεια Χαχῆ! 'Αφού ὡς σημερα δὲν βρήκες τὸν εἰρφή, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο ἂν θὰ σὲ δοῦμε νύφη! 'Όταν τὰ χρόνια φύγουνε, αὐτὸ πάντα συμβαίνει. Καί... ὅξω ἀπὸ λόγου μου κακίστρω Μελπομένη!»

— 'Αλλὰ, πρὸς Θεοῦ! Μη βιασθίτε νὰ πῆτε ὅτι «κόρα- κας κοράκου μάτι δὲν βγάζει!» Μ' ἄλλα λόγια μὴ φαντα- σθίτε ὅτι δὲν θὰ κατηγορήσω καὶ τοὺς ἄντρες ἐπὶ ἀ- συνεψείας.

Εἶναι σπουδαία κουμάσια κι' αὐτοί! Κι' ἂν δὲν τὸ πι- στεύετε, ρίξτε μιὰ ματιά στὴν κάρτα που κρατᾷει χα- ρομένη ἡ Ρίκα. Τῆς τὴν ἔστειλε ὁ ἀγαπημένος τῆς Λάκης:

«Χρόνια πολλά, λατρεία μου, κι' ὅ, τι ἐπιθυμῆς. Τοῦ χρόνου στὴ φωλίτσα μας γάμαστε πιά κι' ἐμεῖς!»

Κι' ἂν ἔχετε τὴν περιέργεια—που σίγουρα τὴν ἔχετε— διαβάστε τί σκεπτότανε ὁ αἰσθηματίας Λάκης τὴν ώρα που ἔγραφε αὐτὰ τὰ τουφερά λόγια:

«'Εμεῖς οἱ δυὸ ἀφάνταστα ταιριαζόμε, βρε Ρίκα. 'Εχω μεγάλα ὄνειρα κι' ἐσὺ μεγάλη προίκα. Καὶ λίρες και γροῦνγραφα κι' ἀκίνητα! Πῶ! πῶ! Μὲ τέτοια... κάλλη, κοῦλα μου, πὼς νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ. Κι' ἔχεις και αὐτοκίνητο! Κι' ἂν εἶχες κι' ἕνα κότερο, θὰ σ' ἀγαπούσα Ρίκα μου, ἀπείρως περισσότερο!»

Αὐτὰ εἶναι μερικά δείγματα ἀπὸ τὰ γραφόμενα «κατὰ συνθήκην ψεύδη», που ἀποτελοῦν ἕνα κανόνα, ὁ ὁποῖος— εὐτυχῶς! — ἔχει ἀπειρὸς ἐξαιρέσεις. Γιατί, ἐδῶ που τὰ λέμε, εἶν' ἀμέτρητες οἱ ευχές που ἀναβλύζουν κατ' εὐ- θειαν ἀπὸ τὶς καρδιές των ἀνθρώπων.

Σὰν κι' αὐτὴ που ἀπευθύνω σὲ ὅλους τοὺς παντρεμέ- νους:

«Τὰ φετεινὰ Χριστούγεννα μ' ὄψεια και γαρό, δίχως καύμους και βάσανα και δίχως πεθερά!»

Εἰς τοὺς ἀγαπῶντας
Ἄνα. Ταβάρια
Συγγραφεύς Τ.

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Με την ποδιά του σχολείου

— Λοιπόν, κορίτσια, να βάλετε τα δυνάτα σας!... Τό θέμα τό καταλάβετε έλπίζω καλά! «Η πιο εύτυχισμένη στιγμή της ζωής μου». Ν' αφήσετε τις καρδιές σας ελεύθερες να μιλήσουν. Όποια έκθεσι βραβεύθῃ, θα δημοσιευθῇ στην έφημερίδα του σχολείου...

Η φωνή της κυρίας Σοφίας Δεμερτζή, βαρειά, εγκάρδια γεμίσε την αίθουσα. Οί κοπελλίτσες την κύτταζαν με μάτια λαμπέρα και τα δροσερά τους πρόσωπα έδειχναν όλη τους την ευχαρίστησι.

Τώρα μπορείτε να πηγαίνετε... Οί κοριτσιότικες φωνούλες πλημμύρισαν τη σκάλα, τό διάδρομο. Λίγα λεπτά της ώρας, γέλια, ξεφωνητά, χαρές. Έπειτα τα ζωγρά νεάτια χύθηκαν στο δρόμο. Οί μαύρες ποδιές μόλις μπορούσαν να σκεπάσουν τα φουντωτά δεκαεπτάχρονα κορμιά κι' οί μαθητικές σάκκες δεν έμπόδιζαν τα τσαχπινικά ματάκια να γυρνάνε εδῶ κι' εκεί, έρωτηματικά, αινιγματικά...

Η Έλιζα Δέδη κατέθηκε τελευταία τη σκάλα.

— Έλα, καμμένη, της φώναξε η Φώφη Καλύτη, πάλι τελευταία θα μείνης!...

— Τό ξέρεις για ποιά λόγο μένω τελευταία, αποκρίθηκε η κοπέλλα, και τό μάγουλά της κοκκίνισαν.

— Ούφ! Είσαι κουτή! φώναξε η Φώφη. Κι' ενῶ στά καστανά άνοιχτά μάτια της, που είχαν κάτι χρυσαφές ανταύγειες, περνούσε μία πονηρή λάμψι, ψιθύρισε:

— Τού τό είπα... Δεν θα σε περιμένῃ απ' έδῶ...

Η Έλιζα στάθηκε μία στιγμή. Τό λεπτό, μελαχροινό προσωπάκι της, που όταν γελάσε φαινόταν τόσο παιδιάτικο με τό όμορφα λακκίκια κοντά στα χείλη, πήρε μία σοβαρή έκφρασι.

— Φώφη, αν με περιμένῃ πάλι σήμερα ό αδελφός σου θα γίνω έξω φρενών, να τό ξέρεις!...

— Καλά, ντέ, τό ξέρω, τού τό είπα...

Έξω από την πόρτα του σχολείου, λίγο πάρα πέρα, στεκόταν μία συντροφιά από νέους γυμνασιόπαιδες, που δεν εύρισκαν καλύτερο τρόπο να περάσουν την ώρα τους, παρά να χαζεύουν έξω από την πόρτα τού Γυμνασίου των Θηλέων.

Όταν πέρασαν η Φώφη κι' η Έλιζα, έκείνοι άρχισαν τα πειράγματα:

— Τί όμορφη πού είνε η ξανθείά!... «Αχ, μ' άρέσουν οί ψηλές και πανειές κοπέλλες!»

Η Φώφη έρριξε πρὸς την άγορίστικη συντροφιά μία ματιά γεμάτη τσαχπινιά, γέλασε δυνατά, και προχώρησε.

— Ένας άλλος νεαρός φώναξε:

— Έγώ προτιμώ τις μινιόν... Η β...

γολυγερή είνε ό τύπος μου!...

— Κι' εγώ έχω άδυναμία για τις μελαχροινές, άναστένανε κάποιοι άλλος νεαρός, σαλλά.

Η Έλιζα κατέβασε τό κεφάλι κι' άρχισε να περπατά γρήγορα.

— Τί τρέχεις έτσι; της ψιθύρισε η Φώφη.

— Μά δεν άκούς πού μάς πειράζουν;... Μνησθήτι μου Κύριε! Κι' ύστερα; Φοβάσαι μη μάς φάνε;...

— Δεν σ' ένοχλούν τό σαχλά αυτά πειράγματα, έσένα, Φώφη;...

— Καθόλου! Με διασκεδάζουν! Κάνω γουστό ως πού φτάνει η κουταυάρα των άγοριών!...

— Έγώ όμως συγκίζομαι... Τό θεωρώ έξευτελιστικό να μου μιλάνε έτσι άγνωστοί μου στο δρόμο...

— Έσύ, παιδί μου, είσαι μυστήριο! Ά-φοῦ σου κακοφαίνεται να σου μιλήσῃ ό αδελφός μου!

— Και με τό δίκιο μου!... Τί δουλειά έχει να κάβεται κάθε τόσο κι' αυτός και να μάς περιμένῃ;...

— Άν πίστευσε στα λόγια τού αδελφού μου, δεν θα σού κακοφαινόταν...

Η Έλιζα χαμογέλασε. Τά λακκίκια στα μάγουλα παιχνίδιασαν.

— Μ' αγαπάει, έ...

— Είνε ξετρελλαμένος μαζί σου...

— Σώπα, καμμένη, Φώφη...

— Δεν τό πιστεύεις;

— Δεν τό χωρεί τό μυαλό μου.

— Γιατί;...

— Με την πρώτη φορά πού με είδε μ' αγάπησε τόσο πολύ!

— Μά αυτό θα πῇ αγάπη! Τί νομίζεις;... Η αγάπη δεν είνε ύπολογισμός!... Η αγάπη έρχεται έτσι ξαφνικά, εκεί πού δεν τό περιμένει κανείς!...

Γέλασε η Έλιζα. Τό γέλιο της ήταν παιδιάτικο. Κι' η φωνή της δεν ήταν και τόσο σταθερή, καθώς αποκρίθηκε τώρα:

— Ξέρω κι' εγώ τό πῶ;... Μιά φορά, δεν είνε σωστό να με έκθέτῃ και να κάβεται στο δρόμο να μου λῇ σαχλαμάρες και να μου δίνῃ έρωτικά γραμματά.

— Καλά, αυτό είνε κανα-δυο φορές...

— Και δεν πρέπει να ξαναγίνῃ!

— Τίνας είνε η Φώφη τις χρούστες της μπουκλες, τέντωσε τό γεμάτο κορμί της.

— Έσύ παιδί μου, δεν είσαι για να χήσης. Λες κι' είσαι καμιά γριά, καμιά γιαγιά!... Ούτε κι' οί γιαγιάδες μας δεν σκέπτονταν έτσι. Για ρώτα τη μαμά σου.

Και στά παληά τα χρόνια οί μαθήτριες είχαν τό φλερτάκια τους...

Προχωρούσαν τώρα με δῆμα ζωηρό στην δδὸ Πατησίων. Η Έλιζα καθόταν κοντά στην Όμόνοια, η Φώφη στο τέρμα. Πήγαιναν πάντα μαζί ως τη στάσι τού τραίμ οί δυο κοπέλλες.

— Έτσι και σήμερα, χωρίστηκαν εκεί.

— Γειά σου, Έλιζα! Έκανε η Φώφη εί-

Παρακολουθήστε από τό τεύχος αυτό τό νέο αισθηματικό άθηναϊκό μυθιστόρημα, τού τόσο αγαπητού στους αναγνώστες μας συγγραφέως

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ

Πρόκειται για τη συγκινητική, την πονεμένη ιστορία της αγάπης μιας όμορφης κοπελλίτσας, που αφήνεται να παρασυρθῇ από τα πρώτα φτερουγίσματα της καρδιάς της και να πιστέψῃ στὸν έρωτα ενός άντρα, πού λογαριάζει περισσότερο τα λεφτά της, τη μεγάλη προίκα της. Η τρελλή αυτή αγάπη με τις αταπάτες της έρωτικής εὐτυχίας, πού πικραίνει τούς γονεϊς της όμορφης Έλιζας και τούς οδηγεί στην καταστροφή, είνε γεμάτη από αισθηματικές περιπέτειες, δραματικά έπεισόδια, έξολλες χαρές και τραγικές απογοητεύσεις, πού θα χορηγέσουν και θα συγκινήσουν τούς αναγνώστες τού «Θησαυρού».

ρωνικά. Πρόσπεξε, από τό πεζοδρόμιο, και χαμηλά τό μάτια!...

Η Έλιζα γέλασε. Τά μαύρα, ξευπνα μάτια της σπιθίσαν και τό αίμα ανέβηκε, όπως ανέβαινε εύκολα, στα μάγουλά της. Η Φώφη πήδησε στο τραίμ και χωρίστηκαν.

«Σ' αγαπώ τρελλά!»

Με βῆμα σδέλτο, χαριτωμένο, έστριψε η Έλιζα και πήρε την παρόδο πού θα την έφερνε στο σπίτι της.

«Η καλύτερη έκθεσι θα δημοσιευθῇ στην μαθητική έφημερίδα!»

Τά λόγια της κυρίας Δεμερτζή στριφογύριζαν στο μυαλό της.

«Ποιά ήταν η πιο εύτυχισμένη στιγμή στη ζωή μου;» συλλογιζόταν η κοπελλίτσα. Μοναχοκόρη, εύπορη, χαϊδεμένη, άνα-

θρεμμένη σε μία οικογένεια αγαπημένη, πού τη λάτρευε, είχε πολλές εύτυχισμένες στιγμές στη ζωή της. Μά, παράξενο, τώρα καθώς περπατούσε και συλλογιζόταν τί έπρεπε να γράψῃ, δεν εύρισκε μία στιγμή πού να της είχε δώσει μία ευτυχία πραγμα-

τικά έντονη, μία στιγμή πού θ' άξίζει να τη θυμάται ανάμεσα σε χίλιες άλλες. Η ζωή της ίσαμε τώρα ήταν μία λίγνη γαλανή με ήρεμα νερά. Όλη όμορφη και χαρούμενη.

Οί χαρές όμως, όλες, ήταν συνηθισμένες. Τίς ήξερε, τίς περιμενε...

«Θά υπάρχουν όμως κι' άλλοιτικές χαρές κι' άλλοιτική ευτυχία...» συλλογιζότανε μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά η κοπέλλα.

Παράξενο! Με τη σκέψι αυτή, πρόσβαλε μπροστά στη φαντασία της ένα άντρικό πρόσωπο, νεανικό. Μάτια χρυσοκάστανα, με κάτι ανταύγειες σκληρές, σαν τῶν άγρι-

μιών τά μάτια, μαλλιά καστανά πού σχημάτιζαν ένα άρμονικό, κυματιστό πλαίσιο γύρω από τό πρόσωπο, πού ήταν κάπως τετράγωνο, αλλά έδειχνε δύναμι και άπο-

φασιστικότητα, κορμί άθλητικό, όλόρθο, κομψό μέσα στην άψογη φρεσσία, ύψος άτυγχικό και τρυφερό μαζί!...

— Έλιζα!...

Η παιδούλα ξαφνιασθηκε να σά ευπνούσε από λήθαργο. Μπροστά της στεκόταν όλοζώντανος ό άντρας πού πριν δυο

στιγμές είχε περάσει από τη φαντασία της. Σαν κύμα ανέβηκε τό αίμα στα μά-

γουλά της. Τό στήθος της φούσκωσε σαν να είχε λαχανάσει απ' τό τρέξιμο, κι' η καρδιά της άρχισε να χτυπά μ' ένα πα-

ράξενο φόβο.

— Έλιζα! Θέλω να σου πῶ δυο λόγια!...

— Κύριε Θέμῃ... Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε.

Τάχυνε τό βῆμα της. Αυτός όμως άρχισε να περπατά κοντά της. Η φωνή του άκούστηκε ειρωνική και χαϊδευτική μαζί:

— Νομίζεις πῶς θα με περάσῃ;... Ο-πρωδότησε τα πόδια μου είνε πιο μακριά από τα δικά σου. Για κύττα. Ίσαμε τόν

ώμο μου φτάνεις!...

Προχώρησαν έτσι πλάι-πλάι μερικά βήματα.

Η Έλιζα ένοιωθε τό θυμό ν' ανεβαίνει στο κεφάλι της. Θά ήθελε να τὸν χτυπήσῃ, να τὸν κάνει να πονέσῃ, να τὸν ξευτελίσῃ, όπως την ξευτελίσε κι' αυτός με τό φέρο-

σισμό του. Άλλά δεν εύρισκε τά λόγια πού-πρεπε να τού πῇ.

— Έτσι μονάχα τούρρινε κάθε τόσο μα-

τιές γεμάτες αγανάκτησι και ψιθύριζε:

— Άφῃστε με! Δεν είνε τρόπος αυτός!...

Ακολουθώντας τό γρήγορο βῆμα της, προχωρούσε αυτός πλάι της.

— Έλιζα... Έχω κάτι να σου πῶ. Ά-ερίζει τὸν κόπο να σταματήσεις για να τ' άκούσῃς! Δεν θέλεις; Έστω! Θά στο πῶ

τρέχοντας. Είνε λιγάκι άστείο να σου κάνω έξομολόγησι έτσι, αλλά τί να γίνῃ;

— Θάπρεπε να ντρέπεστε να έπιμένετε τόσο!...

— Άκουσε πρώτα τί έχω να σου πῶ. Έλιζα! Σ' αγαπῶ τρελλά!...

Τά μάτια της στρογγύλεψαν, τὸν κύττα-ξαν για μία στιγμή προαιμενά, μαγεμένα. Κι' η φωνή του άκούστηκε μαλακιά, χαϊ-

δευτική:

— Σ' αγαπῶ. Έλιζα, κι' είμαι δυστυχισμένος. Μά πῶς; Ταχύνεις κι' άλλο τό βῆμα σου; Δεν πειράζει! Μιά φορά άκουσε αυτό πού σου είπα. Σ' αγαπῶ!... Είμαι δυστυχισμένος... Αύριο θα σε περιμένῶ στο

πάρκο, Μπροστά στο άγαλμα τού Κων-

σταντίνου. Στίς έξη τό άπόγεμα. Κάνε δυ-πως μπροείς... Νάρθῃς!... Άν δεν έρθῃς, θα σκοτωθῶ, τ' άκούς!...

Η Έλιζα είχε φτάσει στην πόρτα της. Τό δαχτυλάκι της πάτησε σπασιαδικά τό κουδούνι.

— Άκούσε τί σου είπα!... Θά είσαι αίτια πού θα πεθάνω. Θέλω να σου μιλήσω

μιά φορά, σαν άνθρωπος. Έχω δικαίωμα να σου μιλήσω! Κι' αν θέλῃς ν' άρνηθῃς, θάχῃς κι' έσύ όλο τό δικαίωμα! Μιά φο-

ρά όμως πρέπει να μ' άκούσῃς. Δεν είνε ούτε ευγενικό ούτε φιλόνθρωπο τό φέρο-

σμο σου!...

Η πόρτα άπὸ μέσα άνοιξε. Γρήγορα μπῆκε στο σπίτι της η κοπέλλα. Κι' η πόρ-τα έκλεισε στο πρόσωπο τού Θέμῃ Κα-

λύτη.

νιά χαϊδεμένη μονοχοκέρη

Τό σπίτι τού Φρίξου Δέδη ήταν άρχον-τικό, από τα παλιά όμορφα σπίτια της

όδοῦ Πατησίων. Όσοτσο η έπίπλωσί του ήταν καινούργια, έντελως μοντέρνα και

κομψή. Τό πράγμα ήταν δικαιολογημένο. Τό σπίτι τό είχε πάρει προίκα η υπτέρα

της Έλιζας. Άλλά ήταν τό μόνο πού είχε πάρει: τά ξερά ντουβάρια. Γιατί η οικο-

γένεια της είχε στο μεταξύ πτωχύνει και μόλις, από τού χάροῦ τά δόντια γλύτωσε

αυτό τό άκίνητο από την καταστροφή. Ο πατέρας της, παλιός πολιτευτής, άτύχησε,

έφαγε όλη του την περιουσία, και με χίλια βάσανα κατάφεραν ν' αφήσουν τό σπίτι της

όδοῦ Πατησίων προίκα για τη μοναχοκόρη τους.

Η καταστροφή αυτή άνάγκασε την οί-

κογένεια της Θεώνης, της υπτέρας της Έ-

λιζας, να δεχθῇ για γαμπρό τὸν Φρίξο Δέδη.

Αυτός, ό πατέρας της Έλιζας, καταγό-

ταν από κάποιο χωριό της Πελοποννήσου. Είχε έρθει στην Άθήνα μικρό παιδί, για

να έργασθῇ και να βγάλῃ τό ψωμί του. Άρχισε από υπηρέτακος σε κάποιο μαγα-

ζί. Είκοσι χρόνια ήταν τό δεξί χέρι τού διευθυντῶ του. Τριάντα χρόνων, είχε γίνει

συνέτακος. Και στα σαράντα του χρόνια, άγόρασε όλη την έπιχείρησι!...

Τότε, άποφάσισε να παντρευθῇ και τό

μόνο πού ζήτησε ήταν μία κοπέλλα από «τάξικ». Τού προέβλεψαν την Θεώνη. Και

ξετρελλάθηκε μαζί της. Αυτή, όμως, πο-ρούσε να τὸν αγαπήσῃ εύκολα γιατί ό Φρί-

ξος Δέδης είχε όλα τά φυσικά προσόντα για ν' αγαπηθῇ. Ήταν καλοφτιαγμένος, έ-

ξυπνος, ζωηρός, ένεργητικός. Μονάχα, ήταν η κοινωνική διαφορά. Όχι πῶς η Θεώνη

είχε καμιά πρόληψι. Άλλά συλλογιζόταν τη διαφορά στην άνατροφή, στη μόρφωσι, στις

συνήθειες. Και πραγματικά, τα πρώτα χρόνια τάχισε μαρτυρικά κοντά του. Ά-

ταν είκοσι χρόνια κι' αυτός σαράντα. Αυ-

τή είχε τελειώσει τό γυμνάσιο, ήξερε δυο γλώσσες, πιάνο, χορό, με λίγα λόγια είχε

τελεία κοινωνική μόρφωσι. Ο άντρας της δεν είχε βγάλει ούτε τρεις τάξεις τού Γυ-

μνασίου και δε μπορούσε παρά με κόπο να διαβάσῃ γαλλικά. Στο τέλος όμως, η έξυ-

πνάδα κι' η καλωσύνη τού Φρίξου Δέδη γκρέμισαν κάθε διαφορά μεταξύ τους. Κι'

ύστερα από πέντε χρόνια συζυγικής ζωής, η Θεώνη δεν μπορούσε πιά να καταλάβῃ πῶς

ήταν δυνατόν να μὴν είχε έρωτευθῇ με τό

πρώτο τὸν άντρα της. Στο μεταξύ, βέβαια, ό Δέδης είχε ριχθῇ μ' όλη του την καρδιά

αυτή στην άνατροφή, στη μόρφωσι, στις συνήθειες. Και πραγματικά, τα πρώτα χρόνια άντέδρα-

σε, χωρίς σκέψι, έτσι από κάποια ύπουσ-

κε πῶς τό δικό της τό πνεῦμα μ' όλη της

τή μόρφωσι, δεν μπορούσε να παραβῇ με

τη φυσική, αὐθόρμητη έξυπνάδα τού άντρός

της, παρέδωσε τα δῖπλά...

Ο Φρίξος σκεπτόταν για δυο: και για

τὸν έαυτό του και για τη γυναίκα του. Ά-

κόμα και σε δικά της, άτομικά, ζητήμα-

τα, της άρεσε να τὸν ρωτῇ. Κι' αυτός, μέ-

σα σ' όλες του τις άσχολιες, πού δεν ήταν

λίγες, εύρισκε καιρό πότε-πότε να τη συ-

νοδεύῃ στα μαγαζιά και να της δίνῃ τη

γνώμη του για τό λούσα της. Είνε αλήθεια

πῶς δεν τὸν κούραζε και πολύ η Θεώνη,

έπειδή ήταν από φυσικού της λιτή και α-

πλή.

Δεν της άρεσαν οί έπιδείξεις και τό μόνο

πού ζήτησε πάντα ήταν να ντύνεται κομ-

ψά και ευγενικά.

Όσο για την Έλιζα, συνέβαινε τό αγ-

ρίβετο. Μ' αυτήν, τό θεωρούσε τό φυσικώ-

τερο πράγμα τού κόσμου ό πατέρας της

να ύποτάσσεται στις έπιθυμίες της. Η

γλυκειά, η μαλακιά Θεώνη, πολλές φορές

φαινόταν πιο σκληρή με την κόρη της πα-

ρά ό πατέρας. Πολλές φορές όταν ήταν μι-

κρή, η Έλιζα είχε κλάσει έξ αίτίας της

υπτέρας της. Άλλά πάντα ό υπαίτης εύ-

ρισκε έναν τρόπο να την παρηγορήσῃ.

Ευτυχώς η Έλιζα ήταν ένα κορίτσι λογι-

κό από μικρή. Είμοιαζε και στη υπτέρα

της και στὸν πατέρα της. Είχε πάρει από

τὸν Δέδη τη λυγερή κορμιοστασία και τα

έξυπνα, γρήγορα μάτια. Από τη υπτέρα

της πάλι, τό μελαχροινό δέμα με τό ω-

ραίο ρόδινο χρώμα, τά λακκίκια στα μά-

γουλα και τό γλυκό χαμόγελο. Όσοι τη

γνώριζαν, την αγαπούσαν άμέσως.

Γενικά, μία οικογένεια εύτυχισμένη, μό-

νες δυσάρεστες στιγμές πού γνώριζαν, ή-

ταν καμιά φορά κάποια παιδική άρρώ-

στεια της Έλιζας. Μιά γριππούλα, μία Ι-

λαρά, μία άνευαδολγία, έσθυναν τό γέλιο

από τό σπίτι για κάμποσες ημέρες. Η Έ-

λιζα ήταν τό βαρόμετρο όλης της οικογέ-

νῆς Κι' η ζωή τραβούσε πάλι στο συνηθί-με-

νο της ρυθμό.

— Καλῶς τό κοριτσάκι μου!...

Η Θεώνη ύποδέχθηκε την κόρη της εκεί-

νο τό μεσημέρι, όπως την ύποδεχόταν πάν-

τα, τρυφερά, σαν να ήταν μικρό κορι-

Α ΧΑΡΙΣ ΤΑΙΣ ΠΑΝΟΝ
ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ κοὶ τὰ θετὰ παιδιὰ της

Τρίτο καὶ τέταρτο εἶναι τα
τσάκια Κάθυ καὶ Σύνθια, τε
κογενειακὸ δράμα αὐτῶν τῶν

Δεύτερος έρχεται ο νεαρός Κρίστοφερ, 7 χρόνων σήμερα. Ο πατέρας του ήταν άνεργος και μέθυσος και η μητέρα του άρρωστη βαρειά. Για καλή του τύχη βρέθηκε στο δρόμο του μία μέρα η Τζάν. Είδε το παιδάκι με κουρελιασμένα ρούχα και ξεπόλητο και το λυπήθηκε. Βάτησε τον ώμο του στο παιδί.

δυὸ δίδυμα καὶ ὁμορφα κορι-
τάρων χρόνων σήμερα. Τὸ οἰ-
παιδιῶν εἶναι πρὸ τραγικὸν ἄπὸ

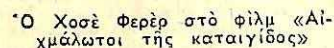
Καθένα απ
τη δική του γ
μια χαρά να
το χέρι να κα
ξουν. Πολλές
αν τὰ μαζεύε
ζει όμορφες
παλι, βάζει
στο πιάνο κα
τώντας στήν
Σύνθια, διαστ

τά τέσσερα παιδιά έχει τώρα κουδουνόνατα και υπηρέσια. Είναι η βλέψη κανείς πιασμένα απτεβαίνουν στο κήπο για να παφορές, τα βρόδνα ιδίως, η Τζόδλα γύσω της και τους διαβάστωριες ή παραμύθια. Άλλοτε, την Κριστίν και τον Κρίστοφερ ή η ίδια πίσω τους όρθια, κρατάγκαλικά της την Κάθυ και την Εξάδωχ με λίγη εύθυμη μουτι-

αγαπώ και γνωστοί με ρωτούν συχνά, τι τα βέλω τόσο παιδιά; "Αλ-
λ' έχω πάντα έτοιμη την απάντη-
ση: τέσσερα παιδιά κάνουν άσφα-
ρα για εμένα! "Ας είναι και
εμένα! Όταν τα έχετε από μικρά
και τα μεγαλώνετε όπως θέλετε
είναι εύκολο τότε τα παιδιά αυτά είναι
δικά σας. Ξέρετε τι είναι να
βγείτε τη γλυκιά λέξη «μητέρα»;
Να δέν έχετε δικιά σας παιδιά;
Ναι το πών για μια γυναίκα σαν
εμένα που δέν γνώρισα τη συζυγι-
α μου.

—Εἶναι τὰ παιδιὰ μου! μὰς εἰ-
 —υπερήφανα ἢ διάσῃμιν στὰρ.
 —Στὴ περίπτωσι τῆς Τζόαν Κρά-
 —ρριτ, στ' ἀλήθεια τέσσερα παι-
 —κάνουν μιὰ εὐτυχία!...

O PENNY

Σύντομες είδησοῦλες

πραγματικός παπᾶς εἶνε ὁ πρω-
ταγωνιστὴς ἐνὸς φίλου. Ὁ πάτερ
Μάρκος Βενάτσιο, πού ἐνε γνω-
στὸς σὲ ἑκατομμύρια Ἰσπανῶν,
χάρει στὶς ἀπὸ ραδιοφώνου θρη-
σκευτικὲς ὁμιλίες του, δέχτηκε νὰ
παίξῃ τὸ βασικὸ ρόλο στὸ ἴσπα-

★ Στην Ρώμη δολοφονήθηκε ὁ ἀπὸ ἀγνώστους ὁ ἡθοποιὸς Ἐρμάνο Ράντι, ποὺ ἔπαιξε πρὸ καιροῦ σ' ἓνα φιλμ τὸν ῥόλο τοῦ ἀσυνήθιστου Τζαννιό.

«Προσοχή, ληστές» γυρίζει τώρα υπό την διεύθυνσι του Άλμπέρτο Λατουάνα το φιλμ «Άννα» και θα πρωταγωνιστήσει άμέσως μετά στο νέο ιταλικό φιλμ «Διακοπές μ' ένα γκάνγκστερ».

Παρακολουθήστε από τὸ

ΜΟΙΡΑΙΑ
σφάλματα

Στη ζωή μας, η εὐτυχία εἶνε λίγη... Καὶ συχνὰ τὴν κερδίζουμε τα νειτά. Τὶς πρὸς πολλές φορές δῶκε, ἄλλοι παράγοντες, ἄλληλοι καὶ τυραννικοί, μὲ τὴν ἀλυσιστὴ λογικὴ τοῦ, ἀδιόφορου γιὰ τα τρυφερά αἰσθήματα, καὶ καταδικάζουν στὴν βαρεὶα δυστυχία ἐνός γάμου «κατὰ συνθήκην» τοὺς νέους καὶ τὶς νέες πρὸ ἑλπίσανε στὴν παντοτεινὴ ἑνώσι τους... Οἱ γὰρ αὐτοὶ ἀποτελούν τα «μοιραία σφάλματα» τῆς ζωῆς... Καὶ μὴ σείρα ἀπὸ τέτοιες συγκινητικὲς ἱστορίες μὲ ποινεμένα εἰδύλλια καὶ τραγικὲς θυσίες γιὰ τὴν ἀγάπην, θὰ σὰς παρουσιάσῃ ὁ ΒΕΡΘΕΡΟΣ ἀπὸ σήμερα.

★ Στο Λονδίνο γίνονται διαπραγματεύσεις για την αγορά από τη Ρωσία των αγγλικών φιλμ «Ήμετες», «Μεγάλες προσδοκίες» και «Νικόλας Νικητής». Είς αντάλλαγμα θα προβληθούν στο Λονδίνο τρία ρωσικά φιλμ μεταξύ των οποίων και «Η πτώσις του Βερολίνου».

★ 'Ο γνωστός μας από την «Ιωάννα της Λωρραίνης» Χοσέ Φερέρ, που κέρδισε έφετος το Όσκαρ χάρις στο φίλμ «Συρρανό ντε Μπερζεράκ», θα πρωταγωνιστήσει στο νέο φίλμ τού Γουόλτ Ντάισελ: «Λόγ Κιχώτες».

★ Στη Λίμα της Βολιβίας, ένω ένας μεγάλος κινηματογράφος προέβαλλε το φιλμ «Σαμφών και Δαλιδά» και άκριβώς την στιγμή που ο Σαμφών-Βίκτωρ Μάτιο ούρπιανέ τις κολώνες για να κρεμάσει τον νάσι, ή στέ-

Καμπό. πού ειναι στην ιδιωτικη του ζωη ιδιοκτητης - διευθυντης του ξενοδοχειου «Λευκόν ὄρος» στη Μεζεβ. θα παίξει στο τελευταιο εαγο του Λετοράλ «Μία νύχτα στη Μεζεβ». τὸ ρόλο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ξενοδοχειοῦ «Λευκόν ὄρος».

★ Ἐντελῶς ἀπροσδόκητα ἔφτασε πρὸς ἡμερῶν στὸ Λονδίνο τὸ νειόπαντρο ζευγάρι. "Α ὅς ἂν ἦτο ἡμερῶν — Φ ρ ἄ ν κ

Σινάτσα.
 * Ἡ Σουζάν Κλου-
 τιέ, γνωστή μας ἀπὸ τὸν φιλμ
 «Ἀμαρτὰ καὶ κορίτσι» ποὺ γυρί-
 στὸ μεταξὺ καὶ δυὸ ἀλλὰ γαλλί-
 κά φιλμ: «Τὸν νεοκροῦνται» καὶ
 «Τὸ Βασίλειο τῶν οὐρανῶν» φέ-
 ρει γιὰ τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ «Πα-
 ραμένω» τῆς πρότενης ἑνα μᾶ-
 κροῦντος συνδυάσει ἀλλὰ ἡ
 Σουζάν δὲν δέχτηκε νὰ γυρίσῃ πα-
 ρὰ ἕνα μόνο φιλμ. Ἡ Σουζάν
 Κλουτιέ ποὺ εἶνε Καναδέζα ἔχει
 γυρίσει καὶ ἄλλοτε στὰ στούντιο
 τοῦ Χόλλυγουντ. ὁ ὁλός ὡς πο-
 ποῦ ἐπαίξει τότε σ' ἑνα φιλμ τῆς
 Μέρλε «Οὐπτερον ἦταν τόσο ἀσπ-
 ραντος, ὥστε πέρασε ἀπαράτη-
 ρητα».

Ιστορίες
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

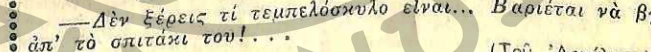
Ἡ πρὸ πλούσια κι' εὐτυχ
σμένη ζωή, εἶνε ἐκείνη που ζ

αποτέτοιτα. Άλλο τέτοιον —
λίγοι — και έλεκτοί — μ-
πούν να καταλάβουν. Και γι
τους τους έλεκτους γράφω α-
τό το ψυχολογικό άριστούργη-
σαν είδος άπομνημονεύματα, ν
πούμε.

— Εκεῖνο τὸ πρῶτο, καθὼς διέτα-
χα μὲ τὸ μάτι τῇ στήλῃ τῶν Μ-
κρῶν Ἀγγελιῶν, ποῦ πάντα
ἐνδιαιτοῦντο, σταματοῦν σὲ μ-
πολύ σημαντικὴ: «Πωλεῖται δ-
ὀροφη ἀρχοντικὴ βίλλα, μὲ μ-
γάλο κήπο, στὴν Κηφισιά. Πλ-
ροφορίαι τηλεφώνουν 037-069».

— Παρακαλῶ, σεις δίνετε
πληροφορίες γιὰ τὴ βίλλα τῆς

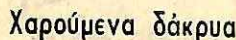
— “Οποτε θέλετε.
Μου ἔδωσαν τὴ διεύθυνσι.
ἀπόγευμα φόρεσα τὸ καλὸ μ
κοστούμι, τὸ καλὸ μου μπαστ
νι καὶ τὸ καλὸ μου ὕφος —
καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ τελευταίον

(Tos. 'A. 2)

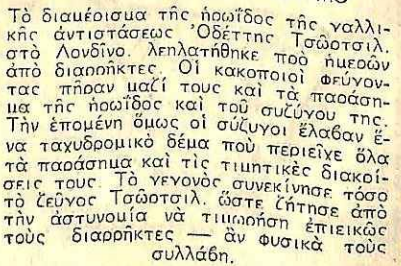
(ΤΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ)

ПАТ КЕНЕНТҮ

μαζί της και δὲν μοῦστειλες
οὐτ' ἓνα γράμμα γιὰ νὰ
μάθης τί κάνει τὸ παιδί!
(Πικρά). Ἀλλά... ξέχασα.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Αυτές, λοιπόν, τις πλάκες, έκτε-
θειμένες μπροστά στα σπίτια ή σε
δημόσιους χώρους, διαβάζαν όσοι
ήθελαν και επηρεοδορούντο έτσι τα
αίμαρα αξιοπεριεργα και αξιόλο-
γα της ημέρας.

Συγκεκριμένα στοιχεία για τους
πρώτους δημοσιογράφους, δεν υπάρ-
χουν. Ή ελληνική δημοσιογραφία
θεωρεί πρώτον λειτουργούν τοι έ-
παγγέλματος τόν 'Απόστολο Παύ-

Ἡ ἐφημερίς ἀρχίζει νὰ παροῖν τὴν δημοσιογραφικὴν μορφή της, ἣ ὁποία κατέληξε στὸν σημερινὸν ἀσπίστατο ὄργανόν, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος (48 π. Χ.). Τὰ «Ἄκτα Σενάτους» καὶ τὰ «Ἄκτα ντιούρνα» ἦσαν ἐφημερίδες με- κάποιαν πληρότητα. Καί — τὸ σπου- δαιότερο — ἠχρήσμευαν γιὰ τὴ δια- φώτιση ὅχι ἐνὸς ἢ δύο ἰσχυρῶν, ἀλ- λά τοῦ κοινού...

ПАН. ПАП.

Εκδορά της Εποχής

Ευθυμο ένοτανις νε

Ο άνθρωπος ήταν έξαλλος και ασυγκράτητος.
— Μωρέ, γιορτές να σου πετύχουν! Μμμμ!
— Τι συμβαίνει, αγαπητέ; τον ρωτήσανε.
Δεύτερος γρουλλισμός έξ' ίσου ανεξήγητος και γριφώδης:
— Άκους χρονοιάρες μέρες! Μωρ' τί μου λές!...
— Μά, έξηλθου, τέλος πάντων, Χριστιανέ!
— Σας άρέσουν τα δράματα; Άκούτε λοιπόν. Άνδρας ο γυιός μου ο μεγάλος. Βαρβάρα η γυναίκα μου. Νικολάκης ο βενιζινός μου. Σπυριδούλα η πεθερά μου — με το συμπάθειο! Άννα η κουνιάδα μου — Θεέ μου,

φύλαγε! Χρήστος ο μπατζανάκης μου. Μανώλης ο αδελφός μου. Στέφανος ο υπεύθυνος για την ύπαρξη της γυναίκας μου, ήγουν ο πεθερός μου. Βασίλης ο προϊστάμενός μου. Φώτω η υπηρέτριάς μου. Γιάννης έγω — όνομα και πράμα! Γολγοθίας. Αντώνιος, Άθανάσιος, αξιολύβιστος, πρόσωπα είς τα όποια είμαι καταυποχρεωμένος. Με άντελφώδητε τώρα:

— Όχι άπολύτως.
Βαθύς άναστεναγμός και... έρμηνεία των λεχθέντων:
— Κεράσματα, δώρα, δώρα κεράσματα και ξαναδόστου κεράσματα και δώρα. Πάνω δουλειά στις 30 Νοεμβρίου και τελειώνω στις 18 Ιανουαρίου και βάλε! Είναι διολι αυτό, παρακαλώ!...
— Άμ δεν είναι, τό άτιμο!, παραδέχτηκαν όλοι.
— Μερί για την κατανόησι, κύριοι!
Και πρόσθεσε, καθώς έτοιμαζόταν να ξεκινήσει για... προμηνεία δώρων:
— Γιορτές σου λέει ο άλλος!

★
Ο έξαφλασμός είχε άρχισει από τό τέλος Ιουίου.

— Κωστάκη, λάβε τά μέτρα σου!
— Γιατί;
— Γιατί τό 1952 είναι «δίσεκτον έτος».
— Έ, καί;
— Δεν παντρεύονται οι άνθρωποι τό δίσεκτα χρόνια. Πάει γρουσουζιά. Φροντίσε να στεφάνωθουμε προτού περάσει τό 51.

Και ο Κωστάκης άρχισε να «φροντίζει» με άναμφισβήτητη καλή διάθεσι. Άλλά δεν άκούον οι φροντίδες για να βρεθούν 10 οκάδες εικόσαχίλιαρα, όσα χρειάζονται δηλαδή για να... προήδ κανείς άπερίσκεπτος στο «άπονενομένο διάδημα».
Σκαβοτάρισε λοιπόν με άφορητη μουρμούρα τον Νοέμβριο και έσπελυνσε πλησίον στον Δεκέμβριο.
— Τι θα γίνει, Κωστάκη;
— Άδύνατον τώρα. Πού παραδάκι; Άστα για τό χρόνο...
— Τό δίσεκτο; Δεν τρελλάθηκα!
— Έ, τότε άστα για τό 1953.
— Δηλαδή πέντε χρόνια άρραβωνιασμένοι; Δεν είμαστε καλά! Θα γελάσουμε μαζί μου και οι καταρίδες!
— Έμ τί να σου κάνω λοιπόν;
— Να κόψεις τό λαϊμό σου!
— Άμ θα γίνει κι αυτό! Είμαι βέβαιος. Άλλά... μετά τό γάμο μας!
Και η συζήτηση συνεχίστηκε στο γειτονικό... φαρμακείο, όπου τον μετέφεραν για να του «επιποιηθούν» μερικές «επιτολίες» άμυχές...

★
Ψιλόδροχο μεγάλης διαρκείας. Οι προνοητικοί βαδίζουν ασφαλίσμενοι κάτω από τις όμπρες τους. Αί... μωραί παρβένοι προχωρούν εκτεθειμένοι στην ύλη μανία του μουρτζούφλη Άττικού ούρανού και υφίστανται τις «εύγενέστατες» προτάσεις διαφόρων λεοντιδών.
— Μου επιτρέπετε, δεσποινίς, να σας προσφέρω την όμπρella μου;
— Όπου κάποια «βρεχομένη» μπαφιάζει από τη συνεχή καταδίωξη και την επαναλαμβανόμενη προσφορά, στέκεται και, παραδόξως, συγκατανέει:
— Ευχαρίστως, κύριε. Με την

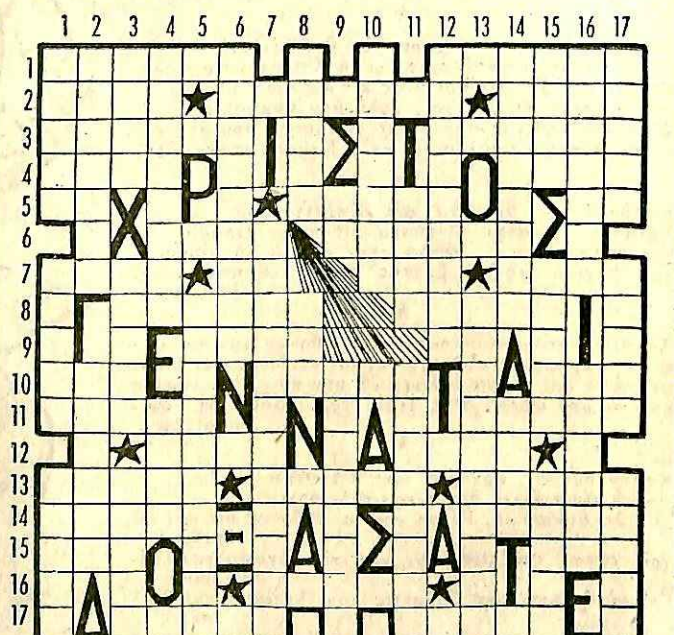

διαφορά ότι την προτιμώ κλειστή.
— Μά βρέχει, δεσποινίς.
— Άς βρέχει...
— Άς γίνει τότε τό γοητευτικό βέλημά σας!
'Η όμπρella κλείνεται έπειγόντως από τον κάτοχο που την παραδίδει στην «έκεντρική» δεσποινίδα.
— Ορίστε!
'Εκείνη την παίρνει και τό την κοπανεί στο κεφάλι μ' ένα σιροποειδες και μακρόσυρτο: Μερρρρρ!
Και οι ούρανοι έάνοιξαν άποτόμως κι έβγαλαν άστρα!...

★
'Η στήλη αυτή είναι μακρύν της πολιτικής. Υποτίθεται... ότι είναι έξυπνη και ως έξυπνη δεν άνεσχελάται με τα σοβαρά! Άλλά ο διάλογος αυτός που έγινε μεταξύ δύο χρηματιστών πρώτων πουργών —έκτός πολιτικής, υπογραμμίζω— άείζει να δη τό φως... της στήλης μου:
— Ποιός έγέλασε με την έναρξη των «μέτρων ειρηνεύσεως»;
— 'Η... παραλή Κιτσική!...
Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 360

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :
- 1) Τό έωσσαν οι άγγελοι κατότη την γέννησι του Χριστού. — Τό Θεό Βρόθος.
 - 2) Δεν είναι ζευγαρωμένο. — Έκεϊ γεννήθηκε ο Χριστός. — Πάχος (πληθ.).
 - 3) Με κάνει να προσέξω ιδιαιτέως (γ' προσ.). — Δεν άποφέρει κανένα κέδος.
 - 4) Πολυτελές πλοίοριο. — Ζώο.
 - 7) Μεγάλη γιορτή.
 - 8) Συνήθειες. — Στη χώρα αυτή γεννήσαν τό χουσουάλο δέρας.
 - 9) Δικά σου. — Μιά από τις τρεις με κεφαλαία λέξεις του σταυρολέξου.
 - 10) ...και θρούα.
 - 11) ...Ουπερον. — Έκει πήγε ο Ιωσήφ τόν Χριστό για να τον γλυτώση.

- που παρακολούθησε την γέννησι του Χριστού.
5) Διλώνει συγκατάβασι. — Άκριβό μέταλλο. — Λεπτή κλωστή (καθ.).
6) Περίφημος μουσουργός. — Χωρίς χρονοτριβή (ουδ.).
7) Χρώμα. — Συνεχόμενα στον Χριστό. — Λέξεις που συναντούν σε στρατιωτικά παραγγέλματα. — Έξυπνρετεί τις συγκοινωνίες.
8) 'Η παράτασί της επιφέρει θάνατο. — Προτιμούμε τά έξογα, αντί γι' αυτά.
9) Μέρος του αυτοκινήτου. — Προσωπική άντωνυμία.
10) 'Υποθετικόν. — Στρατιωτική μονάς. — Βουνό της Κρήτης.
11) Άφανή. — Τό αντίθετο του ζενιθ.
12) Μέρος του σώματος (γεν.). — 'Υπάκουον πολλοί στο Χόλλυγουντ. έδώ μόνον ένας.
13) Χρονικό επίσημα. — Γίνε (καθ.). — Μεγάλες ταραχές.
14) Πρωτεύουσα νομού της Β. Γαλλίας. — Παρ' όλίγον να λέγαμε ότι έγινε «παρανάλωμα» του πυρός.
15) Πόλις της Ν. Αμερικής. — Προσωπική άντωνυμία.
16) Δεν είναι μεγάλο.
17) Εύοιωνα. — Μικρό κόσκινο.

- ΚΑΘΕΤΩΣ :
- 1) Φωήνεν. — Χώρα για την οποία γίνεται καθημερινός λόγος. — Έφερε στον κόσμο τόν Χριστό.
 - 2) Άπατηλός συλλογισμός. — Όδήγησε τό Μάγους.
 - 3) Πλήττω. — Συνδέεται με τη γέννησι του Χριστού. — Άπόνοωσις.
 - 4) Εύγευστες. — Βρόφη.
 - 5) Ομοσκεία.
 - 6) Πολύ μεγάλη βάση.
 - 12) Ρουχισμός (καθ.).
 - 13) Λίμνη κοντά στην οποία δίδαξε ο Χριστός.
 - 14) Κάτοικοι περιοχής της Γιουγκοσλαβίας. — 'Ηγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.
 - 15) Μένω κάπου μονίμως. — Βασιλείς των Ιουδαίων. — Πόλις της Στερεάς Ελλάδος.
 - 16) Πρόσωπο για τό όποιο δεν βήκε ακόμα δικαστική άπόφασις. — Τά παπούτσια αυτά είναι μεγάλης άντοχής.
 - 17) Κοσμίσιμα. — Προσωνυμία του Χριστού. — Κοντά του μεγάλωσε ο Χριστός.
- ΚΩΣΤΑΣ ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
'Η Λυσις του 359ου
στή σελ. 62

Η κουζίνα του Κερόλου Β'

Όταν ήταν έξοριστος στην Άγγλία ο Ιππότης ντε Σεβοές, προσκλήθηκε τά Χριστούγεννα σε γεύμα από τό Βασίλεά της Άγγλίας Κάρολο Β'.
'Ο Ιππότης βόηκε άνοστη κι' άνυπόφορη τη μαγειρική του Άγγλου Βασιλέως, μα δεν είπε τίποτε...
Σύμφωνα με την έθιμοτυπία της ημέρας εκείνης, οι άξιωματικοί σεβόβιζαν τόν Κάρολο Β' γονατιστοί.
'Ο Βασιλιάς επέστησε τότε την προσοχή του Ιππότου στο έθιμο αυτό και τό ναοακτήρισε ως μια ένδειξι σεβασμού, που δεν γινόταν για κανένα άλλο ήγεμόνα.
'Ο Ιππότης ντε Σεβοές, βόηκε τότε άφορητά για να ξεθυμάνη και τό έπτε:
— Μεγαλειότατε, έγω νόμιζα πως οι άξιωματικοί σας γονατίζουν για να σας ζητήσουν συγνώμη... για τά άπαίσια φαγητά που σας σεβόβιζαν!...

Ω! Άς μην έσωνε ποτέ ο γρουσουζής εκείνος φίλος του φίλτατου Άγιστάου, που είχε πάει στην 'Αμερική κι' είχε την άτυχη έμπνευσι να τόυ φέρη — και τόυ έφερε — αυτό τό πανάθλιο δώρο, που έγινε ξαφνικά και άπροσδόκητα η αίτία του χαμού του! Άληθμονήτε μου Άγιστάε, άγαθέ, καλόκαρδε, χρυσέ, ώ ταπεινέ και δημοφιλέστατε γκαφατζή μου, που ή άφέλειά σου έγινε θρήνη, σε κλαίει ή παρούσα σελίδα, άπ' όπου θα λείψη πιά ή άστεώδης και ιεροπρεπής σου φυσιογνωμία! Πολλές γκαφες διέπραξες κατά των φίλων σου και γέλασε κόσμος και ντυνιάς. 'Η γκάφα, όμως, που διέπραξες κατά του έαυτού σου, ήταν ή τελευταία και ή μοιραία. Σε έκλυσαν τα πλήθη των φίλων και γνωστών σου, ακόμα και εκείνοι που έκάηκαν κατά καιρούς άπ' την άφέλειά σου.

Άλλ' άς προσπαθώ να ίστορήσω τό τέλος του φίλτατού μου Άγιστάου, άπ' την κηδεία του όποιου έχω επιστρέψει μόλις και γράφω τό παρόν, σκουπίζοντας τά δάκρυα του πόνου. Να έφεται ο κ. Βασίλης Σαλαμούρης, που τόυ έφερε άπ' την Αμερική εκείνο τό πιστόλι! Δεν βόηκε ο άθεόφοβος, σ' όλοκληρη τη χώρα, κανένα άλλο δώρο, που να ταίριαζε στον χαρακτήρα, στον τύπο και στο σούλαυτι του πολύκλαυστου και άληθμονήτου μου Άγιστάου; 'Ηταν ένα ώραιο ψεύτικο πιστόλι, που δεν τό διέκρινες καθόλου από ένα αληθινό. Μόνο που όταν τό επέζηες την σκανδάλη, αντί σφαιρών, πετούσε...τσιγάρα! Τρελλάθηκε άπ' την χαρά του, όταν τό είδε ο φίλτατός μου Άγιστάος, γιατί, στο βάθος της ψυχής του, εξακολουθούσε να είναι ένα παιδί και τό χαίροταν, τό καμάρωνε και έπαίξε μαζί του.

— Θαύμα είναι!
— Σου άρέσει, Άγιστάε;
— Μά είναι θαυμάσιον! Σου όρκίζομαι, λοιπόν, ότι ποτέ δεν έπιασα εις τά χέρια μου ούτε πιστόλιον, ούτε κουμπουρίον. Δεν ύπνρετρησα δε εις τόν στρατόν, διότι ήμην προστάτης οικογενείας. Είναι ή πρώτη φορά που κρατώ πιστόλι.
Παιδάκι είχε γίνει μ' αυτό τό πιστόλι ο Άγιστάος. Τό έβγαζε, πείζε τη σκανδάλη και πεταγόταν τό τσιγάρο.
— Έ, έχ, έχ!
— Όραιο είναι!
— Δεν είναι θαυμάσιον; Μου τό έφερε ο φίλτατός μου κ. Σαλαμούρης από την Αμερικήν. Τί χώρα! Είς αυτό τό πιστόλι, λοιπόν, αντικατοπτρίζεται ο χαρακτήρ των Αμερικανών. Μεγάλα παιδιά!...

Και γελούσε με την καρδιά του. Κάθε φορά που έβλεπε ένα γνωστό του, επαναλάμβανε τό ίδιο άστείο. Τραβούσε τό πιστόλι και φώναζε:
— 'Υψηλά τάς χείρας!
— Άγιστάε;...
— Μην κινείσαι! Σε έφόνευσα!
'Ο άνθρωπος κυττούσε κατάπληκτος τό πιστόλι στα χέρια του Άγιστάου, που δεν είχε έξωτερικώς καμμία διαφορά από ένα αληθινό πιστόλι. Όσπου να συνέλθη, ο φίλτατός μου Άγιστάος πείζε τη σκανδάλη κι' από την κήνη του πεταγόταν τό τσιγάρο:

— Λάβε!
— Μπρέ τόν Άγιστάο!
— Σε έφόνευσα!
Και γελούσε με την καρδιά του ο χρυσός άνθρωπος, κρατώντας την κοιλιά του και δακρύζοντας πολλές φορές για τό άστείο που — έδώ που τά λέμε — ήταν και λιγάκι άνοστο για την ηλικία του. Οι φίλοι του γελούσαν επίσης και ζητούσαν να δούνε τό πιστόλι, κι' εκείνος τό έδειχνε με υπερηφάνεια παιδαριώδη, προσθέτοντας άπαραιτή-

ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τό τρανικό τέλος

τως, ότι του τό έφερε ο φίλτατός του κ. Σαλαμούρης, από τάς 'Ηνωμένες Πολιτείας της Αμερικής.
Έσύ, υπομονητικέ μου άναγνώστη, άπορείς τώρα πως έγινε τό κακό, κι' άναρωτιέσαι πως τά κατάφερε να σκοτωθ' μ' αυτό τό ψεύτικο πιστόλι, ο φίλτατός μου Άγιστάος. Και όμως! Χάρις στο πνεύμα της γκάφας που τον παρακολουθούσε παντού και ώδηγούσε όλουθε τό βήματά του, τό ψεύτικο αυτό πιστόλι έγινε αίτία να τερματισθ' ή ζωή του χρυσού εκείνου ανθρώπου και να βαρυνενηση ή σελδα μου.
Τό βράδυ εκείνο, λοιπόν, μία παρέα κάλεσε τόν άγαθόν άνθρωπο, σ' ένα κέντρο με μπουζούκια. Άπόρησε ο Άγιστάος:
— Μπουζούκια;
— Δεν ξέρεις τά μπουζούκια,

Πλουτισμένος με φτερά άγγέλου θα συνεχίσι τις γκαφες του ο Άγιστάος...
— Όχι!
— Είναι τό κέντρο όπου τραγουδούν ρεμπέτικα τραγούδια και συχνάζουν ρυθμοί τυποί, καλός κόσμος, κουμπουράδες και τραμπούκοι.
— Ό! 'Υπάρχουν και κουμπουράδες;
— Και βέβαια!
— Τότε πρέπει να πάω και έγω μαζί την ιδιότητά μου την κουμπουρά. Εγώ θα είμαι ο άρχηγός σας και όποιος σας πειράξη, θα πεθάνη!

Πήγαν στο κέντρο. Κι' ήταν όλα ώραιο. Όρχήστρα μπουζουκιών έπαίξε βαρεία-βαρεία τραγούδια κι' από καιρό σε καιρό, σηκώνόντουσαν στην πίστα κάτι βαρύθυμοι τύποι και χόρευαν ζεμπέκια, χασάπικα κι' άλλους σέρτικους χορούς. Είχε καταγοητευθ' ο φίλτατός μου Άγιστάος και τά κοπανούσε κανονικά, ξεσπώντας κάθε τόσο σ' ένθουσιώδη έπιφωνήματα:

— Έβίβα!
— Γεία σου, Άγιστάε!
— Είς ύγειαν των ρεμπετώνδων!...
Είχε δημιουργηθ' τέτοια άτμόσφαιρα κεφιού, ώστε, σε μία στιγμή, ή όρχήστρα — πληρωμένη από κάποιον βαυμαστή του Άγιστάου — άρχισε να παίζει, αλλάζοντας τά λόγια ενός τραγούδιου:

Θα με θυμάσαι και θα κλαίς
πόνε ο Άγιστάος θα λές!
Κύματα ιλαρότητας ξεχύθηκαν στο κέντρο, μόνο που κάποια παρέα μεθυσμένων ζορικών τύπων, είχε παρεξηγηθ' κι' ένας άπ' αυτούς πετάχτηκε άπ' την καρέκλα του:
— Παφτε, ρε κοκοβιοί, φώναζε. Ποιός είναι αυτός ο τριχάς ο Άγιστάος;...
Όπου τότε σηκώνεται άπάνω ο άγαθός άνθρωπος και πλησιάζει, όδθεν άπειλητικός, τόν βαρύθυμο και σεοήτη τύπο:

— Έγώ είμαι ο Άγιστάος.
— Κάτσε κάτω ρε!
— Μη μου λέγεις να καθίσω κάτω, διότι σε φονεύω!
Και συγχρόνως — για να ολοκληρώση τό άστείο — έφερε τό χέρι στην πινή του τσέπη και έβγαλε τό πιστόλι. Άπό εκεί και πέρα — πολύκλαυσε Άγιστάε! — τά γεγονότα έξελιχτηκαν άστραπιαία. Γιατί, βλέποντας τό πιστόλι ο μεθυσμένος κακοποιός, τράβηξε την δική του την κουμπούρα και πυροβόλησε.
Περίττο να περιγράψω τό τί έγινε στο κέντρο. Φωνές, παραζάλη και τσιρίγματα:
— Τόν σκότωσε!
— Βοήθεια!...
— Άστυνομία!...

Πανικός. Κι' ο μόνος ήρεμος και γαλήνιος μέας στον άπερίγραπτο σματά, ήταν ο φίλτατός μου Άγιστάος, που ξαπλωμένος χαμ, κυττούσε με τ' άκίνητα μάτια του τό άπειρο, ενώ στο πρόσωπό του, είχε άνθισει ένα αδιόρατο παιδιαστικό χαμόγελο και τά χείλια του κουνιόντουσαν σε μία ύπερτατη προσπάθεια να μιλήση.
Νομίζω, είτε στο τέλος, με μία άδύνατη φωνή, ότι διέπραξε... την τελευταίαν... γκαφάν... της ζωής μου. Και αυτήν... την διέπραξε... έναντιον του έαυτού μου.

Ύστερα κούνησε πάλι τά χείλια του και άκούστηκαν μερικές ακόμη σδυσιμένες λέξεις:
— Ιουλία μου... σύντροφε της ζωής μου... μη με κατηγορήσεις δι' αυτήν την γκαφάν μου... 'Ο άποθανών δεδικαιώται!...
Τέλος, ψιθύρισε:
— Ματαιότη... ματαιότητων...
Τί μας ενδιαφέρει αν έπίσπθηκε ο φονιάς; 'Ισως ν' άθωώθη, γιατί πυροβόλησε εν άμυνη. Που να ήξερε, ότι ο πολυκλαυστός Άγιστάος είχε ψεύτικο πιστόλι. Αυτά λέγαμε στην κηδεία. Παλύ τόν κλάψαμε. Άλλά προσηγορητικά — όλοι οι στένοι του φίλοι — με την πεποίθησι, ότι στον παράδεισο, όπου πήγε, ο φίλτατός μας Άγιστάος, πλουτισμένος με φτερά άγγέλου, θα συνεχίσι τις γκαφες του, άνάμια στους άγγέλους, τους άγίους, τους άσιους κτλ νυν και άεί και εις τούς αιώνας των αιώων αμήν!
Δ. ΨΑΘΑΣ

Η «Γέννησις του Χριστού», πίναξ του Κινέζου ζωγράφου Λού-Χουγκ-Νιέν, που ἐξετέθη ἐσχάτως στη Ρώμη.

Ἀπὸ πόρε γιορτάζονται τὰ Χριστούγεννα

Ἡ συσχέτισίς τους μετὰ τὰ ἑπιφάνεια

Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶνε ἡ ἀρχαῖοτεση ἐορτὴ τῆς Χριστιανισμοῦ. Γιά πολὺν καιρὸ γιορτάζονταν μόνον τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή καὶ τὰ ἑπιφάνεια. Ἡ τελευταία ἀπ' αὐτὰς τρεῖς εορτασμοὶ εἶνε καὶ ἡ παλαιότερη. Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι γιὰ ἓνα διάστημα, ἡ ἑπιφάνεια καὶ τὰ ἑπιφάνεια ἀποτελοῦσαν μίαν μοναδικήν ἐορτήν, πού ὁ πανηγυρισμὸς τῆς γινόταν στίς 6 Ἰανουαρίου. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπικρατοῦσε π. χ. μετὰ τῶν χριστιανῶν τῆς Συρίας καὶ τῆς Ἱερουσαλῆμ. Τὸ ἴδιον γινόταν καὶ σὲ πολλὰς περιοχὰς τῆς Δύσεως.

Στὴ Ρώμη, ὁ εορτασμός τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὴν 25ην Δεκεμβρίου, φαίνεται, ὅτι ἀρχισε ἀπὸ τὸ 336. Τὸ πρῶτον ἐγγράφο πού κάνει λόγο γι' αὐτὸν εἶνε ὁ «Χρονογράφος» τοῦ 354. Σ' αὐτὸ ἀναφέρεται ὅτι, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ὑπάτων Καίσαρος καὶ Παύλου, γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Προσδιορίζεται ἐπίσης ὅς ἡμέρα γεννήσεώς του ἡ 25η Δεκεμβρίου καὶ μνημονεύεται ἡ συνήθεια τοῦ πανηγυρισμοῦ αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς.

Γιὰ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χρι-

στοῦ, δὲν ὑπάρχει καμμία θετική πληροφορία. Ὁ Πόντιος Μαξιμίμος, πού ἐγινε, κατὰ τὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνος, ἓνα βιβλίον περὶ ἡλιοστασιῶν καὶ ἡμερομηνιῶν, ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός γεννήθηκε στίς 25 Δεκεμβρίου, γιὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον, ὅτι συνελήφθη στίς 25 Μαρτίου, ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (μετὰ ἐξ αὐτῶν τῶν δύο ἡμερομηνιῶν, μεσολαβοῦν 9 μῆνες). Ὅσον ἀφορὰ τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, παρατηρεῖται, ὅτι αὐτὸ τὸ κοσμοϊστορικὸ γεγονός, δὲν ὑπολόγισαν νὰ εἶνε παρὰ μόνον κατὰ τὸ ἑαρινὸ ἡλιοστάσιο, πού, σύμφωνα μετὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρχαίων, ἦταν ἡ ἡμερομηνία τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, παρατηρεῖται ὁ συγγραφεὺς, δὲν ὑπολόγισαν νὰ συνελήφθη παρὰ κατὰ τὴν ἡμερομηνία ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀρχισε νὰ ὑπάρχῃ ὁ κόσμος. Ἀφοῦ συνελήφθη, λοιπόν, στίς 25 Μαρτίου, πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ γεννήθηκε στίς 25 Δεκεμβρίου, ἀφοῦ τότε συμπληρώθηκαν οἱ 9 μῆνες.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς 25ης Δεκεμβρίου φαίνεται, ὅμως, ὅτι καθιερώθηκε γιὰ ἄλλους λόγους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη,

ἡ Ἐκκλησία βρισκόταν σὲ σκληρὸ ἀγῶνα μετὰ τὴν εἰδωλολατρεία. Οἱ ἐθνικοὶ πανηγυρισμοὶ, στίς 25 Δεκεμβρίου τὴν γιορτὴν τοῦ Ἀπότη-του Θεοῦ, τοῦ Ἡλίου (χειμερινὸ ἡλιοστάσιο). Στὸν πανηγυρισμὸν αὐτὸν, πού διεξαγόταν μετὰ μεγάλη λαμπρότητα, συμμετείχαν καὶ πολλοὶ χριστιανοί, πού προσεβλύνοντο ἀπὸ τὰ θεάματα, τὴς παρελάσεις κλπ. Γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν, λοιπόν, στὴν πίστιν τους, καὶ γιὰ νὰ δημοσιοποιηθῇ αὐτοπεριορισμός, ὠρίσθησαν τὰ Χριστούγεννα τὴν ἴδια ἡμερομηνία, κί' ὁ εορτασμός τους πῆρε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, χαρακτηριστικὴς μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητας γιὰ λόγους ψυχολογικῆς ἐπιδράσεως στοὺς Χριστιανοὺς.

Κατὰ τὸν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Κλήμεντα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός γεννήθηκε στίς 18 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 3 π. Χ. Φαίνεται, ἄλλωστε, ὅτι, κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες, ἐπικρατοῦσε μεγάλη σύγχυσις ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς ἀντικρούει τὴν γνώμη ἄλλων θεολόγων τῆς ἐποχῆς του, πού ὠρίζαν ὡς ἡμερομηνία γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν 20ην Μαΐου. Ὁ Πασχαλινὸς κανὼν τοῦ Ἱππολύτου ἀναφέρει, ἐξ ἄλλου, τὴν 2αν Ἀπριλίου καὶ διάφοροι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς τὴν 25ην καὶ τὴν 28ην Μαρτίου.

Ἐπίσης, κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες, ἐπικρατοῦσαν διάφορες ἀντιλήψεις σχετικὰ μετὰ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Γενικὴ ἦταν π. χ. ἡ ἀντιλήψις, ὅτι, ἀν τὰ Χριστούγεννα συνέπιπταν κατὰ τὴς δύο τελευταῖες φάσεις τῆς σεληνῆς, ἡ χρονία δὲ ἦταν ἡμερὴς κί' εὐτυχισμένη, ἐνῶ, ἀν ἐπεφταν κατὰ τὴς δύο πρώτες, ἡ συγκομιδὴ θὰ ἦταν φτωχὴ κί' ἡ ἀνθρωπότης κατ' ἀνάγκην θὰ ὑπέφερε ἀπὸ παντὸς εἶδους δεινὰ: πολέμους, πείνα, ἐπιδημίες κλπ.

Μία ἄλλη παράδοσις ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού πεθαίνουν κατὰ τὴν νύχτάν τῶν Χριστουγέννων, πηγαίνουν κατ' εὐθερίαν στοὺς παράδεισους. Οἱ ἄνθρωποι πού γεννιοῦνται αὕτὴ τὴν νύχτάν, εἶνε, ἀντίθετα, δυστυχισμένοι.

Ἄλλες παραδόσεις ἀναφέρουν, ὅτι τὴν νύχτάν τὰ δέντρα γεμίζουν καρποὺς, ὅτι στὴν κοίτῃ τῶν ποταμῶν ῥέχει λάδι, ὅτι τὰ ζῶα μιλάνε, ὅτι οἱ βράχοι μετακινούνται κλπ. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, οἱ γωρικοί δείχνουν μεγάλους βράχους, πού τάχα μετακινῶνται ἢ στοιβοφυρίζουν κατὰ τὴν νύχτάν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλά, προσθέτουν, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ δῇ αὐτὰ τὰ θαύματα. Γιατὶ ἐκεῖνος πού θὰ τὰ δῇ, πεθαίνει ἀμέσως.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Γιατί εἶναι γαῖδαρος!...

—Ένας ρήτωρ τοῦ ἀντιπλοοικισμοῦ ἀγῶνος λέει:

—Ἀς υποθέσωμε ὅτι ἔχω δύο ἀσκή, τὸ ἓνα γεμάτο μετὰ νερό καὶ τὸ ἄλλο γεμάτο μετὰ κρασί. Ἐρχεται, λοιπόν, ἐδῶ ἓνας γαῖδαρος... Ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο θὰ διαλέξῃ;

—Τὸ ἀσκή μετὰ τὸ νερό ἀπαντᾷ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς.

—Μπράβο! λέει ὁ ρήτωρ. Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

—Γιατὶ εἶναι γαῖδαρος!

—Τί διαφορά ὑπάρχει μετὰ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Ἱπποδρόμου;

—Στὴ Βουλὴ ἡ πλειοψηφία νικάει, ἐνῶ στὸν Ἱπποδρόμον χάνει πάντοτε!

—Ὁ σύζυγος: Ὅταν σὲ γνώρισαν, μοῦ φάνεταν πὼς ἦμουν βασιλεῦς!

Ἡ σύζυγος: Καὶ τώρα; Ὁ σύζυγος: Τώρα μοῦ φαίνεται πὼς εἰμαι ὑπουργός... ἀνευ χαρτοφυλακίου!

Στὸν Ἑθνικὸ Κήπο:

Ἐκεῖνος (γιὰ νὰ πιάσῃ κουδέντα): Περιμένετε κανένα, κυρία;

Ἐκεῖνη (ἀναστενάζοντας): Τὸν ἄντρα μου! Ἐφυνε γιὰ νὰ πᾶν ν' ἀγοράσῃ τσιγάρα καὶ δὲν ξαναφάνηκε...

Ἐκεῖνος: Δεῖν ἀπὸ πολλὴ ὥρα;

Ἐκεῖνη: Ἀπὸ εἰκοσὶ χρόνια!

—Σὲ σένα φίλε μου, δὲν θὰ δάμειζα αὐτὸ ἓνα ἐκατοστάρικο.

—Θάχες ἀδικο...

—Γιατί;

—Γιατὶ αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶναι τὸ μόνον πού θὰ μποροῦσα ἀσφαλῶς νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψω!

—Ἦρθα νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν θὰ μπορέσω αὐτὸ τὸ μὴν νὰ σὰς πληρώσω τὴν δόση γιὰ τὰ ἐπιπλα πού ἀγόρασαν ἀπ' τὸ κατάρτιμά σας.

—Μὰ τὸ ἴδιον μοῦ εἶχατε πῆ καὶ τὸν περασμένο μῆνα.

—Ἐ, καὶ νῦν δὲν κράτησα τὸ λόγο μου;

—Ὅποτε λοιπὸν τιμωρήθηκες στὸ σχολεῖο, παληόπαιδο; Γιατί;

—Γιατὶ, μπαμπά, δὲν εὐδοκῶ στὸ χάρτη μου τὴν Ἱερωτικὴν Χερσόνησο.

—Εἶσαι τελοσπάντων ἴδια ἡ ἀπέναντί σου! Ἐταί κί' αὕτὴ δὲν ἔρεει ποτέ πού βάζει τὰ πόσγμάτα της...

Στὸ καφενεῖο:

Μὰ τί διαβάσεις σ' αὕτὴ τὴν ἐφημερίδα;

—Ἀνοήσιες, ὅλο ἀνοήσιες.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θάκαινες καλύτερα νὰ κουνέντιας μαζί μου.

—Ὅταν εἶναι τυπωμένες οἱ ἀνοήσιες, μ' εὐχαριστοῦν πὺδ πολὺ!

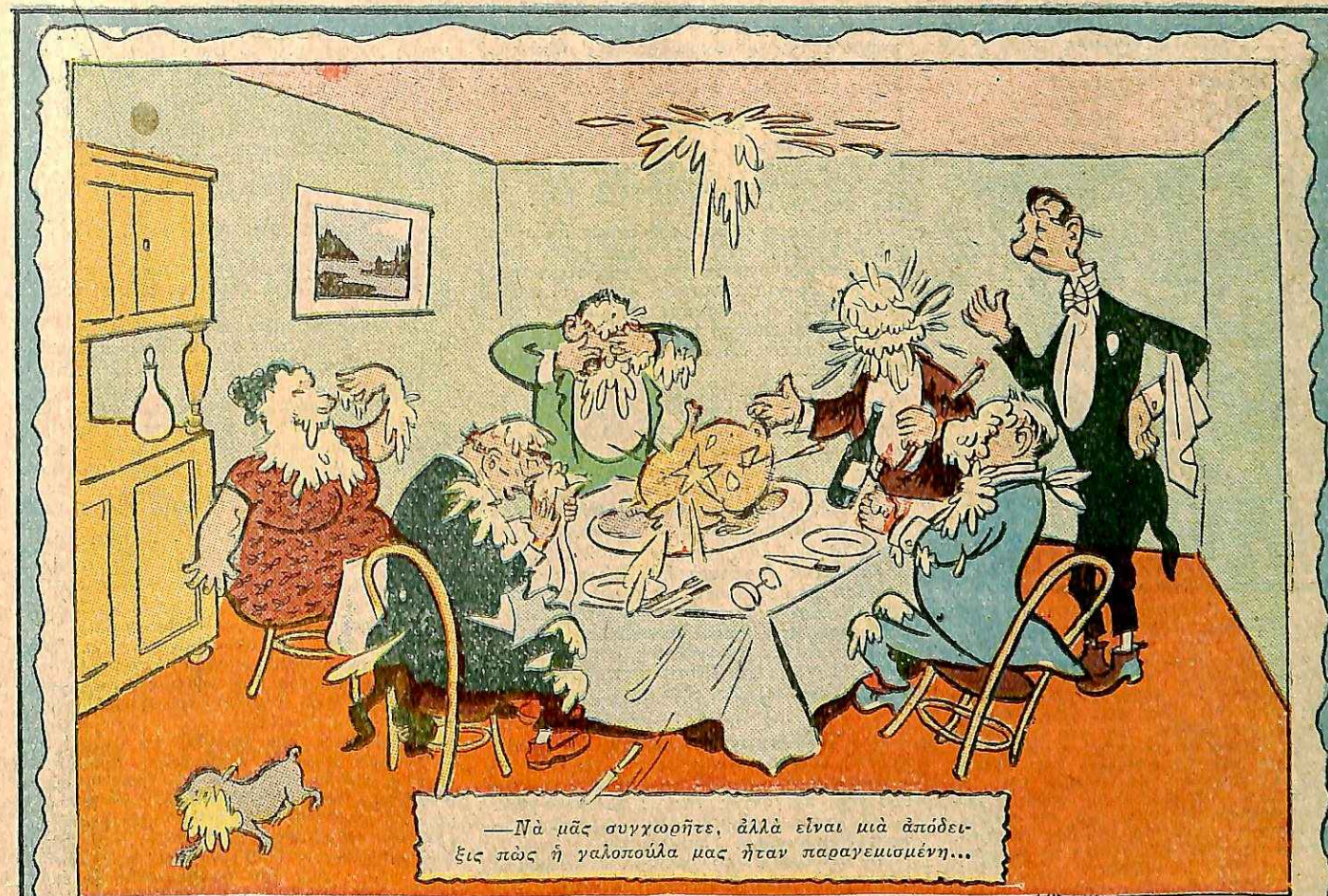
—Τί κάνεις, κυρία-Καλλιόπη, αὐτὸ σὲ δένει ὁ ἄντρας σου; Φωνάζεις;

—Τί θὰ κερδίσω ἀν φωνάξω; Εἶναι κουνφόρος!...

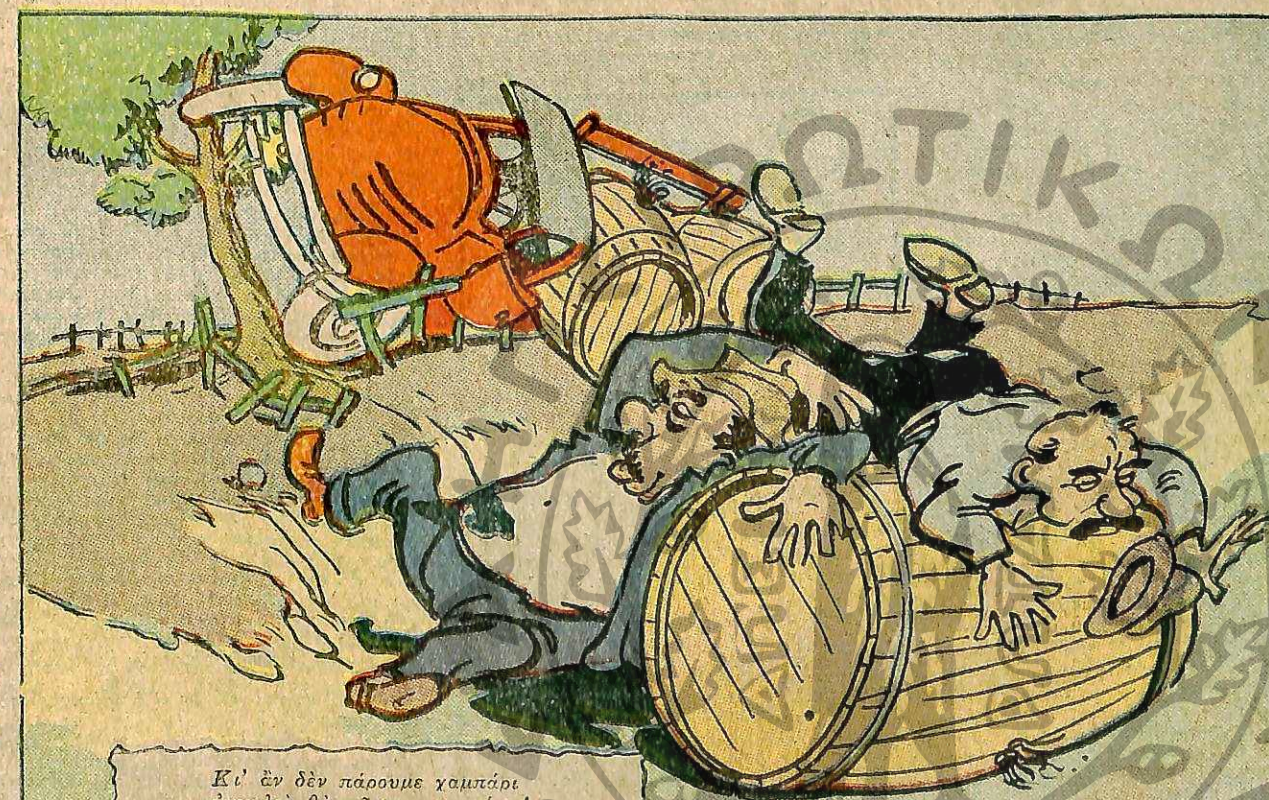
Ὁ γιατρός κουνάει τὸ κεφάλι του μετὰ τὴν ἐξέτασιν, καὶ λέει στοὺν ἄρρωστο:

—Ὁ λαιμός σας δὲν ε' ἀρᾷ κα-θόλου.

—Δυστυχῶς, γιατρέ μου, δὲν ἔχω ἄλλον ἀπ' αὐτόν!

—Νὰ μᾶς συγχωρήτε, ἀλλὰ εἶναι μιά ἀπόδειξις πὼς ἡ γαλοπούλα μας ἦταν παραγειωμένη...

Κί' ἐν δὲν πάρομε χαμπάρι ἀγκαλιὰ θὰ μᾶς... τουμπάση!... (Τοῦ Π. Παυλίδου)

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος (σελ. 39) τὴ νέα συναρπαστικὴν ἐνδιαφέροντος σειρά ἀπὸ πρωτότυπες ψυχολογικὰς μελέτης μετὰ τὸν τίτλον:

Ἡ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Μερικὰ ἀπὸ τὰ προβλήματα πού ἀπασχολοῦν πάντα ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ πού ἐξετάζονται μετὰ τὸν πιὸ διαφωτιστικὸν τρόπο ἀπ' ὅλες τὶς ἀπόψεις:

- ⊗ Πρέπει νὰ παίρνωμε στὰ σοβαρὰ τὴν πρώτη ἀγάπην;
- ⊗ Γιατί οἱ ἄνδρες ξεχωρίζουν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸ γάμο;
- ⊗ Ποιὲς εἶνε οἱ γυναῖκες πού δὲν ἀρέσουν στοὺς ἄνδρες;
- ⊗ Γιατί οἱ παντρεμένες κατακτῶνται δύο φορές;
- ⊗ Ποιοὶ ἄνδρες δὲν ἀρέσουν στίς γυναῖκες;
- ⊗ Πρέπει νὰ σκορπίζετε ἄσκοπα τὰ φιλιά σας;
- ⊗ Ὁμορφὴ ἢ πλούσια γυναῖκα θὰ διαλέξετε; κλπ.

πάντοτε. Τί πρέπει να κάνω γι' αυτό;
—Δύο πράγματα. Πρώτον, να μου βοηθήσει
—Μάλιστα, Έξοχότητά. Μόνο πού...
μόνο πού, για να πάω να το φέω, θα
χρειαστώ μια ώρα.
—Θα περιμένω... Ήθελο επίσης να στεί-
λεις βοήθεια στους υπηρέτες μου, που πλη-
γώθηκαν σ' ένα δυστύχημα. Βρίσκονται
σχεδόν μια λεύγα μακριά από δω...
—Θα πάω εγώ ο ίδιος, μόλις σάς φέρω
το άλλο.
Ο μαρκήσιος πέταξε στον Ουγγολίνο μια
γεμάτη χρηματοσακούλα.
—Πάρε τα λεφτά σου, του είπε. Φύγε
αμέσως, και γύρισε γρήγορα.
Όταν έμεινε μόνος, ψιθύρισε:
—Θ' αργήσω να φτάσω στο Ταλειόν...
Τί θα σκεφθώ ο μαρκήσιος;
Μπήκε στην τρύαλη του Ουγγολίνου, ά-
νδρισε όμως απ' τη φοβερή ακαθαρσία
και ξαναβήκε άμέσως.
«Ας πάω στο έκκλησάκι... σκέφθηκε,
βλέποντας το άναμένο καντήλι. Έχω ά-
νάγκη να προσευχηθώ...»

ΚΘ

Διέσχισε άργά το σταυροδρόμ και μπή-
κε στη μικρή έκκληση. Γονάτισε και, χτυ-
πώντας το στήθος του με συντριβή, πα-
ρακάλεσε το Θεό να συγχωρήσει το παλιό
του έγκλημα και τα κατοπίνα του σφάλ-
ματα και να χαλαρώσει την καρδιά του
Μονομάχου. Ορκίσθηκε να κυνηγήσει και
να εξοντώσει αλύπτητα τους Ουγγενότους,
τους έχθρους αυτούς της Έκκλησίας και
του Κράτους. Κι' έμπιστεύθηκε στα χέ-
ρια του Υψίστου την τύχη της κόρης του,
της πολυαγαπημένης του Μπλάνας.
—Προστάτεψέ την, Θεέ μου, όταν θάναι
πιά μόνη στον κόσμο, χωρίς πατέρα!
τραύλισε. Στείλε έναν άγγελο Σου να τη
φυλάει! Μόνον αν τη βλέπω εύχυσμένη,
ή ψυχή μου θα μπορέσει επί τέλους να
βρή στους κόλπους Σου την άναψαισι,
που δεν γνώρισε ποτέ στη γή...
Όταν τελείωσε την προσευχή του, πή-
γε να καθήσει σ' ένα πάγκο, έξω απ' την
ταβέρνα. Ακούμπησε τους άγκώνες στα
γόνατά του κι' έκρυψε το κεφάλι του στα
χέρια του.

Σαφνικά, του φάνηκε πώς άκουσε δίπλα
του έλαφρές πατημασιές. Δεν πρόλαβε ό-
μως ν' άνασκήσει το κεφάλι του και να
κυττάξει.
—Ενοίωσε σαν μια γροθιά άνάμεσα
στους ώμους, που τον συγκλόνισε δολόκλη-
ρο. Γύρισε ζωγρά, φέρνοντας συγχρόνως
το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.
Κι' είδε έναν άνθρωπο με μαύρο μανδύα
και μάσκα, που βεγγεζε τρέχοντας άνάμεσα
στα δέντρα.

Θέλησε να σηκωθεί, να τον κυνηγήσει.
Άλλα ο έλαφρός πόνος που αισθανόταν
στην αρχή, δυνάμωσε, έγινε άνυπόφορος.
—Εμπήξε μια φωνή. Έδλεπε να γυρίζουν
όλα γύρω του. Ένα σύννεφο πέρασε μπρο-
στά απ' τα μάτια του, ένα κύμα αίματος
ανέβηκε ως τα χείλη του. Σωριάστηκε χά-
μα κι' έμεινε ακίνητος...

Την ίδια στιγμή, φάνηκε ένας άλλος
προσωπιδόφορος με μαύρο μανδύα, απ' τη
την αντίθετη διεύθυνση από κείνη που είχε
πάει ο δολοφόνος.
Συγχρόνως άκούστηκαν ποδοβολητά κα-
βαλλάρηδων κι' η φωνή του Ουγγολίνου
πούλεγε χαρούμενα:
—Τ' αλόγο σας, Έξοχότητά!...

Ο δεύτερος προσωπιδόφορος δεν είχε
δη παρό τον έπιλογο του δράματος που
παίχθηκε σε λίγες στιγμές: δηλαδή το
μαρκήσιο που προσπαθούσε να σκεπαστεί
δρ-
βιος και σωριαζόταν άναίσθητος. Ξεχνών-
τας τότε τους κινδύνους που άπειλούσαν
ίσως και τον ίδιον, άρπαξε απ' τους ώμους
τον άψυχο μαρκήσιο και φώναξε:

—Από δω, Ούγγολινέ!... Βοήθεια, για
το Θεό βοήθεια!...

Ο νέος έτρεξε, κατατρομαγμένος. Ό-
ταν είδε το θέαμα εκείνο, άρχισε να τρέ-
μη σύγκορμος και τραύλισε με φωνή σδυ-
σμένη:

—Θεέ μου!... Παναγιά μου!...

Πίσω του έρχόταν ο Χαίρε-Μαρίας, με
τους στρατιώτες του κάπως ξεμυθιστους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: «Η συνέντευξη»

Δ ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Το ματωμένο έπανωφόρι...

—Αφού φόρεσε το παλτό, δώσε μου
50 δραχμές ακόμη!...

—Δεν έχω τώρα, πατέρα. Τ' άλλο Σάβ-
βατο...

—Θα μου τα δώσεις τώρα! Το Σάββα-
το θα με κοροϊδέψεις πάλι!

—Σου είπα πως δεν έχω! Στο κάτω,
κάτω της γραφής θ' αγοράσω δικό μου,
από ένα φίλο μου, και θα σου δώσω το
κουρέλι σου...

—Βγάλε γρήγορα το παλτό, παλιό-
παιδί!...

Ο γέρον-Στρατής Τούμπαλης, μ' αυτά
τα τελευταία λόγια, χυμψε πάνω στο
γυιό του, τον Παναγιώτη, τον άρπαξε ά-
πό τον γακκά και προσπάθησε να του
βγάλει το παλτό. Εκείνος τον έσπρωξε με
δύναμι μακρυά του. Ο γέρονς τότε μπή-
κε μέσα στο σπίτι, πήρε το δικανό του
κι' έτρεξε να προλάβει τον Παναγιώτη
στην αύλη. Ο άλλος γυιός του όμως, ο
Βαγγέλης, πρόλαβε και τον άρπαξε απ' το
χέρι και μάλιστα τον χτύπησε και τον
τραυμάτισε στο κεφάλι.

—Τί κάνεις εκεί, του φώναξε. Θέλεις
να σκοτώσεις το παιδί σου; Τρελλάθηκες
πατέρα!

Μα ο γέρονς τρελλός από το θυμό του,
ξέφυγε από τα χέρια του και κυνήγησε
το γυιό του...

Αυτή η σκηνή διαδραματίστηκε δυο ή-
μέρες πριν από τα Χριστούγεννα του
1932. Άλλα πριν προχωρήσωμε περισσό-
τερο, ας αφηγηθούμε με κάθε λεπτομέρεια
αυτή την έκπληκτική ιστορία αίματος και
φρίκης.

Κοντά στο έκκλησάκι του Έσταυρω-
μένου, σ' ένα σπιτάκι στην Κολοκυθού,
ζούσε η οικογένεια του Στρατή Τούμπαλη.
Ο Τούμπαλης ήταν χτίστης. Τα τρία του
παιδιά, ο Παναγιώτης, ο Ευάγγελος κι'
ο Γρηγόρης δούλευαν κι' αυτοί και φρόν-
τιζαν για το σπίτι. Μα λίγο καιρό πριν
από τα Χριστούγεννα του 1932 ο Στρα-
τής Τούμπαλης έμεινε άνεργος. Όλο το
βάρος της οικογένειας έπεσε στα παιδιά
του. Αυτά έδιναν στον πατέρα τους όλο
σχεδόν το μεροκάματο τους και δεν κρα-
τούσαν για λογαριασμό τους παρά λίγα
ψιλά για τα ναύλα τους και τα άτομικά
τους έξοδα.

Όταν όμως ο Τούμπαλης έμεινε άνε-
ργος αξίωσε από τα παιδιά του να του
δίνουν περισσότερα λεφτά, γιατί ο χει-
μώνας ήταν βαρύς κι' ήθελε να φτιάξει
ένα χυνότο παλτό, για να μην κρυώνει.
Μάλιστα η γυναίκα του τον παρακαλούσε
να κάνει λίγη ύπομνη και να μη βασανί-
ζε τα παιδιά του γιατί δεν τους ήταν
εύκολο να κερδίζουν περισσότερα λεφτά.
Εκείνος ωστόσο, όπως κατέβηκε στην ά-
νάκρισι, ήταν άμεταπείστος. Κι' έτσι τα
παιδιά του έκαναν ό,τι μπόρεσαν για να
εξοικονομήσουν περισσότερα.

Ο Τούμπαλης λοιπόν κατάφερε να βρή
και ν' αγοράσει μια στρατιωτική ιανθούα,
να την βάψει, να τη μεταποιήσει και να
την κάνει παλτό.

Ένα όμως από τα παιδιά του, ο Πα-
ναγιώτης, σπικωνόταν πολύ πρωί για να
πάει στη δουλειά του. Τρέμοντας από το
κρύο, γιατί δεν είχε έπανωφόρι, έτρεχε
στο δρόμο για να ζεσταθεί. Όταν λοι-
πόν, ο Τούμπαλης έφτιαξε το παλτό του,
ο Παναγιώτης τον παρακάλεσε, μια μέρα:

—Πατέρα, έσύ σπικωνόσαι το μεσημέρι
για να πιάς να κάνεις τη βόλτα σου. Α-
φήσέ με να φοράω το πρωί το παλτό
σου, για να μην κρυώνω και τ' άπόγευμα
το φοράς κι' έσύ και πηγαίνεις όπου θέ-
λεις...

Ο γέρονς όμως ήταν άνένδοτος.

—Δικό μου είναι το έπανωφόρι, έλεγε
κι' εγώ θα το φοράω!...

Μάταια όλοι οι δικοί του κι' ακόμη κι'
οι φίλοι της οικογένειας, που ήσαν σύ-
νθε το φοβερό καυνά για το παλτό, προσ-
παθούσαν να πείσουν τον γέρο ν' αλλάξει
γνώμη.

—Δεν του το δίνω, ούτε το πρωί, ούτε
το βράδυ! φώναζε ο Τούμπαλης.

Ο Τούμπαλης ήταν σκληρός άνθρωπος.
Κατέβηκε στην άνάκρισι ό,τι για την πα-
ραμικρή άφορμή έδερνε άγρια τα παιδιά
του και χτυπούσε επίσης βάνανσα τη γυ-
ναίκα του. Την ξυλοκόπησε μάλιστα μια
φορά τόσο άπάνθρωπα, ώστε η δυστυχι-
σμένη έχασε την άκοή της από το ένα
αυτή και στραβάσε το κάτω σαγόνι της!

Αυτό το τελευταίο περιστατικό έγινε
άφορμή να συνέλθει λίγο ο Τούμπαλης και
να δεχθί να κρατούν λίγα λεφτά από το
μεροκάματό τους τα παιδιά του, για να
μπορέσουν κι' αυτά να φτιάξουν κανένα
ρούχο. Με τον Παναγιώτη δε έκανε ιδιαι-
τερη συμφωνία: Άντι για 200 δραχμές
που του έδινε, θα του άφηνε 250 για να
φοράει κάπου-κάπου το παλτό του.

Μα στις 22 Δεκεμβρίου 1932 το βρά-
δυ ο Παναγιώτης έδωσε στον πατέρα του
μόνο 200 δραχμές κι' όχι 250. Ο γέρονς
έγινε θηρίο! Χτύπησε το γυιό του, άνα-
στάωσε το σπίτι και δεν ήσυχασε παρά
μόνο με την επέμβαση της γυναικάς του.

Ο Παναγιώτης τότε υπεσχήθηκε πως δεν
έπρόκειτο να ξαναφορέσει πιά το παλτό
του πατέρα του...

Το πρωί όμως της άλλης ήμέρας είχε
γιατί ο δυστυχισμένος μικρός κρύωνε, εί-
πε γιατί είχε ξεχάσει την συμφωνία, φέρε-
σε το παλτό κι' έκανε να βγί από το σπι-
τι. Μα εκεί στην αύλη τον άντελθή ο
γέρονς και άρχισε μεταξύ τους ο καυγάς,
που άναφέραμε στην αρχή.

Όταν λοιπόν ο Τούμπαλης ξέφυγε από
τα χέρια του δεύτερου γυιού του, του Βα-
γγέλη, κυνήγησε τον Παναγιώτη και άδει-
ασε στην κοιλιά του το όπλο του. Ο δύ-
στυχος νέος σωριάστηκε αϊμόφυτος. Αρ-
γότερα μεταφέρθηκε στο Δημοτικό Νοσο-
κομείο, όπου ξεψύχησε τα ξημερώματα της
άλλης ήμέρας...

Ο Τούμπαλης, που συνελήφθη τότε από
τον Διοικητή του 15ου Αστυνομικού Τμή-
ματος κ. Ταμπούρη, προφασίστηκε ότι
δεν ήθελε να σκοτώσει το παιδί του κι'
ότι το όπλο έκφυρσε από τα χέρια του.
Μα τ' άλλα τα παιδιά του και η γυναίκα
του κατέθεσαν ότι είχε σκοτώσει τον Πα-
ναγιώτη από τη λύσσα του.

Έτσι, για ένα έπανωφόρι ένας κακός
πατέρας σκότωσε το παιδί του. Το πε-
ρίεργο δε είναι ότι, μετανοήοντας κατόπι
για το στυγερό έγκλημά του, παρακαλού-
σε τους αστυνομικούς να τον άφισουν λί-
γες άρες έλευθέρου για να πάει στην κη-
δεία του άδικοσκοτωμένου.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μεταξύ των σπανιωτέρων και πολυπλόκων υποθέσεων μο-
νομαχιών, ξεχωρίζει η τριπλή κι' αίματη ένοπλη συ-
ναντιση, στο πεδίο τιμής, που πραγματοποιήθηκε στις
άρχες φθινοπώρου του 1908, μεταξύ του Γρηγορίου Μπότα-
ση και των Δ. Βούλτσου, Λύτσια και Γκυταράκου άξιωματικών
του πυροβολικού.

Η περιπετειώδης αυτή υπό-
θεσι που κατέληξε στην τριπλή
μονομαχία, τρεις μέρες στη σει-
ρά, άρχισε απ' ένα έπεισόδιο
στο παλιό ζαχαροπλαστείο
«Ντορέ» μεταξύ του Γρ. Μπό-
ταση και του τότε ύπολοχαγού
του πυροβολικού — άργότερα
βουλευτού Ζακύνθου και στρατη-
γού — Διονυσίου Βούλτσου.

Οι δυο αυτοί νέοι, γνωστότα-
τοι στην παλαιότερη Αθηναϊκή
κοινωνία και τακτικοί πελάτες των καλύτερων κοσμικών κέν-
τρων της έποχής εκείνης, ήλθαν σε σύγκρουσι από μια ιδιω-
τική υπόθεσι και έλογομάχησαν ζωηρότατα στο ζαχαροπλα-
στείο. Η λογομαχία, όμως, κα-
τέληξε και σ' έπιθεσι, που στα-
μάτησε μόνο με την επέμβασι
φίλων και των δυο αντιπάλων
που έκάθονταν μαζί τους.

Απ' την έπιθεσι όμως, ο ύ-
πολοχαγός Βούλτσος θεωρήσε
τον έαυτό του προσβεβλημένο
και το άλλο πρωί έστειλε στο
Γρηγόριο Μπόταση μάρτυρες,
που του έξήγησαν το σκοπό
της επισκέψεώς τους, ζητώντας
ίκανοποίησι για τον πελάτη
τους. Μάρτυρες του Βούλτσου
ήσαν ο Άντ. Σταθάτος και ο
λοχαγός του πυροβολικού Λύ-
τσικας.

Ο Μπότασης, ένκενυρισμένος
καθώς ήταν απ' το έπεισόδιο
στο ζαχαροπλαστείο «Ντορέ»,
έκφράστηκε με κάποια νευρικό-
τητα και με φράσεις, που θε-
ωρήθηκαν απ' τους μάρτυρες
προσβλητικές και ό,τι έθιγαν
αυτούς. Μετά απ' αυτό οι δυο
άπεσταλμένοι του Βούλτσου έ-
φυγαν. Και την ίδια μέρα έ-
στειλαν στο Μπόταση γράμματα,
που το περιεχόμενο του θεωρή-
θηκε ότι τον έθιγε και ήταν
προσβλητικό.

Μετά τη νέα αυτή φάσι του
πρώτου έπεισοδίου, άνοιχτη
μετέωπο μονομαχίας, ένος έ-
ναντίον τριών.

Δηλαδή, ο Μπότασης έπειδή θεωρήσε ότι προσβλήθηκε και
απ' τους μάρτυρες Σταθάτο και Λύτσια, άφισε ως μάρτυ-
ρές του τον έπιλορχο Πέτρο Μάνο και τον παλαιό ύπομυό
Ιωάννη Ράλλη και τους παρακάλεσε να τον αντιπροσωπεύ-
σουν στη συζήτηση για τη λύσι της διαφοράς του, με τους
τρεις δηλαδή αντιπάλους του, Βούλτσο, Σταθάτο και Λύτσια.
Την άλλη μέρα, συνεδρίασαν οι τέσσερες μάρτυρες και οι
συνεδριάσεις ήταν μακρές, γιατί διατυπώθηκαν άπόψεις, όχι
μόνο άλληλοσυγκρουόμενες αλλά και σε πολλά σημεία αντί-
θετες προς τις άντιλήψεις των τεσσάρων αντιπάλων.

Ύστερα από άλλεπάλληλες συνεννοήσεις, αποφασίστηκε η
υπόθεσι της διαμάχης του Μπόταση και των τριών αντιπάλων
του να παραπεμφθί σε ειδικό Συμβούλιο Τιμής, που το ά-
ποτελούσαν στρατιωτικοί και ειδικοί πρόσωπα, υπό την προ-
εδρία του τότε άντισυνταγματάρχη και άρνότερα στρατηγού
και προέδρου της Στρατιωτικής Λέσχης Περικλή Πιερράκου
Μαυρομιχάλη.

Το Συμβούλιο Τιμής έξέτασε με κάθε λεπτομέρεια, όλα
όσα είχαν ειπωθί μεταξύ του Μπόταση και των αντιπάλων
του. Και μετά από μεγάλη συζήτηση, έγινώματευσε ότι έπρε-
πε να λυθί η υπόθεσι στο πεδίο τιμής, δηλαδή να μονομα-
χήση ο Μπότασης, άλληλοδιαδόχως και με τους τρεις αντι-
πάλους του!

Μετά την άπόφασι του Συμβουλίου Τιμής, οι μάρτυρες που
άρίσθηκαν άρχισαν να συζητούν τους όρους της τοιπάης μο-
νομαχίας. Κατά τη διάρκεια όμως, της σχετικής συζήτησεως,
ο Άντώνιος Σταθάτος άνεκόνισε στους μάρτυρες ότι αυτός
τουλάχιστον δεν είχε σοβαρούς λόγους για να συναντηθί στο
πεδίο τιμής, με τον Μπόταση.

—Εγώ, έπρε, χρησιμοποιήθηκα ως μάρτυς και δέχτηκα
την ένοπλη άποβλήτση σε συμβιβαστική λύσι. Δεν έχω ό-
μως κανένα λόγο να μονομαχήσω με το Μπόταση άφού δεν
μας χωρίζει καμμία ουσιαστική διαφορά.

Ο Μπότασης δέχτηκε την έξήγησι αυτή του Σταθάτου.
Συνετάχθηκε, ύστερα, και ύπογράφηκε απ' τους μάρτυρες
πρωτόκολλο, λήξεως της διαφοράς Μπόταση—Σταθάτου.
Κατόπιν ύπογράφηκε πρωτόκολλο μονομαχίας Μπόταση—
Βούλτσου και μετά το πρωτόκο-
λλο μονομαχίας Μπόταση—Λύ-
τσικα.

Οι όροι της μονομαχίας Μπό-
ταση — Βούλτσου άνωρίστη-
καν, ως έξης:

α) Όπλα: ειδικά πιστόλια
μονομαχίας.
β) Διάφορα πάλιν: άνταλλα-
γή τεσσάρων βολών, χωρίς δικαί-
ωμα μετακινήσεως.

γ) Άπόστασι: είκοσι πέντε βη-
μάτων.

δ) Ήμέρα και ώρα: 27 Οκ-
τωβρίου 1908, ώρα 7 π. μ.

Κατά την άνατολή του ήλιου στις 27 Οκτωβρίου 1908,
οι δυο αντίπαλοι Μπότασης και Βούλτσος, οι μάρτυρες των
οι και οι δυο γιατροί της μονομαχίας, έφθασαν με αυρία στο
πεδίο τιμής, που είχε όρισθί,
κοντά στο Γουδί, σε μια έκτα-
σι που ήταν, τον καιρό εκείνο,
τελείως έρημη κι' άκατοίκητη,
σε μεγάλη άπόστασι απ' την
πόλι.

Ός μάρτυρες παρευρέθηκαν,
έκ μέρους του Μπόταση ο Π.
Μάνος και ο Τσιμπάκης Μαυρο-
κορδάτος, έκ μέρους του Βούλ-
τσου οι λοχαγοί Άναγνωστό-
πουλος και Γκυταράκος.

Αφού, σύμφωνα με τους κα-
νόνες της μονομαχίας, καταμε-
τρήθηκε η άπόστασι των 25
βημάτων και έγινε η έξέτασι
των πιστολίων απ' τους μάρ-
τυρες, οι αντίπαλοι έτοποθε-
τήθηκαν στις θέσεις των και
με το πρόσταγμα του αρχηγού
της συναντήσεως λοχαγού Ά-
ναγνωστοπούλου άνταλλάξαν
τέσσερες βολές, χωρίς άποτέ-
λεσμα, γιατί και οι όκτώ σφαί-
ρες των δυο αντιπάλων άστό-
χησαν.

Οι μάρτυρες έπειτα από την
έκβασι αυτή της μονομαχίας έ-
κοιναν ότι έκπληρώθηκαν οι έ-
ροι του πρωτοκόλλου της μο-
νομαχίας. Συνετάχθηκε λοιπόν
το πρωτόκολλο έκτελέσεως της
μονομαχίας και οι αντίπαλοι έ-
φυγαν απ' το πεδίο τιμής χωρίς να
κατορθώσουν οι μάρτυ-
ρες να τους συμφιλιώσουν.

Την μονομαχία Μπόταση — Βούλτσου, άκολούθησαν άλ-
λες δυο στη σειρά με τους λοχαγούς του πυροβολικού Λύ-
τσικα και Γκυταράκο.

Τις δυο όμως αυτές μονομαχίες του Μπόταση θ' άφηνη
θούμε στο έπόμενο φύλλο.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τα Χριστουγεννιάτικα δέντρα

Στην Άγγλία, το Χριστουγεννιάτικο δέντρο εισήχθη μό-
λις κατά τον περασμένο αιώνα από τον Γερμανό ποιήκηπα
Άλβέρτο, σύζυγο της βασίλισσας Βικτωρίας.

Κι' ωστόσο, εκείνος που το καθιέρωσε ήταν ένας Άγγλος,
ο ιεραπόστολος Βονιφάτιος, που έπενυψε το Χριστουγεννιά-
τικό δέντρο για ν' άποσπείσει τους Γερμανούς από τις αί-
τιες μαρτυρίες που γίνονταν μπροστά στην ιερή βελανιδιά
της θεάς Όντιν.

Άλλοι όμως, θεωρούν την έπινοήσι του Χριστουγεννιάτικου
δένδρου πολύ μεταγενέστερη και την άποδίδουν στη δουκί-
σα του Βέργκ, που έζησε κατά τις άρχες του 17ου αιώνα.

Στο Λούβρο, έξ άλλου, άποδίδεται η συνήθεια του στολι-
σμού του Χριστουγεννιάτικου δένδρου με πολύχρωμα άνα-
μένα κεράκια.

Μια παράδοσις, που είναι κοινή σε πολλούς λαούς, ύπο-
στηρίζει ότι το Χριστουγεννιάτικο δέντρο έπινοήθηκε για ά-
νάμνησι εκείνου που φύτρωσε από το στόμα του Άδამ, ό-
ναιμνησι με την ίδια παράδοσι, από το έλλο-
ταν πέθανε. Συμφωνά με την ίδια παράδοσι, από το έλλο-
αυτό του δένδρου κατασκευάσθηκε ο Σταυρός, όπου σταυ-
ρώθηκε ο Ιησούς Χριστός.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Νέοι μέθοδοι στη θεραπεία του διαβήτη

«χι πια αύστηρη δίαιτα όπως στο παρελθόν

Οι γιατροί δεν είναι σήμερα το ίδιο αυστηροί, όσο κατά το πρόσφατο παρελθόν, απέναντι των διαβητικών στο ζήτημα της διαίτης των. «Αν δεν τους αφήνουν ελεύθερους να φάνε ό,τι θέλουν, τους επιτρέπουν, όμως, πολλά πράγματα, σε τρόπο που η ζωή των δεν είναι πια μαρτυρική, όπως άλλοτε.

Υπάρχουν, ως γνωστόν, δύο κατηγορίες διαβητικών: οι παχύσακοι και οι ισχνοί. Το καινούριο διαιτολόγιο κάνει τους πρώτους να αδυνατίζουν, ενώ, αντίθετα, παχαίνει τους δεύτερους. Κι' ωστόσο, η διαίτα των είναι κανονισμένη με τον ίδιο τρόπο και για τις δύο κατηγορίες.

«Αλλά πώς επιτυγχάνεται αυτό το θαύμα;

Σύμφωνα με μια άρχη, που επεκράτησε στη σημερινή επιστήμη, η τροφή ενός διαβητικού πρέπει να είναι ανάλογη προς το θεώρητο κι' όχι προς το πραγματικό βάρος του.

Τι σημαίνει αυτό;

«Ας πάρουμε ένα διαβητικό, που έχει ύψος 1 μ. 70 και ζυγίζει 85 κιλά. Αυτό είναι το πραγματικό βάρος του, που δεν θα ληφθεί υπ' όψιν για τον κανονισμό της διαίτης του. Θα ληφθεί υπ' όψιν, αντίθετα, το θεωρητικό βάρος του, εκείνο, δηλαδή, που πρέπει να έχει ένας υγιής άνθρωπος ύψους 1 μ. 70. Αυτό το βάρος είναι 70 κιλά. (Όσο γνωστόν, ένας άνθρωπος πρέπει να έχει κανονικά τόσο βάρος σε κιλά, όσα είναι τα εκατοστά του αναστήματος του που ξεπερνούν το μέτρο). Με βάση αυτό το βάρος θα κανονισθεί η διαίτα του.

«Αν, αντίθετα, είχαμε ένα διαβητικό με αναστήμα 1, μ. 74 και βάρος 65 κιλά, θα κανονίζαμε τη διαίτα του όχι επί τη βάση των 65 κιλών, αλλά επί τη βάση των 74 κιλών, γιατί αυτό είναι το θεωρητικό βάρος, που αντιστοιχεί στο αναστήμα του.

«Ο πρώτος που είναι παχύσακος θα πάει, λοιπόν, τροφή λιγότερη από εκείνη που αντιστοιχεί στο πραγματικό βάρος του και συνεπώς, θ' αδυνατίσει. «Ο δεύτερος, αντίθετα, που είναι ισχνός, θα πάει τροφή περισσότερη από εκείνη που αντιστοιχεί στο πραγματικό βάρος του και, συνεπώς, θα παχύνει. «Αποτέλεσμα: Κι' ο πρώτος κι' ο δεύτερος θα αποκτήσουν το πραγματικό βάρος, που ταιριάζει στο αναστήμα των. Θα οθάσουν, δηλαδή, στο φυσιολογικό επίπεδο.

Να τώρα ποιά είναι η ιδεώδης διαίτα του διαβητικού. Για κάθε κιλό θ' εφ' ο π τ ι κ ο ύ βάρος μπορεί να τρώει κάθε μέρα:

5 γραμ. γάλακτος
2 » κοινού ψωμιού
0,7 » λαχανικών ή ριζιού

1,5 » μισχορίσ. κρέας
6 » λαχανικών
2,5 » φρούτων
1,2 » λιπ. ουσιών (βούτυρο, λάδι κλπ.)

«Από τα χορστικά πρέπει να προτιμώνται: τα καρόττα, τα σπανάκια, τα ραδικία, οι σαλάτες, τα φρέσκα φασολικά, τα σέσκουλα, οι άγκινρες, τα μαρούλια, το μάρθο. «Από τα υπόλοιπα: τα ροδάκια, τα πεπόνια, τα πορτοκάλια, τα κεράσια, τα αχλάδια, τα βερύκοκα.

«Όπως βλέπετε, η διαίτα δεν είναι διόλου αυστηρή. «Αν υποθέσουμε ότι ο διαβητικός μας έχει θεωρητικό βάρος 70 κιλών, μπορεί να τρώει κάθε μέρα:

350 γραμμάρια γάλακτος — 140 γραμ. κοινό ψωμί. — 49 γραμ. ζυμαρικών ή ριζιού. — 105 γραμ. μισχορίσιο κρέας. — 420 γραμ. λαχανικών. — 175 γραμ. φρούτων. — 84 γραμ. λιπαρών ουσιών. Και επί πλέον ένα αυγό την ημέρα.

Με τη διαίτα αυτή, που κάθε άλλο παρά ως αυστηρή μπορεί να χαρακτηριστεί, είναι δυνατόν να εξαφανισθεί τελείως το σάκχαρο από τα ούρα. Θα την συνεχίσει τότε επ' άπειρον, για να μην ξαναγυρίσει στην ίδια κατάσταση. Είναι δυνατόν, όμως, το σάκχαρο να μην εξαφανισθεί ολόκληρο, αλλά να μειωθεί. Στην περίπτωση αυτή, θα ήταν μεγάλη πλάνη το να ελαττωθεί την τροφή του. «Εκείνο που θα πρέπει να κάνει θα είναι να καταβάλει στην ινσουλίνη. «Από την ουσία αυτή θα εισάγει στον οργανισμό του ήμεροισώς τρεις μονάδες, όσα είναι τα γραμμάρια του σακχάρου που περιέχονται στα ούρα του, διαιρούμενα δια του 2.

«Αν π.χ. τα ούρα του περιέχουν 60 γραμμάρια σακχάρου, θα πρέπει να κάνει κάθε μέρα 30 μονάδες ινσουλίνης.

Αυτές οι ενέσεις γίνονται σε δύο δόσεις ένα τέταρτο της ώρας πριν από κάθε φαγητό. «Η μεσημερινή δόσις πρέπει να είναι διπλάσια από τη βραδινή (π.χ. 20 μονάδες το μεσημέρι και 10 το βράδυ).

Για να μην ταλαιπωρούνται οι ασθενείς, έχουν επινοηθεί σπινθηροειδείς ινσουλίνες με βραδεία ενέργεια. «Ετσι ο ασθενής μπορεί να κάνει μια μόνο ένεση, για ολόκληρο το 24ωρο.

Σε ελαφρές μορφές διαβήτη, αντί της ινσουλίνης, χρησιμοποιείται σήμερα η βιταμίνη Ε σε μεγάλες δόσεις από το στόμα. «Η βιταμίνη αυτή έχει τα ίδια αποτελέσματα με την ινσουλίνη, περιορίζει, δηλαδή, σε πολλές περιπτώσεις, εξαφανίζει τελείως το σάκχαρο από τα ούρα.

ΟΙ ΞΕΜΕΤΟΙ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΕΙΣΕΙΣ

«Η χειρότερη μετενταξιοτική ενόχληση των ασθενών είναι η ναυτία και η έμετος. Οι γιατροί λοιπόν...

πών του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της Πενυλβανίας χορήγησαν δοκιμαστικά, πριν απ' την έγχυση, σε 125 ασθενείς, δόσεις δοξαμίνης — του φαρμάκου δηλαδή που χρησιμοποιείται υπ' επιτυχία κατά της ναυτίας από τη θαλασσοσταραγή. Σε άλλους τσους δεν χορηγήθηκε αυτό το φάρμακο. «Επειτα, λοιπόν, από την έγχυση, μέσα στο πρώτο 24ωρο, τα 62 % της δεύτερας ομάδας είχαν έμετους, ενώ στους πρώτους η αναλογία ήταν μόνο 25 % και οι έμετοι λιγότερο έντονοι.

ΟΙ ΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛ

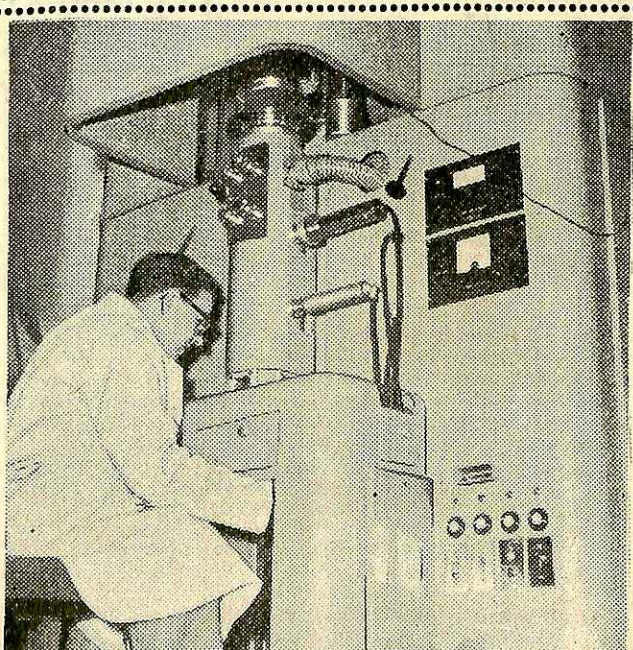
«Αν αντιβάλλετε κατά πόσον μπορεί ή όχι να μεθύσει κανείς εισπνέοντας ατμούς οινόπνευματος, σας δίνουν την απάντηση — αρνητική — τα πειράματα του ερευνητή του Πανεπιστημίου του Γιάιλ. «Απέδειξαν δηλαδή, ότι τα 40 % αυτών των ατόμων αποβάλλονται αμέσως με την έκπνοή. Τα υπόλοιπα 60 % απορροφώνται από το αίμα, καίγονται όμως από τον οργανισμό τόσο γρήγορα, ώστε δεν προλαμβάνουν να τον επηρεάσουν. «Αν ωστόσο πίνει κανείς αλκοόλ και συγχρόνως εισπνέει τους ατμούς του, μεθάει τότε πιο γρήγορα.

Πληγές στο στόμα

Σε ώριμα άτομα, με αλλεργική ευαισθησία, προκαλούνται πληγές μέσα στο στόμα από μερικές τροφές ή φάρμακα ή οδοντοστοματίες. Οι ίδιοι παρουσιάζουν και άλλα συμπτώματα, όφειλόμμενα στην ίδια αιτία: διάτασι του στομάχου, πόνους στην κοιλιά και φούσκωμα, διάρροια, δυσκοιλιότητα κι' άλλες γαστροεντερικές διαταραχές. Σε τέτοιες περιπτώσεις, χορηγούνται επανειλημμένες δοκιμές, με αποφυγή διαφόρων τροφών, ως ότου βρεθεί αυτή που προκαλεί τις ενόχλησεις.

Γιατί προτιμούμε το δεξιό χέρι

Σύμφωνα με μια ενδιαφέρουσα θεωρία που διατύπωσε ο Γερμανός...

ΤΟ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ

Στο Γαλλικό Κολέγιο, δύο Γάλλοι επιστήμονες κατασκεύασαν το πρώτο «πρωτοκόπιο μικροσκοπίου», το ισχυρότερο του κόσμου, που μεγεθύνει τα αντικείμενα 600.000 φορές. Το νέο αυτό επιστημονικό όργανο έχει μήκος 2 1/2 μέτρων λειτουργεί με ηλεκτρισμό 300.000 βολτ και περιλαμβάνει τέσσερις φακούς. «Αποτελεί δε υα σημαντική τελειοποίηση του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου.

νός καθηγητής Σχάιντ, η χρησιμοποίησις κατά προτίμησιν του δεξιού χεριού, καθώς και άλλα τέτοια «ασύμμετρα χαρακτηριστικά» του σώματος μας, όφειλονται στο ότι το «τυφλόν σημείο» είναι μεγαλύτερο στο αριστερό μάτι μας, παρά στο δεξί. (Το «τυφλόν σημείο» είναι, ως γνωστόν ένα μικρό μέρος του εσωτερικού του ματιού, τελείως ανίσθητο στο φως). «Η ίδια θεωρία δίνει μια ικανοποιητική εξήγηση στο γεγονός ότι οι αίσθησες κοιμούνται πολύ βαρύνει κι' ότι παθαίνουν σπανιότερα σχιζοφρένεια.

Για να προλαμβάνεται ή πολιομυελίτις

Οι άρμόδιες αμερικανικές υπηρεσίες υγιεινής μελετούν τώρα τη δυνατότητα να προλαμβάνεται ή πολιομυελίτις με την μόλυνση των παιδιών με μια παρομοία αλλά πολύ ήπιότερα ασθένεια, γνωστή με την ονομασία «μυϊκός ρευματισμός». «Η άρρωστια αυτή συνεχέται από τους «Αμερικανούς γιατρούς με την πολιομυελίτιδα, ως ότου την δέχονται απ' αυτήν για πρώτη φορά το 1947. Φαίνεται ότι η μόλυνση με τον ιόν της έμποδίζει κατόπιν να μολυνθεί ο οργανισμός από ιόν πολιομυελίτιδος.

Το συνάχι «κολλάει» δύσκολα

Τα συστηματικά πειράματα που έγιναν στο Σαλίτσπουρ της «Αγγλίας, απέδειξαν ότι... δεν είναι καθόλου εύκολο ν' απορρίψει κανείς συνάχι! Στάθηκε αδύνατον πράγματι να διαπιστωθεί ότι, όποιος κούνησε και τουτουρίσει, αναγκάσεται. Οι έθελοντα που προσφέρθηκαν για τα πειράματα, έμειναν επί μισή ώρα σε ρεύματα, έπειτα από ένα ζεστό μπάνιο, φορώντας μόνο μαγιό. Κι' όμως δεν έπαθαν τίποτε. Το ίδιο συνέβη κι' όταν έμειναν με βρεγμένες κάλτσες. «Αλλά κι' όταν άκουγαν τα παραπάνω πειράματα επανειληφθσαν, με την προσθήκη μικρών δόσεων ιού του συνάχου, και τίποτ δεν συναγώθηκε κανείς.

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ

«Η σπουδαιότητα των και οι ένδειξεις που μας παρέχουν

Πολλές φορές παραπονούμεθα ότι μας πονάει ή κοιλιά μας. Και, συνήθετα, αποδίδουμε αυτό τον πόνο σε κάποια διαταραχή της εντερικής μας λειτουργίας. «Ενα καθαριστικό, σκεπτόμαστε, θα μας κάνει καλά. «Αλλά, με το καθαριστικό, ή κατάσταση μας χειροτερεύει ή παραμένει στάσιμη κι' οι πόνοι συνεχίζονται. Για τον απλούστατο λόγο, ότι οι πόνοι της κοιλιάς δεν όφειλονται πάντοτε σε εντερική διαταραχή. Πολλές άλλες αιτίες μπορούν να τους προκαλέσουν. Κι' έπειτα, ή φράσις «με πονάει ή κοιλιά μου» δεν σημαίνει τίποτ. Γιατί ή κοιλιά είναι κάτι το πολύ «εκτεταμένο και το ακαθόριστο. «Εκείνο που έχει σημασία είναι το πού μας πονάει ή κοιλιά μας. Αυτό θα προσπαθήσει να εξακριβώσει ο γιατρός που θα καλέσουμε. Και θα πρέπει να είμαστε σε θέση να τον κατατοπίσουμε, για να μπορέσει να κάνει τη διάγνωσή του. «Αλλ' είναι καλό να ξέρουμε κι' έμεις οι ίδιοι σε ποιά πόνο αντιστοιχεί ο κάθε πόνος, για να μπορούμε να κρίνουμε ποιά είναι ή σοβαρότης του. «Αλλά να μερικές χρήσιμες ένδειξεις, που θα σας κατατοπίσουν πάνω σ' αυτό το ζήτημα:

1. ΔΥΣΠΕΨΙΑ: «Ο πόνος έχει την έδρα του σ' όλη την περιοχή της κοιλιάς και ειδικότερα προς το επάνω μέρος (κοντά στο στομάχι).

Μορφή του πόνου: Βάρος συννοδόμενο κι' από καλικούς. «Εκτός από τον πόνο στην κοιλιά, ο ασθενής υποφέρει από πονοκέφαλο και αισθάνεται τάσι προς έμετό, ζάλες, ναυτία κλπ.

«Αν σ' ένα δυνατόν, προκαλέσει έμετό. Θά ανακουφισθείτε άμέσως. Τα ζεστά επιθέματα στην κοιλιά ώφελούν σε πολλές περιπτώσεις.

2. ΕΝΤΕΡΙΤΙΣ (φλεγμονή του λεπτού έντερου): «Ο πόνος και εδώ απλώνεται σ' όλη την κοιλιά και, σε πολλές περιπτώσεις, επεκτείνεται και στην περιοχή του απευθυσμένου. Στο μέρος αυτό ο πόνος είναι οξύτατος.

Μορφή του πόνου: Καλικός, που επέρχονται ακατάπαυστα με τη μορφή κρίσεων. Κατά τη διάρκεια αυτών των κρίσεων, ο πόνος γίνεται οξύτερος από πριν.

Οι έντερτιδες συνοδεύονται συνήθως από πυρετό και διάρροια. Αυστηρά διαίτα. Συμβουλευθείτε χωρίς αναβολή το γιατρό σας.

3. ΚΛΙΤΙΣ (φλεγμονή του παχέος έντερου): Οι πόνοι εντοπίζονται στο υπογάστριον. «Ενίοτε είναι περισσότερο έντονοι στα άκρα της κοιλιάς: αριστερά, άνω και δεξιά.

Μορφή του πόνου: Καλικός στην περιοχή του απευθυσμένου, φλόγισος.

Οι κλιτίδες συνοδεύονται συνήθως από διάρροια απλή ή με αίμα. Υψηλός πυρετός. Οι διαταραχές του ούροποιητικού συστήματος (κυστιτίδες κλπ.) είναι αρκετά συχνές.

Καλέστε άμέσως το γιατρό σας. «Αν οι πόνοι είναι πολύ ισχυροί, μπορείτε να βάλετε επιθέματα με πάγο στην κοιλιά.

4. ΗΠΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΡΑΧΕΣ: «Ο πόνος εντοπίζεται στο κάτω μέρος του δεξιού πλευρού. «Ενίοτε, όμως, εξαπλώνεται προς τα επάνω και δεξιά. Είναι εξαιρετικά έντονος με συχνούς παροξυσμούς.

Οι διαταραχές της ήπατικής λειτουργίας συνοδεύονται από κεφαλαλγίες, ναυτία, και πρσίονους έμετους (αφρονής έκκρισις χολής).

Καλέστε άμέσως το γιατρό σας.

5. ΣΚΛΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΝΤΕΡΩΝ: «Ο πόνος εντοπίζεται στο κέντρο της κοιλιάς. Προκαλείται κυρίως για μικρές συβλίες, που είναι άλλοτε περισσότερες κι' άλλοτε λιγότερο συχνές. «Ο πόνος, όμως, δεν αποτελεί χαρακτηριστικό σύμπτωμα της ασθένειας. Μπορεί να λείπει τελείως.

«Ο ασθενής υποφέρει άλλοτε από διάρροια κι' άλλοτε από δυσκοιλιότητα. «Απίστανσις. «Χρότης της επιδερμίδος. «Θα κάμετε εξέταση κοπράνων και θα συμβουλευθείτε το γιατρό σας.

6. ΚΝΗ (ομφαλική ή βουβονική): Δεν προκαλεί συνήθως πόνο, αλλά αίσθημα βάρους στην περιοχή του ομφαλού ή των βουβώνων.

7. ΠΕΡΙΕΣΦΙΓΜΕΝΗ ΚΝΗ: «Ο πόνος εντοπίζεται στο κάτω μέρος της κοιλιάς. «Ενίοτε επεκτείνεται και προς το κέντρο. Είναι οξύτατος, σαν σιτιλιτία. Δυσκοιλιότης. Ναυτία.

«Ο ασθενής πρέπει να μεταφερθεί άμέσως σε κλινική. Στο μεταξύ, για να τον ανακουφίσετε, μπορείτε να του βάλετε επιθέματα με πάγο στην κοιλιά.

8. ΣΚΛΗΡΟΕΙΔΙΤΙΣ: «Ο πόνος εντοπίζεται στο δεξί μέρος της κοιλιάς. Είναι οξύτατος και ένιοτε αφόρητος. «Άλλα φαινόμενα: «Υψηλός πυρετός, ναυτία, δυσκοιλιότης, έμετοι.

Πάγος στην κοιλιά. Συμβουλευθείτε χωρίς αναβολή το γιατρό σας.

9. ΠΕΡΙΤΟΝΙΤΙΣ: «Ο πόνος εντοπίζεται στο δεξί μέρος της κοιλιάς ή στο στομάχι. Είναι οξύτατος και ένιοτε αφόρητος. «Η κοιλιά είναι σκληρή σαν από ξύλο. «Άλλα φαινόμενα: δυσκοιλιότης, ναυτία, υψηλός πυρετός.

Πάγος στην κοιλιά. «Ο ασθενής πρέπει να μεταφερθεί άμέσως σε νοσοκομείο.

10. ΕΝΤΕΡΙΚΗ ΕΜΦΡΑΞΙΣ: «Ο πόνος απλώνεται σ' όλη την κοιλιά, αλλά είναι ισχυρότερος στα άκρα. Καλικοί με συχνούς παροξυσμούς. Δυσκοιλιότης, ναυτία, έμετοι.

«Ο ασθενής πρέπει να μεταφερθεί άμέσως σε νοσοκομείο. 11. ΦΜΑΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝΤΕΡΩΝ: «Ο πόνος εντοπίζεται κυρίως στο κέντρο της κοιλιάς. Είναι βαρύς. Συβλίες κατά διαστήματα. Πυρετός, απίστανσις, διάρροια.

Συμβουλευθείτε άμέσως το γιατρό σας.

«Η Σελήνη επηρεάζει τη ζωή μας

«Η παλιά αντίληψη ότι ή Σελήνη επηρεάζει την ψυχική κατάσταση πολλών ανθρώπων και ότι προκαλεί κάποτε κρίσεις τρέλας, φαίνεται πως δεν είναι τελείως άδυσίμη. «Ο «Αμερικανός ψυχίατρος Λεονάρντ Ράβιτς μετρήσε με ειδικά όργανα το ηλεκτρικό δυναμικό διαφόρων ατόμων και παρατήρησε ότι το επηρεάζουν οι φάσεις της Σελήνης. Είναι δηλαδή, μεγαλύτερο με την πανσέληνο και με τη νέα σελήνη. Στις ίδιες ακριβώς εποχές, τα άτομα εκείνα παρουσιάζουν έκδηλες ψυχικές διαταραχές. Γι' αυτό το λόγο, πολλή ψυχιατρεία δεν δίνουν ποτέ άδειες άποψίας στο προσωπικό τους τις ημέρες της πανσέληνου, γιατί οι ψυχασθενείς έρεθεθόνται.

«Έχει παρατηρηθεί ές άλλοι ότι οι περισσότεροι τοκετοί γίνονται οί Σελήνη βρίσκεται κοντά στον ορίζοντα. «Αλλά και διάφορα λαχανικά (φαγόλια, μπικν-λια, καρότα, ντομάτες, κρεμμύδια) αυξάνονται στο διπλάσιο περίπου μέγεθος, αν σπαρθούν με την πανσέληνο, παρά με τη νέα σελήνη. Οι μπανάνες ωριμάζουν ακριβώς τις ημέρες της νέας σελήνης. Και το ψάρεμα της ρέγγας είναι συγκρίτως αποδοτικότερο, όταν υπάρχει πανσέληνος.

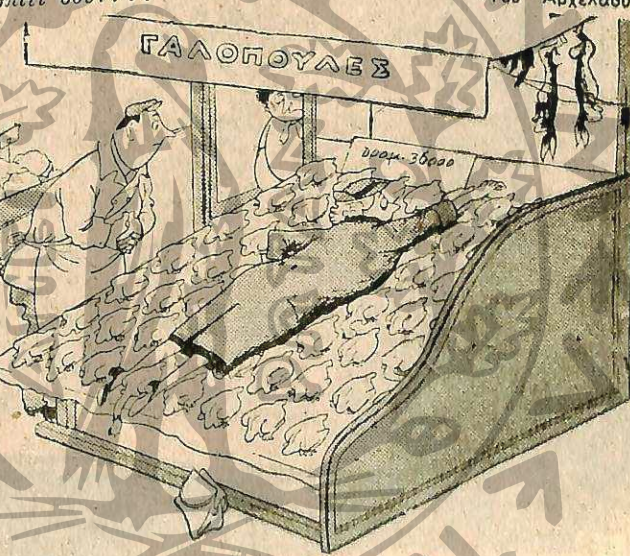
Τελιοθεραπεία

«Δεν γίνεται τίποτε!... «Ο Σωτήρας είναι άποψαν- σμένος να πάη τη γαλοπούλα στο σπίτι του σήμερα! (Τού Β. Χριστοδούλου)

«Χρόνια πολλά, πεθερούλα μου... Και του χρόνου... σπεί σου!... (Τού Αρχέλαου)

«Θέλω εκείνο εκεί!...

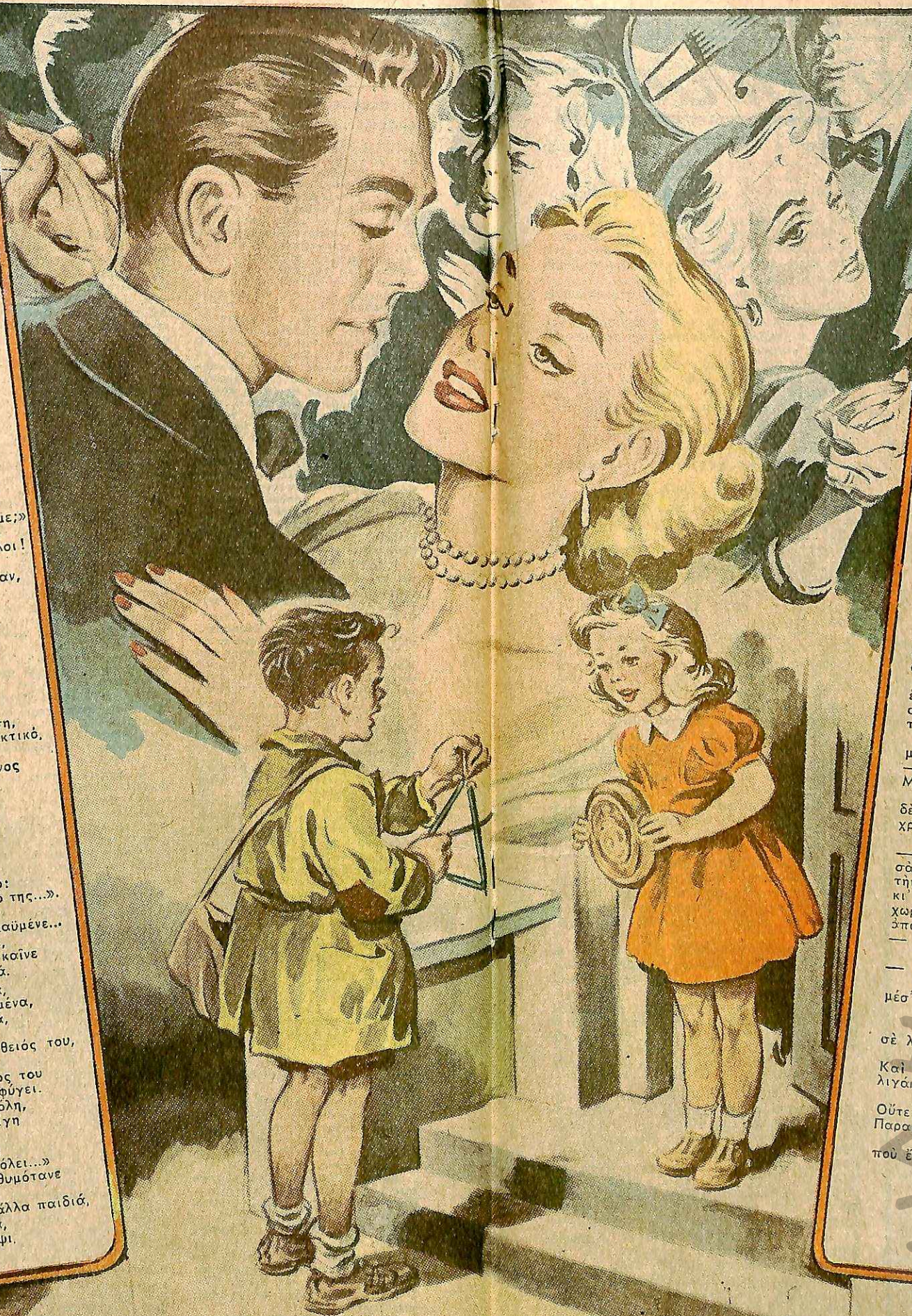
Χριστουγεννιάτικη ΑΓΑΠΗ

Ἡ ἀγάπη, ἂν εἶνε ἀληθινή, μέσ' τὴν καρδιά φω
(λῆάζει)
καὶ τὴν ψυχὴ ἀγκαλιάζει...
Ἡ ἀγάπη, ἂν εἶνε ἀληθινή καὶ νὰ περάσουν
(χρόνια,

δὲν λησμονιέται οὔτε στιγμή, γιατί βαστάει αἰώνια
καὶ δὲν τὴν σβύνει ἡ λήθη...
Μιά ἱστορία θὰ σὰς πῶ, λοιπόν, πραγματικὴ
ποῦ ἴσως μ' ἕνα ψεύτικο, νὰ μοιάζει, παραμυθί,
μιά ἱστορία ἀπίστευτὴ καὶ συγκινητικὴ.
Ἐκεῖνος ἦταν μικρός... Ἐκείνη, πῶς μικρούλα...
Ἐκεῖνος, δώδεκα χρονῶν, ἔξη ὡς ἑπτὰ ἐκείνη,
ἕνα παιδί μελαχροινό, ἡ Ρένα μιά ξανθούλα,
δύο παιδικὲς μικρὲς καρδιές, γεμάτες καλωσύνη.
Ὁ Πέτρος, γειτονόπουλο σεμνό, πολὺ φτωχό,
σὰν τίς χιλιάδες τὰ παιδιά ποὺ βλέπουμε κι' ἀκούμε,
παραμονὴ Χριστοῦγεννα, γυρνοῦσε μοναχό
κι' ὅλες τίς πόρτες χτύπαγε, ρωτώντας: «Νὰ τὰ ποῦμε;»
Κι' ἄλλοι τοῦ λέγαν νὰ τὰ πῇ, μὰ ἦταν κι' ἄλλοι πάλι
ποὺ τὸδιδῶν καὶ τοῦλεγαν: Τράβα... μὰς τάπαν ἄλλοι!
Κι' ὁ Πέτρος, δὸς τοῦ ἐγύριζε σ' ὅλη τὴ γειτονιά,
ξέροντας ποῖος θὰ τοῦδινε καὶ ποῖος θὰ τοῦ ἀρνιόταν,
ὁμῶς δὲν τὸν ἐπείραζε τοῦ κόσμου ἡ ἀπονία
καὶ δὲν παραπονιόταν

γι' αὐτοῦς, ποὺ δὲν λογαρίαζαν ἕναν μικρὸν ἀλήτη...
Ἔτσι, σ' αὐτὴ τὴ βόλτα τοῦ, γιὰ τελευταῖο σπιτί,
πάντα τὸ ἴδιο φυλάγε, πάντοτε, κάθε χρόνο,
γιατί ἐκεῖ πέρα, νοιώθανε καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸν πόνο
καὶ μιά μικρούλα ὁμορφὴ, ξανθὴ καὶ ντροπαλὴ,
μικρότερη τοῦ ἀρκετὰ, καλὴ, πολὺ καλὴ,
στὴν πόρτα τὸν περίμενε μὲ καλωσύνη τόση,
γιὰ νὰ τὴς πῇ τὰ Κάλλιντα καὶ κατὶ νὰ τοῦ δώσῃ,
δύο-τρὲς δραχμὲς κι' ἔξω ἀπ' αὐτές, σὰν κατὶ τακτικὸ,
ἕνα μεγάλο, φουσκωτό, τσουρέκι σπιτικὸ...
Κι' ὁ Πέτρος, μὲ τὸ τρίγωνο, τραγουδοῦσε ὁ καυμένος
«Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες...» κατευχαριστημένος.
Ἔτσι τὰ χρόνια πέραγαν, καλώντας ἕνα-ἕνα...
Ὁ Πέτρος τὰ Χριστοῦγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά,
ξέροντας ὅτι θάβρισκε τὴν ὁμορφούλα Ρένα,
ἐφευγε γιὰ τὴν βόλτα τοῦ στὴν φτωχογειτονιά
καὶ πάντοτε τελείωνε, πάντα στὸ σπιτί ἐκεῖνο
ὅπου ἡ ξανθούλα ἡ μικρὴ, μὲ τὸ χαμόγελό της,
τὸν πρόσιμε ἀνυπόμονα, σὰν ἄσπρο ἄθωο κρίνο:
«Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν, νὰ πῇ, στὸ ἀρχοντικό της...»
Σιγά-σιγά, τὰ λέγανε... Ἐκείνη τὸν ρωτοῦσε:
— Πῶς πηγες φέτος; Ἐβγαλεις πολλὰ; Πές μου, καυμένε...
Αὐτὸς πάλι ντρεπότανε καὶ δὲν τὴς ἀπαντοῦσε,
γιατί ἔνοιωθε τὰ μάτια της, τὰ μάτια νὰ τοῦ καίνε
κι' ἐφευγε ἀφοῦ τὴς ἔλεγε τὰ χρόνια τὰ πολλὰ.
Φεύγουν τὰ χρόνια τὰ μικρά, τ' ἄθωα, τὰ δειλά,
κι' ἐρχονται τὰ πῶς δύσκολα, τὰ πῶς βασανισμένα,
κι' ὁ Πέτρος ἐμεγάλωνε... Μεγάλωνε κι' ἡ Ρένα,
ὥσπου μιά μέρα χάθηκεν ὁ Πέτρος ἀπ' ἐκεῖ...
Ρώτησε ἡ Ρένα κι' ἔμαθε πῶς ἦταν κάποιος θεῖός του,
χρόνια καὶ χρόνια μακριά, στὴ Νότιο Ἀφρικὴ
κι' εἶχε ζητήσει, δίπλα του νὰ πάῃ κι' ὁ ἀνεψιός του
γιὰ νὰ δουλέψουνε μαζί... κι' ὁ Πέτρος εἶχε φύγει.
Ἐμεινε ἡ Ρένα μόνη της καὶ κάθε τέτοια σκόλη,
τώρα πιά δὲν περίμενε τὴν πόρτα νὰ τοῦ ἀνοίγῃ
καὶ μιά φωνούλα χαρωπὴ
ποὺ τραγουδοῦσε νὰ τὴς πῇ:

«Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει...»
Κι' ὁμῶς τὸν Πέτρο πάντοτε, μὰ πάντα τὸν θυμότανε
καὶ τὸν συλλογίζονταν
κι' ὅταν στὴν πόρτα χτύπαγαν, ποῖος ξέρει, ἄλλα παιδιά,
ἐνοιώθε στὴν ἄθωα τῆς καὶ τρυφερῆς καρδιάς,
πραγματικὴ συγκίνησι καὶ μιά μεγάλη θλίψι.

γιὰ τὸ παιδί, ποὺ ἀπὸ καιρὸ, τόσο τῆς εἶχε λείψει...
Πάλι τὰ χρόνια ἐκύλησαν... Ντεμουαζέλλα ἡ Ρένα,
θυμάται πάντα τὰ παλιὰ, τὰ μισοξεχασμένα,
μ' ἂν εἶχε ἀγάπη μέσα τῆς παιδίαστικῆς, βουβάθηκε.
Κι' ὁ Πέτρος, τί νὰ ἔγινε; Ποῖος ξέρει ἂν ζῇ, ἂν χάθηκε,
ποῖος ξέρει; Δὲν τῆς ἔγραψε...

Καὶ τώρα, τῆς Παραμονῆς σὰν ἔρχεται ἡ βραδυά,
ποῦ οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρει ἡ φύσις ὅλη,
ἀκούει γύρω τὰ παιδιά
κι' ἴσως θυμάται τὸ αἶσθημα, τ' ἄθωο, τὸ παιδικό της,
ποὺ ὁ Πέτρος πάντα ἐχότανε
κι' ἀπὸ μακριὰ ἀκουγότανε
«Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν, νὰ πῇ, στὸ ἀρχοντικό της».

Ὁ Πέτρος δούλεψε σκληρὰ στὴ Νότιο Ἀφρικὴ...
Πέθανε καὶ ὁ θεῖος του κι' αὐτὸς τὸν κληρονόμησε
καὶ εἶχε γίνῃ πλούσιος, μὰ κάποια μέρα ἐκεῖ,
πεθύμησε τὸν τόπο τοῦ... Ἔτσι σ' ἀλήθεια νόμισε
κι' ἕνα πρωί, τὰ μάζεψε καὶ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα,
γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὴν γλυκεῖά τοῦ τόπου τοῦ λιανὰ.
Χριστοῦγεννα παραμονή... Στὸ κοσμικὸ τὸ κέντρο,
κομψὰ ζευγάρια ἀκράτητα τὸ ρίχνουν στὸν χορό...
Σὲ μιά γωνιά, κατὰφωτο τὸ στολισμένο δέντρο,
κάνει τὸν κόσμον ξένοιαστο, κεφάτο, ζωηρό.
Γελοῦν ἐδῶ, γελοῦν ἐκεῖ, νὰ φύγῃ κάθε πόνος...

Σ' ἕνα τραπέζι κάθεται κι' ὁ Πέτρος... Εἶνε μόνος.
Φίλους δὲν ἔχει, οὔτε γνωστούς, στὴ σημερινὴ Ἀθῆνα
καὶ μὴκε μόνος κι' ἔρημος, σ' ἕνα ἀπ' τὰ κέντρα ἐκεῖνα,
ποὺ κάνουν πάντα «ρεδεγιόν». Συνήθεια κοσμικὴ...
Εἶνε κομψὸς καὶ ὁμορφος. Μιά χαρὶ ἀνδρική
τὸν ξεχωρίζει διαλεχτὰ, τὸν δείχνει ὅπως πρέπει.
Μὲ περιέργεια γύρω τοῦ κυττὰ... Κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπει
ζευγάρια νὰ χορεύουνε, προσέχει μιά ξανθὴ...
Κάπως γνωστὰ τὰ μάτια της... Θέλει νὰ θυμῇ,
ποῦ νὰ τὴν ξερῇ ἄραγε, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ
τὴν κουρασμένη μνήμη τοῦ νὰ τὴν ἀναστήλωσῃ...
Ὅμως δὲν εἶνε μόνη της. Μιά σεβαστὴ κυρία,
— μάλλον θὰν' ἡ μητέρα της — μὲ κατὰσπρα μαλλιά,
κάθεται στὸ τραπέζι τῆς καὶ μέσ' τῆς φασαρία,
ὁ Πέτρος, θάρρος παίρνοντας, λιγάκι, μιά σταλιά,
ἐνῶ τριγύρω τὰ βιολιά,
ἐνὸς ταγκὸ ἀφήνουνε τὴ θάλπειρη λαλιά,
σὰν νὰ διηγούνται μιά παλιὰ κι' ἀξέχαστη ἱστορία,
τίς πλησιάζει... καὶ ζητᾷ τὴν ἀδεία ἀπ' τὴν κυρία,
ἐάν τοῦ ἐπιτρέψῃ,
μὲ τὸν ξανθὸ τὸν ἄγγελο, γιὰ λίγο νὰ χορέψῃ...
— Εἰσάστε ξένος; τὸν ρωτᾷ μὲ χαρὶ ἡ δεσποινίς,
Μόνος σας, δίχως συντροφιά;...

δὲν μὲ γνωρίζει σήμερα στὴν πόλιν σας... Στὰ ξένα,
χρόνια καὶ χρόνια ἔμεινα δουλεύοντας...
— Μονάχος μου, Κανείς

— γιὰτί ἡ Ρένα ἦταν ἡ ὁμορφὴ ξανθὴ —
σὰν νὰ γυρεῖ κατὶ τι κι' αὐτὴ νὰ θυμῇ,
τὴν πρόσκλησι τοῦ δεχεται... Χορεύουνε, μιλάνε
κι' ἔτσι γλυκὰ καὶ πρὸςχαρὰ οἱ ὥρες τοὺς κυλᾶνε,
χωρὶς ν' ἀναγνωρίζονται... Μὰ ἄξαφνα, ἐκεῖ
ἄπάνω στὴν κουδέτᾳ τοῦς, τὸν ἐρωτᾷ ἐκείνη:
— Τόσον καιρὸ ποῦ λείπατε,

— Στὴν Ἀφρικὴ, χρόνια πολλὰ; — Στὴ Νότιο Ἀφρικὴ...

μέσ' τὴν καρδιά της κέντημα, γλυκὸ καὶ πονεμένο,
γιὰ κατὶ ξεχασμένο...

Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ,
— Εἰς; Εἰς; Εἰς; Ρένα;

Καὶ τὰ κομψὰ ποὺ ἦταν, μέσ' τὸν χορὸ, ἐνωμένα
λιγάκι περισσότερὸ ἀκόμη ἀγκαλιαστήκανε,

ὡς ἀναγνωρίστηκανε...
Οὔτε στιγμή δὲν ἄφησαν νὰ πάῃ ἔτσι χαμένη,
Παραμονὴ Πρωτοχρονιάς ἦτανε παντρεμένοι

ποὺ ἐνοιῶσαν τὴν ἀγάπην τοῦς, μὲ μιάς, νὰ ξαναζῇ
καὶ τραγουδοῦσανε μαζί

μὲ τὰ παιδιά συγχρόνως:
— Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά

κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η Βασίλισσα Του χρυβού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Βαρώνη Γιάκομπσεν, κατά την επίσκεψή της στην κ. Φλοράνς, που είχε ζηήσει πολλά χρόνια στην Κούβα, έμαθε από τη μαύρη υπηρέτριά της, την Καρλόττα, διάφορες αποκρυφικές πληροφορίες, που μπορούσαν να συνεισφέρουν στα έξής: Ο μαρκήσιος ντε Σάντα Κρουζ, ο πατέρας της πραγματικής Ναδίνας, είχε αποκτήσει απ' τη φίλη του Μαχά, ένα νόθο κορίτσι, την Ζουανέττα, η οποία του έμοιαζε καταπληκτικά, όπως επίσης καταπληκτικά του έμοιαζε και η νόμιμη κόρη του, η Ναδίνια. Η Ζουανέττα, λοιπόν, άρπαξε απ' τη Ναδίνια πρώτα τον μνηστήρα της, τον Ολιβιέ Γιάκομπσεν, κι' αργότερα τον σύζυγό της, τον Χριστιανό ντε Ροσβέλ... Μα η πραγματική Ναδίνια τί άπογινε;

35^{ον} Η Ζουανέττα, που είχε πάρει τη θέση της και ο Χριστιανός ντε Ροσβέλ που είχε έγκοινη αυτή την πλαστοποιοσυνεία, την είχαν άραγε σκοτώσει;

Και πάνω απ' τις σκέψεις αυτές, ήταν κι' άλλες ακόμη, πιο φοβερές, που βύθιζαν τη Βαρώνη, σε μία απερίγραπτη αγωνία.

Ο Ροβέρτος, που η Βαρώνη τον λάτρευε τώρα, και που για αυτόν έννοιζε τη μεγαλύτερη υποτική στοργή, ο Ροβέρτος αυτός δεν ήταν μόνο γιους του 'Ολιβιέ Γιάκομπσεν, του δικού της παιδιού, αλλά και της τρομερής εκείνης γυναίκας που ήταν ίκανή να κάνει κίνητα γυμνάσια!

Είχε το αίμα της στις φλέβες του!

Α! Ήταν φοβερό!...

Αλλά σιγά-σιγά μία μεγάλη συγκίνηση κυριέψε τη Βαρώνη, που έδωσε όλη την αγανάκτησή της και την όλη της.

Συλλογιζόταν τον Ροβέρτο, το παιδί αυτό του παιδιού της, που η ζωή του, ζωή ενός νέου που τον εγκατέλειψαν οι γονείς του, ήταν υποδειγματική και αντίξια ενός Γιάκομπσεν!

Αλλά τί δοκιμασία γι' αυτόν; τίμιοις και ήθικος καθώς ήταν, να βρεθεί κάτω απ' το βάρος μιας τόσο τρομερής κατηγορίας!

Μιάς κατηγορίας που την είχε δημιουργήσει εναντίον του η ίδια του η μητέρα, που προσπαθούσε να ρίξει στο παιδί της, την ευθύνη του δικού της εγκλήματος!

Αν στην καρδιά αυτή την τόσο πορφυρή, την τόσο διεφθαρμένη, απόμυε ακόμα το παρικόρνο ήγνος, υπηρέτης στοργής, που έχουν κι' αυτές ακόμα οι τίγρεις κι' οι λύκοι, ποιά τιμωρία περιμενε τη Ναδίνια ντε Ροσβέλ, η καλύτερα την Ζουανέττα, την κόρη της Μαχά, τη μέρα που θα μάθαινε ότι ο Ροβέρτος είναι παιδί της;

Αφθονα δάκρυα άρχισαν να κυλούν απ' τα μάτια της Βαρώνης.

— "Ω! Θα το μάθω ασφαλώς μία μέρα το μυστικό αυτό, ψιθύρισε. Ο Θεός, δίκαιος όπως είναι, θα την τιμωρήσει σκληρά!... Ο Ροβέρτος μου όμως, ο τόσο ήθικος και τόσο τίμιος, δεν θα μάθω ποτέ τί συκαμερό πλάσμα είναι η μητέρα του... "Οχι, ποτέ! Κι' η Φράγκα κι' εγώ θα κατορθώσουμε να του το κρύψουμε.

Οι συγκινήσεις της Βαρώνης

Η κόμισσα Ναδίνια ντε Ροσβέλ περίμενε όλη τη νύχτα τον γυρισμό της Φράγκας με μία απερίγραπτη λύσσα. Δεν πλάγιασε καθόλου... Με το παρικόρνο τσίξιο, με τον παρικόρνο θόρυβο, τινάζονταν άπάνω, ψιθυρίζοντας:

— Αυτή είναι!... Έρχεται! Κι' έπρεπε άμέσως στα δωμάτια της κόρης της, Κουφάκουσε πρώτα και έπειτα έπιανε μέσα και κύτταξε. Μα τίποτε!...

Το διαμέρισμα ήταν άδειο πάντα! Ούτε η Φράγκα ούτε η Σίμπυλ ενύοιζαν στο μέγεθος.

Αλλά, σιγά-σιγά ο θύμος της κόμισσας περνούσε και τον διαδεχόταν ένας άπεραστος τρόμος... Τί θα έλεγε ο κόσμος για την εγκατάλειψή της απ' την κόρη της.

που είχε πάρει μαζί της και την τρολλή άδελφή της;

Όλη η παρική κοινωνία ενδιαφερόταν πολύ για την Τερέζα και για το μυστηριώδες εγκλημα, που είχε πέσει θύμα του.

Οι έφημερίδες που τις άπασχολούσε πολύ κι' αυτές η ύποθεσι εκείνη, δεν συμφωνούσαν σχετικά με τον δολοφόνο της Τερέζας.

Και αν μερικές έφημερίδες κατηγορούσαν τον Ροβέρτο, οι άλλες, οι περισσότερες τον θεωρούσαν άθώο!

Αυτές λοιπόν οι τελευταίες, δεν θα έσπευδαν να δημοσιεύουν τις κατηγορίες της Φράγκας, που με δυσκολία συγκρατούσε την αγανάκτησή της;

Τότε λοιπόν και ο κόσμος δεν θα πίστευε αυτές τις ύποψίες που στρεφόντουσαν εναντίον αυτής της ίδιας της κόμισσας ντε Ροσβέλ;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Θέρμους

Παναθεμάς, βρε Φροσι, μεγαλοπιάστηκες κι' εσύ και θές καλοριφέρια.

Κι' αφού ζητάς να με στριξώ-θ' αναγκαστώ να σε μοντζώ-και με τα δύο μου χέρια!

Μέσα θερμάνσεις μουτέ-μη μου ζητάς για δεν άντε-σ' αυτές τις κοπορδες όλες.

Μου γίνηκες κορσές στενός και πιθανώς πιθανώς θαχουμε καραμπόλες!

Στο κάτω-κάτω, αδερφέ, πώς έχεις για καλοριφέρ-αξίωσι μεγάλη,

σύ που, χωρίς άμφιβολί-, στο παρικό σου το (καλύ-)

δεν είχες δη μαγκάλι!

Καλοριφέρ λοιπόν δεν (έ-)

κι' αν είσαι λογική γυν- (ναί-)

και τάχεις τα μυαλά (σου,

προσπάθα να ε' άνγι- (ληφθής)

πώς μια γασά θα θεο- (μυανθής)

στην αγναλιά του Θρά- (σου!..)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Έτσι η Ναδίνια πέρασε μία τρομερή νύχτα.

Το πρωί, σαν τρελλή απ' τον φόβο και την αγωνία της, έστειλε να της βρούν τον κ. ντε Κουδρεμόν.

Ήταν ο μόνος που του είχε εμπιστοσύνη, γιατί κρύβοντας τις σκέψεις της μπορούσε να έκμυστηρεται την τρομερή αγωνία που την βασάνιζε.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο άνακριτής έφτασε στο μέγαρο.

Τη βόηκε με τα μάτια βαθουλωμένα, με το πρόσωπο άλλαγμένο και τα μάγουλα φλογισμένα.

—Θέε μου! φώναξε μόλις την αντίκρουσε. Τί κατάστασι είναι αυτή! Τί έχετε; Αλλά δε θ' ανθέξετε, κυρία κόμισσα, αν εξακολουθήσετε αυτή τη ζωή... Θα προκαλέσετε μόνιμα το θάνατό σας!

—Α! φώναξε η Ναδίνια, ξεσπώντας σε λυγμούς. Μακάρι να πέθαινα!

—Για το Θεό, ήσυχάστε!... Τί συμβαίνει πάλι;

—Ούτε η Φράγκα, ούτε η Σίμπυλ ξαναγύρισαν ακόμα εδώ! του απάντησε. Έφυγε μακριά από μένα και η άλλη κόρη μου!... Έφυγε κι' αυτή απ' το πατρικό της σπίτι, όπως και η Τερέζα... Δεν σας το είπα χθές ότι είμαι η πιο δυστυχημένη μητέρα του κόσμου;

—Μπρά! έκανε ξαφνιασμένος ο κ. ντε Κουδρεμόν. Δεν ξαναγύρισε ακόμη η Φράγκα;

—Οχι, δεν ξαναγύρισε! φώναξε η Ναδίνια. Ασφαλώς θα έχω καταφύγει στο μέγαρο της Βαρώνης! Ιάκουμπσεν, της νουνάς της, που την προστατεύει... "Ω, Θεέ μου! Πόσο είμαι δυστυχημένη!... Κι' αν αφήσουμε ακόμα κατά μέρος το τί υποφέρει η υπηρέτη μου, η Ναδίνια, που πληγνύεται έτσι σε ό,τι έχει πιο ιερό κι' αν παραβλέψουμε την εγκατάλειψή της τρομερή μοναξιά, την απελπισία που με βασανίζει, συλλογισθήτε τί θα πη τώρα ο κόσμος, όταν μάθω ότι κι' η άλλη μου κόρη έφυγε! Καταλαβαίνετε ότι στο έξης οποιαδήποτε συκοφαντία εναντίον μου, θα γίνε-

ται άμεσως πιστευτή!...

—Ναι, απάντησε ο άνακριτής. Πραγματικά είναι τρομερή η θέση σας!

Και θυμήθηκε την έντύπωσι που σχημάτισε φευγόντας από το μέγαρο της Βαρώνης Γιάκομπσεν, έπειτα από τις κατηγορίες της Παυλίνας εναντίον της Ναδίνιας.

Η Φράγκα βέβαια θα είναι αυτή που έρεθίζει τόσο τη Βαρώνη... συλλογισθήκε. Αυτή θα φταιί για το μίσος της εναντίον της Ναδίνιας.

—Αλλά τέλος πάντων, είπτε νυρίζοντας προς την κόμισσα, πείτε μου ειλικρινά, πού νομίζετε ότι οφείλεται η μεγάλη αυτή έχθρα της Φράγκας εναντίον σας;

Η Ναδίνια δεν δίστασε ούτε μία στιγμή ν' απαντήσει:

—"Ω! Ξέρω ότι η Φράγκα με μισεί από έδω κι' έντεκα χρόνια και ξέρω καλά την άφορησή του μίσους της. Η Φράγκα είναι ένα αλλόκοτο πλάσμα. Η έντύπωσι που της έκανε μία φορά κάτι, παραμένει για πάντα μέσα της, δίχως να αλλάζει! Όταν γεννήθηκε, έπειδή ήταν τρομερά φιλάσθεν, την αγάπησα περισσότερο από την άδελφή της. Μα κι' η Φράγκα ανταποκρινόταν στην αγάπη μου με μία στοργή που με τρώμαζε. Κάποτε όμως άναγκάστηκε να φύγω για την Α-βάννα, συνοδεύοντας εκεί το σύζυγό μου. Η Φράγκα, λοιπόν, από ζήλεια προς τον πατέρα της, δεν ύπόρεσε να με συνη-ορήσει ποτέ για το ταξίδι μου αυτό! Και από εκείνη την ήμερα, η άπεράτη αγάπη της μεταμορφώθηκε σ' ένα μεγάλο φοβερό μίσος που δεν άλλαξε διάλυο από τότε. Και σήμερα που έχω τόσο άναγκη στοργής και παρηγορίας, μ' έχορδεύεται ακό-

μα περισσότερο, παρասύοντας στον πό-

λεμο της εναντίον μου όλους, όσοι την πλησίαζαν... Ναι, όλους! Και αυτήν ακόμα την Βαρώνη Γιάκομπσεν που προηγουμένως με αγαπούσε μέχρι το έλλας!

—Δεν έτυχε να εξηγηθήτε κάποτε με τη Βαρώνη Γιάκομπσεν γι' αυτό το ζήτημα; Δεν της είπατε ποτέ τα πράγματα αυτά καθαρά, όπως τα είπατε σε μένα; τη ρώτησε ο κ. ντε Κουδρεμόν, που τον είχε συγκινήσει ο τόνος της απελπισίας με τον οποίο μιλούσε η κόμισσα.

—Για ποιο λόγο; του απάντησε εκείνη.

—Τώρα όμως, αγαπητή μου κόμισσα, τα πράγματα έφτασαν σε πολύ σοβαρό σημείο και πρέπει να πνίξετε μέσα σας κάθε άλλο αίσθημα... Η Βαρώνη δεν πρέπει να δίνει άσυλο στην... αντίρρηση αυτή, στη Φράγκα και να δείχνει ότι την προστατεύει εναντίον σας! Η γνώμη της Βαρώνης ακούγεται στην κοινωνία και παί-

ζει σπουδαίο ρόλο, όχι μόνο γιατί έχει μεγάλο όνομα και άπειρα πλούτη, αλλά γιατί και σαν γυναίκα την σέβεται και την εκτιμά όλος ο κόσμος.

—Δεν θα μπορέσω ποτέ να της βγάλω τις προκαταλήψεις που έχει μέσα της από καιρό για μένα, αποκρίθηκε η Ναδίνια.

—Μου φαίνεται ότι γελιόστε, της εί-

πε ο άνακριτής ντε Κουδρεμόν. Η Βαρώνη Γιάκομπσεν είναι γυναίκα με ίσιο χαρακτήρα. Αν βρίσκειται στην περίπτωση αυτή, σε πλάνη, αυτό είναι ανθρώπινο. Και εί-

μαι βέβαιος ότι αν της μιλήσετε, όπως μιλήσατε σε μένα, αν η Βαρώνη μπορέ-

ση να διαβάσει στην καρδιά σας, όπως διάβασα εγώ σ' αυτήν και πεισθή ότι υποφέρετε τόσο πολύ από το άτοπο φέ-

ρσιμο και της μιάς και της άλλης κόρης σας, θα δώση σίγουρα όλες τις κακές ιδέες που της έβαλε στο μυαλό η Φράγκα και θα σας δώση υαλίστα την υποστήριξή της απέναντι σ' όλους. Σας το ξαναλέω!

Η γνώμη της Βαρώνης Γιάκομπσεν στην υπόθεση αυτή βασύνει πολύ και είναι άναγκη να την έχετε με το μέρος σας...

—Γι' αυτό με συμβουλευέτε να πάω να την επισκεφθώ; ρώτησε η Ναδίνια, που φαινόταν ότι την τούμαζε κάπως αυτή η σκέψη.

—Βεβαιότατα! Και μάλιστα είναι φρό-

νιμο να πάτε να την επισκεφθήτε σήμερα, πριν διαδοθή στην κοινωνία μας η είδησι για τη φυγή της Φράγκας. Όταν κατορθώσετε να συγκινήσετε την καρδιά της Βαρώνης — και αυτό δεν το νομίζω καθόλου δύσκολο — θα τη δώτε να επιβάλει η ίδια στη Φράγκα να ξαναγύρσει στο πατρικό της σπίτι. Κι' αυτό θα έχω μεγάλη, μα πολύ μεγάλη σημασία για σας!

Ακούστε με και μη χάνετε καρδιά. Πρέπει να τρέξετε!

Η Ναδίνια δεν άπάντησε. Είχε ανάγκη να σκεφθή μόνη τη συμβουλή που της είχε δώσει ο κ. ντε Κουδρεμόν.

Έκείνος το κατάλαβε και άφου της είπτε μερικά λόγια για να της δώση θάρρος, τη χαιρέτησε κι' έφυγε.

Παρακολουθήστε από το τεύχος αυτό (σελ. 49) μία μεγάλη συναρπαστική έρευνα του έκλεκτου συνεργάτου μας

κ. ΑΛ. ΠΩΠ

Στά βασιλεία της τύχης

Πρόκειται για μία σειρά από τις πιο εκπληκτικές ιστορίες γύρω από τα χαρτιά, τη ρουλέττα, τις ιπποδρομίες και γενικά τα τυχερά παιχνίδια:

- Χαρτοπαίχτικοι θρίαμβοι.
- Μία παράξενη ρουλέττα του Μόντε Κάρλο.
- Αγγλοαμερικανικά στοιχήματα.
- Μία καταπληκτική ιπποδρομία.
- Οι «φιλικατζήδες» και οι άθλοι τους.
- Το παιχνίδι ενός νεκρού.
- Οι άτρωμες που κερδίζουν.
- Μία παράξενη παρτίδα ζαρία.
- κλπ., κλπ.

σο το θάρρος της και η άποφασιστικότητά της δυνάμωναν.

Σκεπτόταν τί θα έλεγε, τον τόνο που θα έδινε στα λόγια της, την στάσι της, την έκφρασή της, τα πάντα! Και έχοντας ολοένα περισσότερη πεποίθησι στον έαυτό της, με πρόσωπο που έδειχνε την απελπισία της, αλλά βέβαιη κατά βάθος για την έπιτυχία, πέρασε την πόρτα του μεγάρου.

Τη στιγμή εκείνη, η Βαρώνη Γιάκομπσεν, με μεγάλη ταραχή, διηγόταν στην Φράγκα τα αποτελέσματα της έπισκέψης της στην κ. ντε Φλοράνς και της έσάλανε τα λόγια της Καρλόττας.

—Κι' εγώ δεν ήθελα να σε πιστέψω, Φράγκα, όταν μου έλεγες πως η έλεεινή αυτή γυναίκα είναι μητέρα σου!... "Όσο συλλογίζομαι ότι ξεγελάστηκε από τα ψέματά της και την υποκρισία της, ότι την κράτησα στην άγκαλιά μου, ότι έσφιξα πάνω στην καρδιά μου αυτή την απίστια γυναίκα που σκότωσε τον 'Ολιβιέ μου, το παιδί μου, με πιάνει τρέλλα!

Α! η μέρα της έκδικήσεως δεν θα λάμψη για μένα!

Η Βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταζε τη Φράγκα με θαυμασμό.

—Εσύ είσαι ύπεροχη, μικρούλα μου, της είπτε. Θα ήθελα πολύ να είχα τη μισή τουλάχιστον από τη δύναμη και τη θε-

λησί σου... Συκοφαντείτε τον έαυτό σας, νουνά μου, είπτε η Φράγκα.

Έπειτα, άνοίγοντας την πόρτα και γυρίζοντας προς τη Μαρία που περίμενε στο χώλ πρόσθεσε:

—Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

(Του 'Αρχέλαου)

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Κάτω απ' τη μεγάλη άριστοκρατίσση που είχε μετοημένα όλα τα λόγια της και τις κινήσεις της, που θεωρούσε τον έαυτό της κύριο κάθε αίσθημάτος της, είχε ζυγνήσει η μητέρα, η μητέρα που άγωνιούσε, που η πληγή της είχε άνοιξει και μάτωνε και που δεν είχε πια παρά μία μόνο ιδέα: να έκδικηθή το θάνατο του γιου της!

Τη στιγμή εκείνη, η καμαριέρα της η Μαρία, που είχε κάθε έλευθερία, μπήκε και είπτε:

—Η κυρία κόμισσα ντε Ροσβέλ είναι έξω. Ζητάει να δη την κυρία Βαρώνη...

Η Φράγκα έγινε κατάχλωμη. Η Παυλίνα πετάχτηκε ταραγμένη με μία απερίγραπτη έκφρασι μίσους στο πρόσωπό της, που τα χρόνια είχαν σεβαστή την άγαλματένια ώμορφιά του.

—Αυτή... εδώ! φώναξε η Βαρώνη. Α! την καταραμένη! Ο Θεός της έδωσε το θάρρος να τολμήσει να παρουσιασθή στο σπίτι μου, για να μπορέσω να την σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια!

Ήταν έτοιμη να όρμηξη έξω μά, η Φράγκα περίτρωμη τη συγκράτησε.

—Οχι, νουνά μου! της φώναξε άποφασιστικά. Ήσυχάστε... Ο Θεός της φυλάει μία τιμωρία ακόμα φοβερότερη! Ν' άναγωνίστη το παιδί της στο πρόσωπο του δυστυχισμένου νέου που προσπαθεί να στείλη στην κρεμάλα για να σώση τον έαυτό της!

Νουνά μου, ακούστε με... Η άρνησήτε να την δεχτήτε η αν αισθανόσαστε τον έαυτό σας αρκετά ψυχραιμο, φανήτε ήρεμη και κυρία του έαυτού σας, σαν να μην είχε μιλήσει η Καρλόττα, σαν να μην έξα-

ρατε τίποτα... Κι' έπειδή η Βαρώνη Γιάκομπσεν, τρέμοντας από τη φοβερή ταραχή της, δεν άπαντούσε, η Φράγκα εξακολούθησε με μεγαλύτερη ακόμα πειστικότητα:

—Συλλογισθήτε τον Ροβέρτο! Συλλογιστήτε ότι για το συμφέρον του και για να μάθετε μπήως η γυναίκα αυτή έτοιμάζει εναντίον του κανένα καινούργιο εγκλημα, πρέπει να φανήτε άπαθής και ψυχρή, σαν να σας ήταν έντελως άγνωστη. "Ω! αν μπορούσα να παρουσιαστώ εγώ αντί για σας!

Η Βαρώνη Γιάκομπσεν κύτταζε τη Φράγκα με θαυμασμό.

—Εσύ είσαι ύπεροχη, μικρούλα μου, της είπτε. Θα ήθελα πολύ να είχα τη μισή τουλάχιστον από τη δύναμη και τη θε-

λησί σου... Συκοφαντείτε τον έαυτό σας, νουνά μου, είπτε η Φράγκα.

Έπειτα, άνοίγοντας την πόρτα και γυρίζοντας προς τη Μαρία που περίμενε στο χώλ πρόσθεσε:

—Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

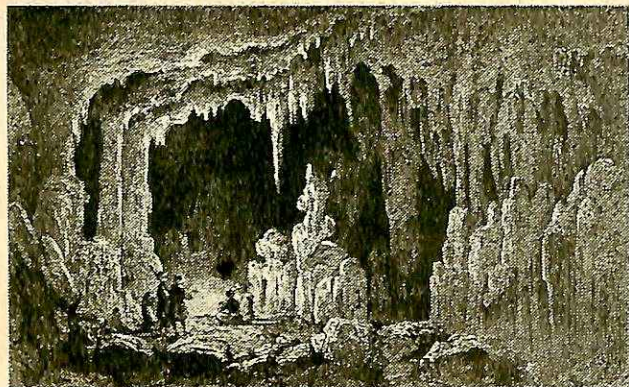
Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Μα τί σοφός, καυμένη Μίνα να δώσης στον πρώτο που μιάς τα είπες... ελ-κοσαχίλαρο!...

Το σπήλαιο με τους εξακουσμένους σταλακτίτες στην 'Αντίπαρο.

Η ΑΝΤΙΠΑΡΟΣ

Για να γνωρίσουμε την 'Ελλάδα

Σε απόσταση μίας ώρας με βενζινόπλοιο από την παροικία της Πάρου βρίσκεται ένα μικρό νησί—ή αρχαία 'Ω-λίαντος—που αν η φύσις δεν του χάρισε τις ωμορφιές των άλλων Κυκλάδων, του φύλαξε όμως την εύνοιά της, δίδοντας σ' αυτό ένα σπάνιο θα-σαυρό μέσα στα έγκατα της γής του, ένα παραμυθένιο σπήλαιο με πολύχρωμους σταλακτίτες.

Οι λίγοι κάτοικοι του μικρού φυσικού λιμανιού, όπου αποβιβάζεται κανείς για να επισκεφθεί τους σταλακτίτες της 'Αντίπαρου, απολούν από την αλιεία κι' από τους ξένους σπουδαιότερους χρησι-μεύουν ως οδηγού στην επί-σκειψή του σπηλαίου.

Εφοδιασμένοι με σχοινιά και με λυχνάρια, οδηγούν τους επισκέπτες στην πολυ-δαίδαλη σπηλιά των σταλα-κτιτών, που βρίσκεται σε μι-σής ώρας απόσταση από την παραλία—περί η με μούλα-ρι—και σε βάθος 50 και πλέον μέτρων κάτω από τη γη.

Ανυφορικός κι' ανώμαλος είναι ο δρόμος που φέρνει στη σπηλιά, διασχίζοντας έναν ξερότοπο. Αποζημιώνεται όμως κανείς προχωρώντας στην κορυφή του λόφου και αγγι-ζώντας την καταγάλανη θά-λασσα του Αιγαίου, μέσα στην οποία καθρεφτίζονται, σαν παραμυθένιες νεράιδες, τα γύρω νησιά των Κυκλά-δων.

Η είσοδος της σπηλιάς είν-ε ένας μεγάλος φυσικός θά-λος—σαν ανοίγματα μίας κα-μαράς—που οδηγεί στο έ-σωτερικό ενός εξωτικού παλα-τιού μέσα στη γη, στολισμέ-νου με πολυχρωμους σταλακτί-τες, λαμπρούς και διαφά-νους, που κρέμονται σε φαν-ταστικά σχήματα και που υ-ψώνονται από τη γη σαν υ-περκόσμιες μορφές.

Περνώντας κανείς την εί-σοδο της σπηλιάς μπαίνει στην πρώτη «γκρόττα», σ' ένα μεγάλο θαλάμο, σ' ένα μεγάλο θαλάμο με σταλακτί-τες, ανάμεσα στους οποίους και κοντά στην είσοδο υπάρ-χει ένας σε υπερφυσικό ανθρω-πινο σχήμα, λες και στέκεται αιώνιος φρουρός του μυθικού παλατιού.

Στο βάθος του θαλάμου και πίσω από σταλακτίτες, που πέφτουν σαν κροσσάτο παρα-πέτασμα, βρίσκεται το άνοι-γμα που οδηγεί στη δεύτερη «γκρόττα». Το άνοιγμα αυτό φέρνει σ' έναν είδος εξώστη απ' όπου κατεβαίνουν με άνε-μίσκαλα σ' ένα βάραθρο βά-θους πέντε ως έξι μέτρων.

Σε μία επίσκεψή μας εκεί οι οδηγοί που έχουν προπο-ρευθεί μας φωτίζουν με τα λυ-χνάρια τους για να κατεβούμε από τη μυστηριώδη αυτή κα-

τεβασία, που δίνει την εντύ-πωση πως πηγαίνουμε σε μα-κάριες χώρες, όπου ο Πλού-των έχει στήσει τα βασίλειά του. Λίγο ακόμα και θα ρω-τούσα τι έγινε ο Κέρβερος, ο φρβερός σκύλος που φύλαγε τον 'Αδη των αρχαίων... 'Αν-τί όμως του τρικεφάλου Κέρ-βερου, ένας μικρός, ήμερος και κοκκαλιάρης σκύλος, κά-ποιου οδηγού, μας χαιρετάει κουνώντας την ουρά του...

Η ανεμόσκαλα μας φέρνει σε στερο έδαφος. Σ' ένα δι-αδρομο υγρό στενό και πανύ-ψηλο στην αρχή, τόσο που δεν μπορεί να δι' κανείς την όρο-φή του. 'Ακολουθώντας το δι-αδρομο, φτάνουμε στην είσο-δο της μεγάλης «γκρόττας». Οι οδηγοί προχωρούν και ανά-δουν στη μέση της «γκρότ-τας» μία φωτιά από φρύγανα και ξύλα για να τη φωτίσουν καλύτερα. Το θέαμα που πα-ρουσιάζεται τότε είναι ασύλλη-πτο σε παράξενη ομορφιά. Πε-λώριοι σταλακτίτες χρωματι-στοί και διάφανοι στην άκρη, αστραφτεροί στην ανταύγεια της φωτιάς, κρέμονται σαν παραμυθένιος διάκοσμος ενός εξωτικού παλατιού, που μόνο νεράιδες θα μπορούσαν να το κατοικήσουν...

Από τις όνειροπολήσεις αυτές με φέρνει στην πραγ-ματικότητα, ο οδηγός.

— Έδω είναι, μας λέγει, η 'Α γ ή ρ α Τ ρ α π ε ρ α, ο-που ένας πρέσβης της Γαλ-λίας, πριν από τριακόσια χρόνια, έκανε μία Χριστουγεν-νιατική λειτουργία...

Γυρίζουμε και βλέπουμε έ-ναν τεράστιο σταλακτίτη σε σχήμα κωνικό—που το ύψος του έφτανε τα όχτα μέτρα και η περιμέτρος του στη βάση ξεπερνούσε τα είκοσι—να υψώνεται από το έδαφος. 'Απάνω λοιπόν στο σταλακτί-τη αυτόν, έγινε η Χριστουγεν-νιατική λειτουργία που ανέφε-ρε ο οδηγός και που ο Τουρνε-φόρ, στο βιβλίο του «Ταξίδι στην 'Ανατολή», μας δίνει δι-άφορες πληροφορίες γι' αυτή.

Στα 1673 ο πρέσβης του Λουδοβίκου 14ου στην Κων-σταντινούπολη, ο Νουαντέλ, άνθρωπος ριψοκίνδυνος και φίλος των περιηγήσεων, έφτα-σε παραμονές των Χριστου-γέννων στην 'Αντίπαρο. Είχε ακουστά πως υπήρχε ένα σπή-λαιο στο νησί, που κανείς δεν τολμούσε να το πλησιάσει. Οι χωριάτες το θεωρούσαν στοι-χειώμενο και πίστευαν πως μόνο σκίες και φαντάσματα γυρίζαν εκεί μέσα και δεν έ-πρεπε να τους χαλάσουν την ησυχία.

Ο Νουαντέλ χήτησε από τους κατοίκους της 'Αντίπα-ρου να τον συνοδεύσουν στην εξερεύνηση της σπηλιάς. Κα-νένας όμως δεν δέχονταν, οσα-λέπτα κι' αν υπεσχέθηκε, πως θα τους δώσει. Έτυχε όμως

να βρίσκονταν στο νησί με-ρικοί κουρσάροι—ή 'Αντίπα-ρος ήταν τα χρόνια εκείνα κρησφύγετο πειρατών—που προθυμοποιήθηκαν να προχω-ρήσουν μαζί του μέσα στη σπηλιά. Οι χωρικοί πήραν θάρρος τότε κι' αυτοί, κι' έ-τσι, την παραμονή των Χρι-στουγέννων, μία συνοδεία ά-πο πεντακόσιους ανθρώπους ξεκίνησε για τη μεγάλη εξε-ρεύνηση με εκατοντάδες λυ-χνάρια και δέματα με κεριά. Κατάπληξε δοκίμασαν όλοι, όταν έφτασαν στη μεγάλη «γκρόττα» μπρος στο ασύλλη-πτο φαντασμαγορικό θέαμα... Και τότε, ο Γάλλος πρέσβης, σκέφθηκε να γιορτάσει εκεί μέ-σα τη γέννησι του Θεανθρώ-που.

Οι παπάδες, που ακολου-θούσαν το Νουαντέλ, έφτια-ξαν ένα πρόχειρο θυσιαστήριο επάνω στο μεγάλο σταλακτί-τη, που πήρε από τότε το ό-νομα: 'Α γ ή ρ α Τ ρ α π ε ρ α. 'Εκατοντάδες κεριά ανά-φθηκαν και ενώ οι σταλακτί-τες αστραφταν στο φως των κεριών, σαν παραμυθένιοι τε-ράστιοι πολυέλαιοι, οι μουσι-κοί άρχισαν να παίζουν κατα-νυκτικά το έκκλησιαστικό όρ-γανο, που είχαν φέρει από το προσευτήριο πλοίο και ο χο-ρός να ψέλην τη Χριστουγεν-νιατική ακολουθία...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε γίνει τόσο υποδμητική λειτουργία γιό της γέννησι του Χριστού...

Τρεις μέρες έμεινε στη με-γάλη «γκρόττα» ο Νουαντέλ με την ακολουθία του, μαγε-μένος από τη φαντασμαγορι-κή σκηνοθεσία που έχουν δη-μιουργήσει στο έσωτερικό της σπηλιάς οι σταλαγματίες του νερού.

Από την εποχή εκείνη οι «γκρόττες» της 'Αντίπαρου έγιναν γνωστές σ' όλο τον κόσμο. Πολλοί ξένοι περιηγη-τάι τις περιέγραψαν με θαυ-μασμό και μερικοί επισκέπτες χαραζόν και τα ονόματά τους, στα τοιχώματα της σπηλιάς. 'Ανμεσα στα χαρ-αγμένα ονόματα, υπάρχει και το όνομα του 'Οθωνος και της 'Αμαλίας με την ημερο-μηνία της επίσκεψής τους: 27 Σεπτεμβρίου του 1840.

Όταν η 'Αντίπαρος κατε-λήφθη από τους Ρώσους την εποχή των 'Ορλωφικών (1770—1774) οι Ρώσοι αξιωματι-κοί έσπασαν πολλούς σταλα-κτίτες και τους μετέφεραν στο μουσείο της Πετρούπο-λης. 'Αλλά ο Βανδάλισμος αυ-τός δεν ήταν ο μόνος που ύ-πείχε η 'Αντίπαρος. Στα χρόνια της Φραγκοκρατίας και κατόπιν της τουρκοκρατίας έπαθε μεγάλες συμφορές από τους πειρατές που έλυ-μαιόντο το Αιγαίο και λίγο πριν από την 'Ελληνική 'Επα-νόσταση το νησί είχε, σχεδόν, έρημωθή.

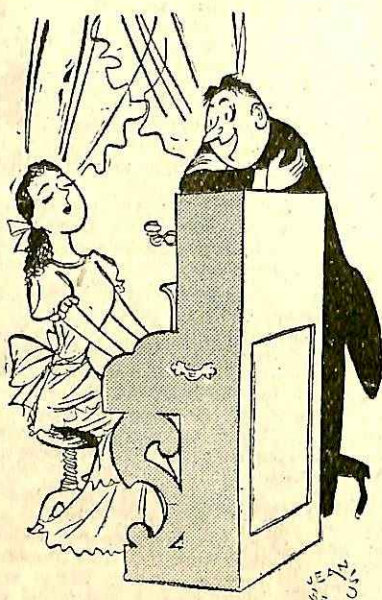
Γύρω από το Βενετσιάνικο κάστρο, που βρίσκεται σε κά-ποια απόσταση από την πα-ραλία και που τα ερείπιά του σώζονται ακόμα είνε χτισμένη η σημερινή πολιτεία της 'Αν-τιπαρού. 'Εκεί κατοικούν με-ρικές εκατοντίδες κλών και φιλήσυχων νησιωτών, που ά-σχολούνται οι περισσότεροι με τη γεωργία και σε μικρή κλίμακα με την κτηνοτροφία.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

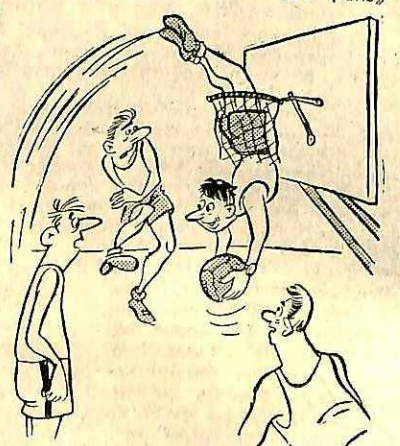
Οι πρώτες πουτίγκες

Οι πουτίγκες, το πατρο-παράδοτο Χριστουγεννιάτικο γλυκίσμα των 'Αγγλων, πή-ραν τη σημερινή τους μορφή από το 1670. Πρωτίτερα ή-ταν ένα παρασκευάσμα δυσπ-επτο και ανούσιο. Τέ έφτια-ναν με μαύρο ψωμί, άσθονα μπαχαρικά, χυμούς φρούτων, κρασί, Κορινθιακή σταφίδα και ζουμί από κρέας. Το γλυ-κίσμα αυτό γινόταν σκληρό

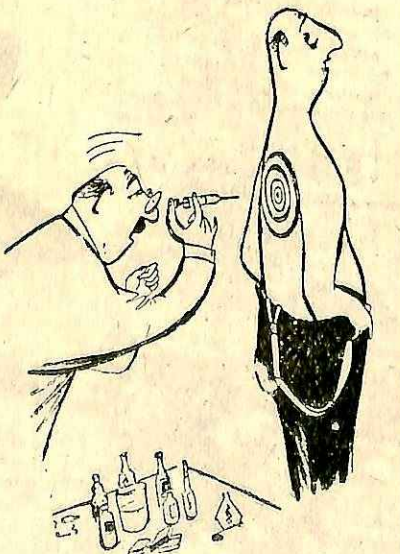
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

—Κι' έμένα μου άρεσει η μουσι-κή, δεσποινίς. Στο στρατό ήμουν σαλ-τιγκής!... «Lai Paris»

—Έτσι είμαι πιά σίγουρος πως ή-μιάλλα θα περάσει απ' το καλάθι!...

Για να πετύχει ο γιατρός το... στόχο!

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ χιόνι κα' ο Κολοκοτρώνης

Ιό στο χημα του με το Γιάννη σκαλη

Στις γιορτές του χειμώνα του Εικοσιένα, μετά την άλωσι της Τρι-πόλεως, ο Κολοκοτρώνης έμεινε στην Τριπολιτσά, όπου συνήθως, Βρισκό-ταν και η έδρα του, και απ' εκεί έ-κινειτο προς τους τόπους των επι-χειρήσεων του αγώνα, όσες φορές το καλούσε η ανάγκη.

Μεταξύ των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς του 1821, ο Κο-λοκοτρώνης χρησιμοποίησε στο κέν-τρο της Τριπολιτσάς, ένα παλιό σπίτι για στρατηγείο και κατοικία, όπου, κατά τα βράδια των εορτών, πήγαιναν και περνούσαν τις ώρες τους οι στρατιωτικοί και άλλοι πρό-κριτοι της πόλεως και συζητούσαν για διάφορα πολιτικά και στρατιω-τικά ζητήματα.

Επισκέπτης, λοιπόν, τακτικός, τότε, στο σπίτι του αρχηγού ήταν κι' ένας παλιός, πολύ παλιός, φί-λος του: ο κύρ-Γιάννης ο Τσάκα-λης απ' τα Λαγκάδια. Αυτός, στην άρ-χή του 'Αγώνα είχε υπηρετήσει στο στόλο με τον Κανάση. Έπειτα, ό-μως, έφυγε και κατετάγη στο στρα-τό του Κολοκοτρώνη. 'Ο στρατη-γός τον άναπαύσε και τον έκτιμού-σε για τη γενναιότητά του και τις άρετές του και τον έτοποθέτησε φρουράρχο της Τριπολιτσάς.

Ένα βράδυ, λοιπόν, μετά τα Χρι-στουγέννα, είχαν συγκεντρωθή παλ-λοί φίλοι του Κολοκοτρώνη στο σπί-τι του. Ήταν τόσο ωραία και έν-διαφέροντα η συζήτηση, ώστε ξεχα-στηκαν όλοι και ήταν πιά περασμέ-να μεσάνυχτα, όταν καταλαβαν ότι έπρεπε να «το διαλύσουν»—καθώς έλεγαν τότε. 'Ο στρατηγός τους συ-νόδεψε ως την εξέδρα.

Ήταν μία ήρεμη φεγγαρόλουστη βραδιά κι' ο ουρανός ανέφελος, που δεν προμηνούσε τίποτα. Το κρύο ώ-στόσο ήταν τσουχτερό.

Μαθημένος όμως, καθώς ήταν, ο Κολοκοτρώνης σαν παλιός όπλα-ρχηγός κι' έμπειρος στην πρακτική μετεωρολογία, σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε με προσοχή τον ου-ρανό: Ήταν κατακάστερος με τη θαυμάσια Δεκεμβριανή πανσέληνο που σκόρπιζε παντού πλούσιο το ά-

Παρακολουθήστε από το σημε-ρινό τεύχος (σελ. 45) τη νέα ιστορική σειρά που θα κατα-πλήξει και θα συναρπάσει τους αναγνώστες μας με το ζωηρό ενδιαφέρον της:

Μεσσαλίνες

Κάτω απ' το γενικό αυτό τί-τλο θα παρελάσουν οι μορφές των πιδό εκπληκτικών τυχοδιω-κτριών, που με τους φλογερούς έρωτές τους, τα όργια τους και τ' ανατριχιαστικά έγκλημάτα τους άνασάτωσαν την εποχή τους και δημιούργησαν γύρω τους τους πιο παράξενους θρύ-λους. Γυναικές του διαβόλου, στην κυριολεξία, προικισμένες με ασύγκριτη ομορφιά, άκρέ-στες για άπολαύσεις, άνεξάν-τλητες σε πανουργίες και δολο-πλοκίες, τολμηρές μέχρι παρα-φροσύνης, έπαιξαν με τον έρω-τα, την πολιτική και τον πλού-το και δεν νικήθηκαν, παρά μό-νο από τον θάνατο.

σημένο φως της. 'Ο Κολοκοτρώνης άφισε έκπληκτους τους φίλους του, που έφευγαν, λέγοντάς τους με τη συνθησιμένη άφέλειά του:

—Αύριο θαχούμε χιόνι!... —Τί λές, στρατηγέ! Κι' όμως ο καιρός δεν δείχνει τέτοιο πράγμα, απάντησε— με δισταγμό, ένας απ' τους φίλους του.

—Γιά να στο λέω εγώ, πάει να πη πως κάτι ξέρω! του είπε ο Κο-λοκοτρώνης.

Βέβαια, δέ θέλησε να το πολυ-πιστήσει ο φίλος του στρατηγού, αλ-λά και δεν ήθελε από σεβασμό να εναντιωθεί στη γνώμη του. Κι' έτσι ή άπορία του, δεν έκδηλώθηκε πε-ρισσότερο. Ούτε και ρώτησε κανείς από πού το καταλάβαινε ο στρατη-γός και το υποστήριζε με πεποι-θησι.

Τότε όμως, πετάχτηκε απ' τη συντροφιά ο κύρ-Γιάννης ο Τσάκα-λης, που είχε με το «γέρο» περισ-σότερο θάρρος και του είπε:

—'Αμ, σόπα στρατηγέ, που θά-χουμε χιόνι με τέτοια καλώςυνη!

—Τί, λές βρέ; του απαντάει με πείσμα ο στρατηγός. 'Αν δεν τό πι-στεύεις, βάλε στήλημα. Νά κάνω ένα τραπέζι σ' όλους σας, αν δεν γιονίση. 'Αν, όμως γιονίση, θά σου σκάσω ένα υπάτιο και θά σε φτύσω.

Θέλοντας και μη, ο κύρ-Γιάννης δέχτηκε το στήλημα. Καί γύρισε ά-νύσυχος στο σπίτι του, αν και είχε έμπιστοσύνη στην... καλώςυνη του καιρού.

Κατά τα χαράματα σηκώθηκε η γυναίκα του κύρ-Γιάννη για ν' ά-νάψη φωτιά να έτοιμάσει φαγητό και γλυκά— δίπλες, λουκουμάδες κλπ.— που προσφέρουν ακόμα και σήμερα τις ημέρες των γιορτών, στην Πελοπόννησο. Μόλις, όμως, ά-νοιξε την πόρτα της κουζίνας κι' είδε έξω το χιόνι, άρχισε να τ' ά-βάζει με τον «παληόκαιρο» και να παραπονιέται ότι πάλι οι έπισκέ-πτες θά της λερώσουν το σπίτι! 'Ο κύρ-Γιάννης, όμως, που άκουσε αυ-τά τα λόγια της γυναίκας του, μα-ζεύτηκε κάτω απ' το πάπλωμα και σε λίγο έβγαλε το κεφάλι του και φώναξε:

—Μπρέ γυναίκα, το λέρωμα του σπιτιού λογαριάζεις ή το μπήσο και το φτύσιμο, που θά φάω εγώ απ' το στρατηγό!

Και ο κύρ-Γιάννης διηγήθηκε στη γυναίκα του, που τον άκουγε έκ-πληκτη, το περιστατικό της προη-γουμένης νύχτας.

Κατά το μεσημέρι φτάνει στού κύρ-Γιάννη και ο Κολοκοτρώνης με τους φίλους του, που τους καλέσε για την πραγματοποίησι του στοι-χήματος. Τους υποδέχτηκε μουδι-σμένος ο κύρ-Γιάννης με τη γυναι-κα του. Στο πρόσωπό του ήταν ζω-γραφισμένη η στενοχώρια και η ά-πορία για τη γκάφα του. Μόλις, όμως, τον είδε ντροπισμένο ο Κο-λοκοτρώνης, γέλασε δυνατά με την καρδιά του, όπως κι' οι άλλοι και του φώναξε χτυπώντας τον χαιδευ-τικά στο μάγουλό του:

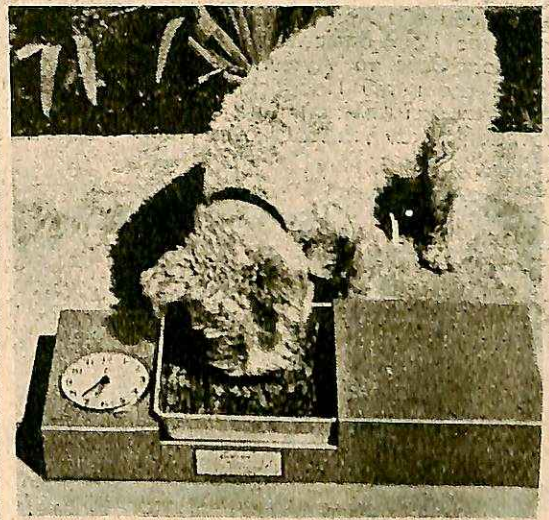
—Φτού σου! Τολμάς, βρέ, ν' άν-τιμιλάς στο γέρο;...

—Δίκη έχεις στρατηγέ, απάντη-σε ο Τσάκαλης. 'Αλλά δέ μας λές: πούθε το κατάλαδες;

—'Αλλη κουταμάρα μας λές τώ-ρα! του έανάπε ο Κολοκοτρώνης. Γιάννης ήσουν και Γιάννης έμεινες. Χτες το βράδυ, βρέ, που είχες άν-τίρρηση, έπρεπε να με ρώτησης να σου πω τί έδλεπα. Τώρα τί να σου πώ;...

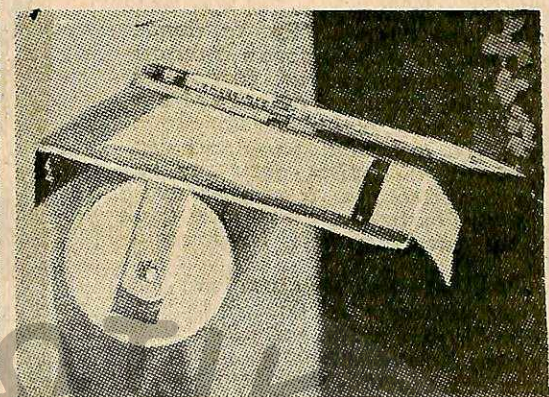
Αλλά το στήλημα, στο τέλος, το πλήρωσε η γυναίκα του Τσάκα-λη. Γιατί αυτή κουρσάστηκε έπειτα, για να μαγειρέψη να φάνε δώδεκα άνθρωποι και δύο, αυτή κι' ο άφτρας της, δεκατέσσερες.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

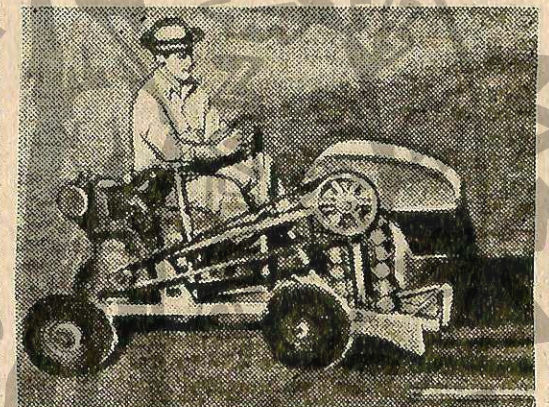
ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ

Μία εταιρεία του Σαν Φραντίσκο κατασκευάζει με-τάλλινες κασσετίνες μέσα στις οποίες τοποθετεί κα-νείς την τροφή του σκύλου του προκειμένου ν' άπου-σιάζει. 'Η κασσετίνα ανοίγει αυτόματα σε μία όρι-σμένη ώρα και ο σκύλος παίρνει τότε μέσα απ' αυ-τήν το φαγητό που του έχει αφήσει ο κύριός του. 'Υ-πόκειται κι' κασσετίνες με 4 θυρίδες που εξασφαλί-ζουν κατά τον ίδιο τρόπο την τροφή ενός σκύλου γιά δύο ημέρες.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΙ ΛΟΡΑΤΑ ΑΝ-ΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Με τη νέα αυτή φωτογραφική μηχανή του άμερικανι-κού ναυτικού που διαθέτει «υπερπλησφωτογραφικούς» φακούς, μπορούν να φωτογραφηθούν αντικείμενα που δεν φαίνονται με νυκτώ οφθαλμό λόγω της μεγάλης απο-στάσεως. 'Η μηχανή αυτή γιά να παρήγει σταθερό πε-δίο σκοπεύσεως παρασυνάγεται σ' ένα αντίστροφο-οικό πολυβόλο.

ΑΝΟΙΓΕΙ ΧΑΝΤΑΚΙΑ

Το μικρό αυτό τουνοφόρο, που μοιάζει με τακτικό έ-νοινει χαντάκια στις άκρες των έξορκων δρόμων, πλά-τους 15 και βάθος 75 πόντων. Κινείται μ' ένα μο-τέρ 6 ίππων και υποσεί σε διάστημα μίας ώρας, ν' ανοίξει ένα ναυτάκι ύψους 30 μέτρων.

ΤΟ βράδυ τῶν Χριστουγέννων, κατὰ τὸ ἔτος 1219—ὅπως λέει ὁ θρύλος—ὁ Πατέρας-Θεός, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι τοῦ Παραδείσου, ἀφ'αυτῆς γιόρτασαν ἐκεῖ ψηλὰ τὴν θεία ἐπέτειον, ἀποτραβήχτηκαν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν.

Τὸ θαῦμα

—Κύριε, τοῦ εἶπε, αὐτὴ ἡ ψυχὴ δὲν

— Σ' εὐχαριστῶ, καλέ μου Χριστῆ μου!

Ὁ Ἰησοῦς πέρασε ἀνάμεσά τους

γνωστός στην ιστορία ως «Άγιος
Λουδοβίκος». Η. ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

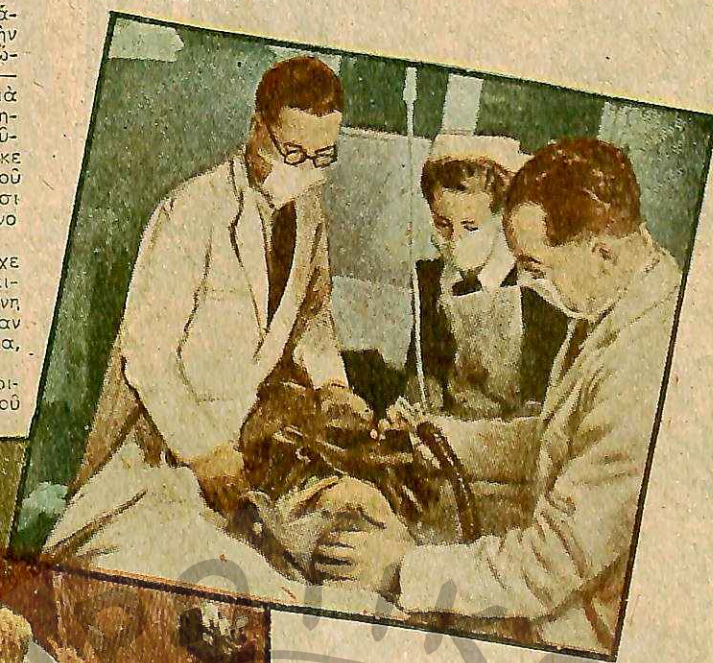
ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ
Ησπιδάκων

Τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ ἐπασημόματα ἀντιστρατεύονται τὰ 13% τοῦ συνολικοῦ αἰσθητοῦ δυστυχημάτων. Γι' αὐτὸ τὸ ποσοστὸν ἔχει ἀναλάβει μιὰ συστημὰτικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ διαφωτίσῃ ὅλο τὸν κόσμον· ἰδίως δὲ τίς γυναῖκες, πῶς νὰ προστατεύσωνται ἀπ' τὴ φωτιά τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τὰ ἀνήλικα παιδιὰ τους.

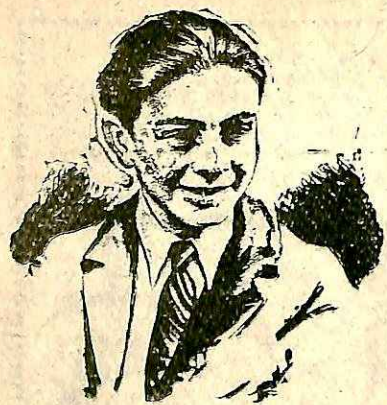
ΤΟΥ ΜΠΙΡΜΙΓΧΑΜ

ὅπου οἱ χειρουργοὶ κάνουν θαύματα

σκοπὸς τοῦ Νοσοκομείου Ἀτυχημάτων εἶναι τὸ

κές βλάβει, αναγκάζουν το θύμα ν' αλ-
 ήθεραπειά του. Αυτό έγινε π.χ. σ' την
 πόρου που του είχε λυώσει το ένα χέρι
 τήν του το διόρθωσαν με πλαστική χει-
 αν να βοηθήσει άλλη ένοσασια. Εκείνος έγινε
 έτσι κερδίζε τώρα πολύ περισσότερα!

Ο Γερμανός φοιτητής Χέρμαν Φλάντε.

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΦΛΑΝΤΕ

Ο φοιτητής που έγινε σύμβολο της Έλευθερίας

Μιά νύχτα, πρό μινών, η αστυνομία της Δρέσδης, έπιασε ένα Γερμανό φοιτητή 19 ετών, ονόματι Χέρμαν Φλάντε, γιατί τοιχοκόλλούσε προκηρύξεις εναντίον της Κυβερνήσεως της Ανατολικής Γερμανίας. Προσπαθώντας να ξεφύγει, ο νεαρός τραυματίστηκε ελαφρά έναν αστυνομικό μ' ένα μικρό σουγιάδακι.

Ο ύπουλος της Δικαιοσύνης, Φέχνηρ, διέταξε άμεσα να γίνει μία παταγωδής «δική προπαγάνδας». Έπρεπε να ευχαριστήσει το Κρεμλίνο, που δυσφορούσε για την ένταξη της ανατρεπτικής δράσεως στην Ανατολική Γερμανία...

Μία μεγάλη αίθουσα χορού, μετατράπη σε δικαστήριο, για να χωράει πολύ κόσμο. Τοποθετήθηκαν προβολείς και μικρόφωνα, καθώς και μεγάφωνα στους γύρω δρόμους. Πενήντα φανατικοί Γερμανοί κομμουνιστάι, ανέλαβαν τις σχετικές θορυβώδεις εκδηλώσεις, κατά τη διάρκεια της δίκης. Εφημερίδες και ραδιόφωνο, διακήρυξαν, ότι ο Φλάντε συνεργαζόταν με μυστικούς πράκτορες της Δύσεως.

Δύο έμπιστοι «κλαϊκοί δικασταί», πλαισιωμένοι από τρεις τρομοκρατημένους ενόρκους, ανέλαβαν να κρίνουν τον κατηγορούμενο. Το κατηγορητήριο μιλούσε για βαρείες παραβάσεις του «Νόμου για την προστασία της ειρήνης» και για απόπειρα φόνου ενός αστυνομικού, δηλαδή για εγκλήματα τιμωρούμενα με θάνατο...

«Αλλά ο Φλάντε ματαίωσε οίκοιρά τα σχέδια του ύπουρου Φέχνηρ. Δεν συμπεριφέρθηκε όπως συνήθως οι κατηγορούμενοι έμπρος στα «κλαϊκά δικαστήρια». Αντίθετος, είπε στους δικαστές του, με ημερία και αυτοπεποίθηση:

— Θεωρώ έλευθερία το να μπορεί να λη κανείς την αλήθεια. Κι' αυτό θα κάνω όσο θα ζήσω ακόμη, αδιαφορώντας απ το απαγορευό του νόμος σας!

Έξω φρενών, ο δικαστής Τάουμπερτ, του φώναξε:

— Καταλαβαίνεις, ότι παίζεις το κεφάλι σου, μ' αυτά που λές;

— Το ξέρω, απάντησε χαμογελώντας ο νεαρός. Γι' αυτό όμως, η έλευθερία έχει μεγαλύτερη αξία απ' το κεφάλι μου!

Το σκάνδαλο ήταν φοβερό. Η λειτουργία των μικροφώνων διεκόπη άμεσα, ενώ ένας φίλος επιδοκιμασίας απλωνόταν στην αίθουσα. Δικασταί και εισαγγελέως, είχαν μείνει άναυδοι...

Έπειτα ο κατηγορούμενος δήλωσε κατηγορηματικά, ότι δεν ήθελε σε καμία μυστική όργανο. «Ο,τι έκανε, προερχόταν από δική του μόνο πρωτοβουλία. «Είπε, ότι θαπρεπε να κάνει κάθε τίμιος Γερμανός», πρόσθεσε.

Μα γιατί είσαι εναντίον μας; στρίγγιλε ο Τάουμπερτ. Δεν μπορείς, βέβαια, ν' αρνηθείς ότι εργαζόμεθα συνεχώς για να καλύτερώσουμε τις συνθήκες του λαού μας! Έχεις

κανένα χειροποίητο στοιχείο που ν' αποδεικνύει το αντίθετο;

— Και πολλά μάλιστα! απάντησε ο Φλάντε, με την καθαρή και σταθερή φωνή του, που έκαμε ν' ανασκίρτησουν οι 1.200 άκροαταί της δίκης.

Εξήγησε ύστερα, ότι, παρ' όλες τις προσπάθειες των γονέων του να τον μεταπείσουν, αυτός είχε επιμείνει στον ηρώικό αγώνα του. Είχε μάθει σε μια νυκτερινή σχολή αρκετά αγγλικά, ρωσικά και γαλλικά, ώστε να μπορεί να διαβάσει, όχι μόνο τις ανατολικές εφημερίδες, αλλά και τις δυτικές, καθώς και διάφορα βιβλία και περιοδικά, που κατάρθωνε να λαβαίνει από τη Δύση ο παπάς της εννορίας του. Άκουγε τις εκπομπές και των δύο μερών του Σιδηρού Παράποτασματος, για να σχηματίζει αντικειμενική γνώμη.

Επισκεφθηκε αγροκτήματα κι' εργοστάσια και κονάεντισσε με εργάτες και αγρότες. Μίλησε με τους αιχμαλώτους, που γυρίζαν απ' τη Ρωσία. Και, έπειτα από 5 χρόνια, κατέληξε στο ακλόνητο συμπέρασμα, ότι οι Ρώσοι έφεραν μόνο τη βαρβαρότητα και την καταπίεση στη χώρα του.

Μ' ένα μικροσκοπικό πιστόριο, σωστό παιχνιδάκι, άρχισε τότε να τυπώνει αντικομμουνιστικές προκηρύξεις, που τις τοιχοκόλλούσε ο ίδιος τις νύχτες, ή τις έριχνε κάτω απ' τις πόρτες των σπιτιών. Κι' αυτό συνεχίσθηκε ως τη σύλληψή του.

Αφηγήθηκε ακόμη στη δική του, ότι είχε εργασθεί έθελοντικά, στα ορυχεία ουρανίου του Μάριενπεργκ, που ανήκουν στους Ρώσους. Περιέγραψε το πνίξιμο 12 Γερμανών μεταλλωρύχων σε μία στοά που πλημμύρισε, και τον τραγικό θάνατο αρκετών άλλων, από έλλειψη των στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας. Μίλησε για τις άγριες τιμωρίες που επέβαλλαν οι Ρώσοι έπιστάτες στους εργάτες-δούλους, αν έλαττωνόταν κάπως η απόδοσή τους και τις άπειρες συνθήκες διαβιώσεως αυτών των δυστυχισμένων ανθρώπων.

Οι 50 εγκάθετοι κομμουνισταί, που θαπρεπε να διακόψουν επανειλημμένες την αφήγησή του με φωνές θήθεν άγανακτήσεως, έμειναν βουβοί. Γιατί πολλοί απ' αυτούς, ήταν μεταλλωρύχοι και ήξεραν, ότι έλεγε την αλήθεια... Άρχισαν μάλιστα να ξεροβήχουν — ένας τρόπος, που χρησιμοποιούν οι κατοίκοι της Ανατολικής Γερμανίας, όταν θέλουν να επιδοκιμάσουν κάτι, και δεν τολμούν να μιλήσουν φανερά...

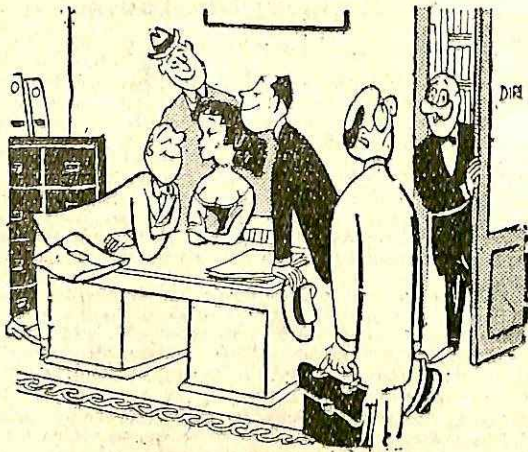
Αυτή είνε η καλύτερη πού μας έφεραν οι Ρώσοι έλευθερωταί μας, κατέληξε ο Φλάντε με ηρεμο τόνο. «Οχι μόνο μας κλέβουν το προϊόν της γής μας, τα ζώα μας, την παραγωγή μας, αλλά ζητούν να μας κλέψουν και τις ψυχές μας! Μα δεν θα το κατορθώσουν, αυτό!

Όταν οι δικασταί άπεσύρθησαν κατόπιν για να συσκεφθούν, ένας ένορκος τάλμησε να παρατηρήσει, ότι η πράξη του κατηγορουμένου δεν ήταν πολύ βαρεία. Δεν είχε προλάβει να θέσει σε κυκλοφορία περισσότερες από 200 προκηρύξεις, και ο «σοβαρός τραυματισμός» του αστυνομικού δεν ήταν παρά μία απλή γρατζουνιά. Άλλα ο Τάουμπερτ επέμεινε, κι' έτσι ο Φλάντε καταδικάσθηκε εις θάνατον.

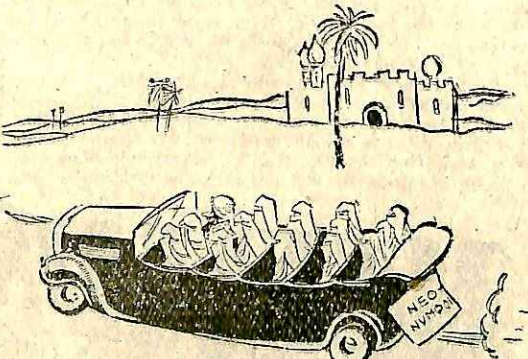
Εύχομαι να φανούν επεικέστεροι οι δικασταί που θα σας κρίνουν μία μέρα! είπε ήσυχα, μετά την άναγνώση της καταδικαστικής απόφασεως.

Η καταδίκη όμως αυτή, προκάλεσε ένα κύμα αγανακτήσεως, ακόμη και στην Ανατολική Γερμανία. Και ο Φέχνηρ αναγκάσθηκε να επιπλήξει δημοσία τους «κλαϊκούς δικαστάς» για τα σφάλματά τους και για τη συμπεριφορά τους απέναντι του κατηγορουμένου. Ένα ανώτερο δικαστήριο κατόπιν, με άναθεωρησι της δίκης, μετέτρεψε την ποινή του Φλάντε σε 15ετή φυλάκιση.

Τίποτε όμως δεν μπόρεσε να σβύσει τη βαθεία έντύπωση που είχε κάνει στους συμπατριώτες του η θαρραλέα απόλογιά του. Τον θεωρούσαν από τότε σαν ένα σύμβολο, που τους δίνει έλπίδα, στις σκοτεινές μέρες που περνάμε.

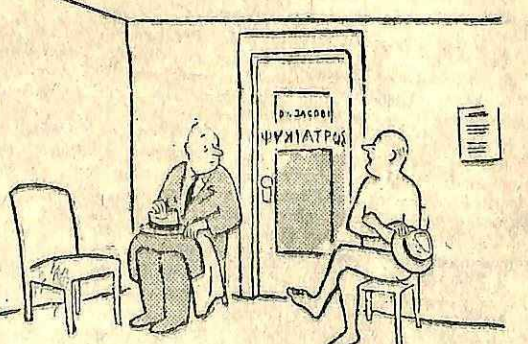
Ο διευθυντής: «Αν ζητάτε την γραμμάτα μου, κύριε, είναι πολύ απασχολημένη αυτή τη στιγμή!...»

Το ταξίδι του μέλιτος του σείχη...

Από την παραγωγή στην κατανάλωση... «Noir et Blanc»

Ο γυνός: Έσείς πρώτη φορά έρχεστέ; Εγώ, ευτυχώς, έχω γίνει τελείως καλά!...

ΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ

Ένα παλιό αθηναϊκό έθιμο που έσβυσε

Τη θυμόσαστε; Την παλιότερη αθηναϊκή συνήθεια, την ημέρα της μεγαλύτερης χαράς μυστικής γιορτής της Χριστιανισμού, όταν, «για το καλό της μέρας» μας μοίραζαν τις ευχές τους σε στίχους μερικοί από τους πιο συμπαθητικούς βιοπαλαιστάς:

Ο ταχυδρόμος πέρασε, ο ταχυδρόμος φτάνει με τη χαρά στο πρόσωπο και με (τη λεβεντιά του. Πόσες δεν έχει συμφορές, πόσες (πληγές να γιάνη και πόσοι πόθοι δεν έφυγνουν κρυφά στο πέρασμά του.

Η τους άλλους, εκείνους των εργατών της καθαριότητας του Δήμου:

«Αν εις την αϋλήν σας τύχη την (αϋλήν όπου περνά ή μικρόν τι σκουπίδακι ή νεράκι (χθεσινό, με το σάρωμά μου τρέχω καθαρίζω την αϋλή, και λαμποκοπών οι δρόμοι, κι' ο (λα φαίνονται γυαλί!...

Τό ωραίο αυτό έθιμο αφού άρχισε κάποτε να εφετίζει, επί τέλους με τον καιρό, έσβυσε σιγά-σιγά.

Και άς όψεται το κεσάτι των φιλοδωρημάτων, γι' αυτό. Είδαν, δηλαδή, οι ευχόμενοι ότι το Χριστουγεννιάτικο δώρο δεν μετρούσαν σύμφωνα με το...μάκρος του ποιήματος και την αξία των στίχων. Όλοι έβαζαν το χέρι στην τσέπη κι' έδιναν το χριστουγεννιάτικο δώρο, πριν τους διαβάσουν. Τότε, λοιπόν, και οι ευχόμενοι, που πάντα για τις έμμετρες ευχές τους φροντίζαν να διαλέγουν τους στιχουργούς, που θα τους τις έγραφαν, άρχισαν να συλλογίζονται ότι οι καλοί στίχοι είναι τελείως περιττοί αφού πληρώνονται όλοι το ίδιο...

Και πήγαν ν' άναγγέλουν την διακοπή της συνεργασίας αυτής στους ποιητάς.

—Κύριοι, τους είπαν, αφού διτθήποτε κι' αν είναι τα ευχετήρια χριστουγεννιάτικα ποιήματά μας, το δώρο μας μένει πάντα το ίδιο, είναι περιττό να διαλέγουμε τους στιχουργούς και τους στιχουργούς μας. Δικαίωμα, λοιπόν, της συνεργασίας κι' αφήνουμε τα πράγματα στην τύχη...

Άλλα οι συντάκται των έμμετρων ευχών, όταν άκουσαν

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ αύτην την έβδομάδα

ΠΑΝ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που μου μοιάζει»

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Εικονογράφησις: ΑΡΧΕΛΑΟΥ

αυτά, πρότείναν, για να μη χάσουν τη δουλειά:

—Αφού, καθώς λέτε, ότι και να γράψουμε τα ίδια θα πάρετε, θα γράψουμε ό,τι φτάσουμε μιά, κι' άλλωστε, δεν ύπογράφουμε...

Άλλα τότε είπαν από μέσα τους και οι συμπαθείς βιοπαλαισταί:

—Αφού θα μάς γράφουν ό,τι του κατέβη, γιατί να μην τα γράψουμε κι' έμεις μόνοι μας;

Και από πέσιμο σε πέσιμο ή χριστουγεννιάτικη ευχήτρια ποίση κατάντησε σαν το παρακάτω «δείγμα», όπου, υποτίθεται, ότι ο ποιητής κατηγορεί «με τρόπο», όπως λένε, για τοιγκουνία, τον παραλήπτη των ευχών, με τους εξής στίχους:

«Ω, των Χριστουγέννων δώρα, ή μεγάλη... ποικιλία! Μην Δεκέμβριος, καύμενε, διατί τόσο κακία!...

Σήμερα πιά δεν θα πάοτε, σχεδόν από πουθενά, ποιητικές ευχές. Γιατί την ποίση αυτού του είδους την... έφαγε ή πεζογραφία!

Και το χρωματιστό χαρτί—κόκκινο, μπλε, πράσινο, κίτρινο — με τις έμμετρες ευχές, το αντικατέστησε ένα μεγάλο σχήματος έπισκεπτήριο από χαρτί «μπριστόλ», όπου, κάποτε και με χρυσά γράμματα τυπωμένη, διαβάσετε την κοινή ευχή:

«Ο ταχυδρόμικός διανομέυς της αλληλογραφίας εσωτερικού και εξωτερικού ευχεται υμίν καλά Χριστούγεννα...»

Καλύτερα όμως αυτή ή απλή εγκάρδια και... πεζή ευχή παρά μία σαν αυτή των περασμένων ημερών, όπου με τους εξωφρενικότερους στίχους και με άπειρα θαυμαστικά και έρωτηματικά είχε προεξοφληθεί ότι:

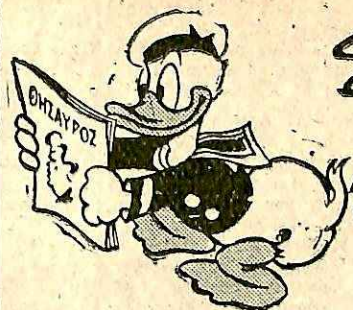
«Όπως ή ράβδος ή ξηρά έβλάστη (σε κλωνάρια! ο Βασιλείος! ο της (Καπαδοκίας! ταιουτοτρόπως δύναται και ο δι(άδοχος μας να πάρη την πρωτεύουσα του (Μαύρου! Κων)τινού!! ο ένδοξος τών Γιγάντων; μέγας (Καραϊσκάκης; έκ του λαμπρού μνημείου του (τους Έλληνας ευχάται!...

Ένα άλλο έπίσης εξωφρενικά άκατανόητο τραγούδι, είχαν μοιράσει κάποτε οι εργάται άεριοφώτας, όπου εχόντουσαν στους Άθηναίους:

Τό γκάς να προσβάση την πόλιν να φωταγωγή, καθώς (της Βρετανίας Λονδίνον, την πρωτεύουσαν, μεθ (υπερ)φανείας!

Σήμερα δεν ξέρω άλλον από τον φίλο μου έφημεριδοπώλη και γνωστό παλιό πρωταθλητή του στίβου, Νταλιάνη, που να γράφει ευχετήριους στίχους Χριστουγεννιάτικους και Πρωτοχρονιάτικους. Είναι ο μόνος που απόμεινε επιμένοντας να διατηρή το έθιμο. Και το κρατάει ομολογουμένως πολύ ικανοποιητικά, ακολουθώντας πιστά την παράδοση που κληροδότησαν οι παλαιότεροι έφημεριδοπώλες των Χριστουγεννιάτικων και Πρωτοχρονιάτικων προσφωνήσεων σε στίχους που ήταν, τις περισσότερες φορές, κοινωνικές σάτιρες με κέφι, με αλάτι και μ' εξυπνάδα γραμμένου.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ο «άγνωστος»

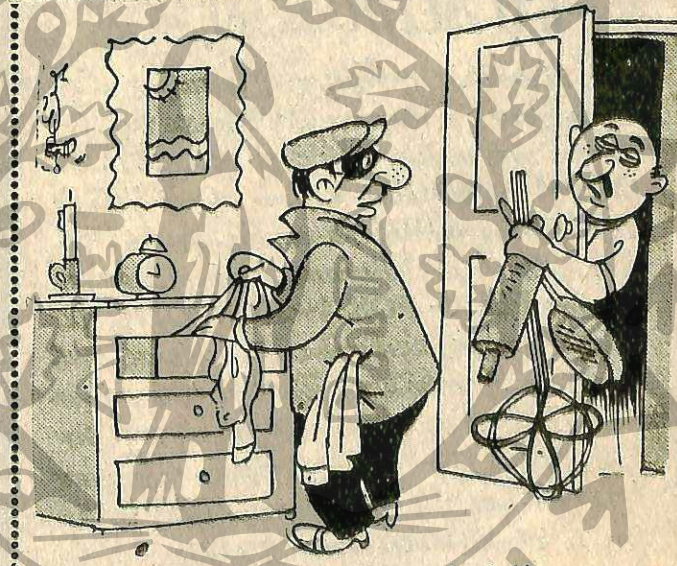
Άκριβώς στη μία το μεσημέρι ο κ. Λουκάς έπιστάτησε στο κλείσιμο του καταστήματός του — «ωρολόγια — έραβώνας — κοσμήματα» — άβαλε στην τσέπη του τα κλειδιά και τράβηξε για το σπίτι του με ήσυχη συνείδηση. Δεν είχε πουλήσει κανένα είδος με κέρδος μικρότερο από 65%. Μ' άλλα λόγια είχε επιτελέσει στο άκραιο το έμπορικό του καθήκον!

Κεφάλτος και χαρούμενος λοιπόν έφτασε στο σπίτι του, άνοιξε την πόρτα και καρφώθηκε στο κεφαλόσκαλο, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. Τί ήταν αυτός ο μπλε φάκελλος, ανάμεσα στο μωσαϊκό και στην ψάθα; Συνήθως ή έμπορική αλληλογραφία δεν χρησιμοποιεί αυτά τα κάπως ρομαντικά χρώματα... Κι' άλλου είδους αλληλογραφία δεν είχε. Έπομένως;

Επομένως, ακριβώς όπως το φαντάστηκε, το γράμμα προοριζόταν για τη γυναίκα του. Το έκρυψε βιαστικά για να μην το πάρη είδησι ή καμαριέρα, που εν τώ μεταξύ είχε βγί για να τον προύπαν- τήσει, ανέθηκε βιαστικά τη σάλα και τρύπωσε στο λουτρό.

Εκεί, γεμάτος αγωνία, άνοιξε το φάκελλο, τράβηξε ένα έπιστολόχαρτο του ίδιου χρώματος, το ξεδίπλωσε και διαβάσε:

«Πολυαγαπημένη, Μ ποιά τρόπο θα μπορούσα να προκάλεσω ένα έστω και ευγενικό σκίρτημα της ευγε-

Ο σύζυγος: Ψιτ!... Πάρε κι' αυτά!... (Τού Άρχέλαου)

ἀναπνοή. 'Ο κίνδυνος του «ἀγνώστου» είχε περάσει. Δυστυχώς όμως όχι για πολύ.
Σε δύο μέρες έφτασε τρίτο γράμμα:

«Πολυαγαπημένη,

Περιφρονώντας το ταπεινό μου δώρο, με βυθίσατε σε μιάν απέραντη δυστυχία. Θα θελήσετε τουλάχιστον να δεχθίτε να στολίσω τον αλαβάστρινο λαιμό σας με λίγα ταπεινά μαργαριτάρια;...
'Ο άγνωστος που σ'ε λατρεύει»

'Η Τιτίκα τὰ δέχτηκε τὰ μαργαριτάρια. Άλλά όχι από τον άγνωστο. Της τὸ χάρισε ὁ «άντρούλης» της, ὁ «καλὸς» κι' «εὐγενικός» Λουκάς, πού ξαφνικά έγινε άφάνταστα τρυφερός κι' ἀπερίγραπτα γενναϊόδορος.

'Ήταν, βλέπετε, ὁ μόνος τρόπος άμύνης ἐναντίον του πολέμου τοῦ «άγνώστου» που δὲν ἐνόουσε νὰ ὑποχωρήσει καὶ κάθε τόσο τὴν ἐδομάδαριζε με μπλε γράμματα καὶ πολυτελέστατες προσφορές. Μονόπετρα παντατίφ, μετάξια, ὑμιμητέο, κρύσταλλα. Μὰ ὁ Λουκάς ἀντιμετώπιζε ἡρωικά κάθε του ἐπίθεσι. Κι' ἐτρίβε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρὰ, γιατί κατάφερε με τὴν «ἐπαγρύπνησί» του νὰ μὴν φτάνουν τὰ ἐπικίνδυνα γράμματα στὰ χέρια τῆς Τιτίκας, τῆς εὐτυχισμένης Τιτίκας, πού δὲν ἤξερε πὼς νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν χάσά της καὶ πού νὰ κρύφῃ τὰ βαρύτιμα δῶρα.

Μὰ κάπου-κάπου τὴν τρομάζανε αὐτὰ τὰ «τρελά» ἔξοδα, ὅπως τὰ ἔλεγε, καὶ τὸν ψευτο-μάλλωνε:
—Γιατί, Λουκά, ξοδεύεσαι τόσο πολὺ γιὰ μένα;
—Γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι σ' ἀγαπῶ, Τιτίκα μου!

—Καὶ τὴν ἀγάπη σου τὴ δείχνεις με τὰ δῶρα;
—'Οχι βέβαια μόνο μ' αὐτά. Άλλά εἶναι καὶ τὰ δῶρα ἕνας ἀσφαλὴς τρόπος γιὰ νὰ ἀναλωγοῦνται οἱ μεγάλοι ἔρωτες.

—Μὰ ξοδεύεις πολλὰ, Λουκά μου...

—Γιὰ σένα τίποτα δὲν εἶναι πολὺ, Τιτίκα μου! Τίποτα!

★

Κι' ὅλα πῆγαιναν μιὰ χαρά. 'Ο «άγνωστος» ἔστειλε γράμματα, ὁ Λουκάς ἐλάμβανε καὶ τὰ γράμματα καὶ τὰ μέτρα του καὶ ἡ Τιτίκα τσέπωνε τὰ δῶρα της.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ Λουκάς θέλησε νὰ τῆς κἀνὴ μιὰ μεγάλη, μιὰ τρομερὴ ἐκπληξί. Τῆς ἀγόρασε — πρὶν τῆς τοῦ προσφέρει ὁ «άγνωστος» δηλαδή — ἕνα πανάκριβο «άνσουλ», δαχτυλίδι, βραχιόλι, κολλιέ, σκουλαρίκια καὶ ρολόι. 'Όλα με χρυσάφι 22 καρατίων καί... πνιγμένα στὰ διαμάντια. Κι' ἀποφάσισε αὐτὸ τὸ πολύτιμο βελούδινο κουτί νὰ τὸ τοποθετήσῃ κρυφὰ στὸ μεσαίον συρτάρι τῆς τουαλέτας τῆς Τιτίκας.

'Αλλὰ σ' αὐτὸ τὸ συρτάρι ὑπῆρχε καὶ τὸ... κλειδί τοῦ μυστηρίου: ἕνα κουτί με μπλε χαρτοφάκελλα. Κι' ἀπάνω-ἀπάνω ἕνα γράμμα ἑτοίμο, ἀλλὰ ἀσφράγιστο ἀκόμη. 'Εξω φρενὼν ὁ Λουκάς γιὰ τὸ πᾶνμα του τὸ ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Πολυαγαπημένη,

'Η ὁμορφιά δὲν μπορεῖ νὰ πατῇ στὴ γῆ, ἐκεῖ πού ἀφήνουν τ' ἀποτυπώματά τους τὰ βήματα τῶν ἀσημάντων ἀνθρώπων. 'Επιτρέψτε μου νὰ θέσω στὴ διάθεσί σας μιὰ κομψὴ κουρτίτσα...

'Ο άγνωστος πού σ'ε λατρεύει»
'Ο Λουκάς δάγκωσε τὸ χεῖλιά του γιὰ νὰ μὴν ἐμφανισθῇ. 'Υστερα πῆρε τὸ βελουδένιο κουτί τὸ ἔκρυψε στὴν τσέπη του, τράβηξε ἕνα μπλε ἐπιστολόχαρτο κι' ἔγραψε:

«Πολυαγαπημένη,

Σοῦ συνιστῶ νὰ δεχθῆς τὴν κομψὴ κουρτίτσα ἀπὸ τὸν «άγνωστο» πού σ'ε λατρεύει.
'Ο άγνωστος πού σ'ε πῆρε χαμπάρι!»

Γ. ΓΙΑΝ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Διὰ τὴν ἑσπ., Θεσσ.: 'Η "Αννα-Μαρία Πιεράντζελι, Βρίσκειται ἀπὸ καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ὑπέγραψε συμβόλαιον μετὰ τὴν Μέτρο. 'Η διεύθυνσίς της εἶναι: Pierangei, Metro - Hollywood - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif, U. S. A. Μ π ε τ ῖ ν α, Καλάμας: Τὸ «Ἀπὸ τότε πού ἔφυγε» καθόλου ἐπιτυχημένο. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν συγκινητικὴ ἐκδόλωση ἐπιστολῆς πρὸς τὸ περιοδικὸ μας. 'Απευθύνετε τὸ γράμμα πού προορίζετε γιὰ τὸν "Ελληνα καλλιτέχνη στὸ Σωματεῖο "Ελλήνων "Ηθοποιῶν, Σατωδριάνδου 52Α, Ἀθήναι. Θ ἄ λ ε ῖ α Δ η μ ῆ τ ρ ῖ ο υ, Σπάτη: "Εχομε δημοσιεύσει κατ' ἐπανάληψιν στὴ στήλη αὐτὴ τὴ διεύθυνσι τῆς Ζινέτ Λακάς, πού εἶναι: Jineté Keiaidís de Lacaze, Avenida Cáljao 1661, Buenos Aires, Republica Argentina. Μπορεῖτε βέβαια νὰ τῆς γράψετε ἑλληνικά, Μ ἰ μ ῆ ν Α ὕ ο υ σ τ ῖ ο υ, Ἀμαλιάδα: Μὰς ἔχτατε τὴς διευθύνσεις πέντε "Αμερικανῶν ἐκατομμυριούχων διατεθειμένων νὰ συντελέσουν στὴν ἀνέγερσι φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος. 'Αδυνατοῦμε, δυστυχῶς, νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμε. Ν ἰ σ ῖ ο υ τ ο υ ὅ λ α: 'Απευθυνθετὴ στὴν "Ελληνικὴ Δημιουργία. 'Η διεύθυνσις τοῦ "Αλ. Ἀλεξανδράκη εἶναι: Θεάτρον Κοτοπούλη-Ρεξ, ὁδὸς Φειδίου 5, Ἀθήναι. Τὸ ἄλλο γράμμα στείλετε τὸ στὸ Σωματεῖο "Ηθοποιῶν, Σατωδριάνδου 52Α, Ἀθήναι. 'Ο θ ἑ λ λ ο υ, Θεσ/νίκη: Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, τὴ διεύθυνσι κανενὸς «λαγυνικοῦ ταλέντων». 'Όσον ἀφορᾷ τὴ δεύτερη αἰτησί σας, σχετικὰ μετὰ τὸν Ροδόλφο Βαλεντίνο, θὰ τὴν ἱκανοποιήσωμε στὸ προσεχὲς μέλλον. Δ ε ν δ ρ ο κ ο μ ῖ κ ο ν Σ τ α θ μ ὸ ν Σ ε ρ β ῖ ο υ: Εἶναι παρὸν ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ τεχνικὸ περιοδικὸ Popular Science. Δὲν περιεῖχε καμμιὰ ἄλλη λεπτομέρεια ἐκτὸς τῶν ὧσων δημοσιεύσαμε κι' ἐμεῖς. Θεωροῦμε, περὶ τὸ νὰ σὰς τὸ στείλωμε. Μ α ρ ῖ α Δ α σ κ α λ ο π ο ὕ λ ο υ, Πύργον: "Η διεύθυνσις τῆς Esther Williams, εἶναι: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif, U. S. A. Γιὰ τοὺς ἐπαινους σας, εὐχαριστοῦμε. Ἀ θ ἄ ν ἄ σ ῖ ο ν Β ἑ κ ῖ ο ν, Β.Σ.Τ. 900: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Μ α ρ ῖ κ ῖ τ α: Σὰς δίνωμε κατωτέρω δύο διευθύνσεις νεαρῶν Γαλλίδων πού ἐπιθυμοῦν ὅπως ἐσεῖς ν' ἀλληλογραφήσουν με κοπέλλες ἄλλων χωρῶν: Mlle Patricia Lassagne, Pavillon Universitaire Clinique Luères, Dreux - Eure et Loire, France, Καί: Mlle Monique Delaruelle, 105 rue Lafayette, Bordeaux - Gironde, France, Π ἄ ν. Γ ο λ ἑ μ ῆ ν, 'Ενταῦθα: Σὰς συγχάριμε γιὰ τὴν παραπομπικότητά σας. Μ α ὕ ρ ο ν Ν ἄ ρ κ ῖ σ σ ο ν, 'Ενταῦθα: Μὰς εἶναι ἀγνωστοί οἱ διευθύνσεις τῶν δύο ἀστέρων πού ἀναφέρετε. Πρόκειται γιὰ δύοες τοῦ βωδοῦ κινηματογράφου γιὰ τίς ὁποῖες δὲν γίνεται γιὰ ῥα πιά λόγος. Σ τ ἑ λ ῖ ο ν Ν. Κ ε ρ α μ ῖ δ α ν: 'Η "Χαρομένη Βραδυά» δὲν ἀξίζει πολλὰ πρᾶγματα. Δὲν δημοσιεύοιμε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Μ α ῖ ρ ο Π ε τ ρ ᾶ κ ο υ, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τοῦ Charles Boyer εἶναι: 906 N. Arpine Drive, Beverly Hills Los Angeles Calif, U. S. A. Καὶ τὸν Lawrence Olivier: c/o J. Arthur Rank Organisation, 21-23 Shaftesbury Avenue, London, W. 1., England. 'Η ἡθοποιὸς πού ἔπαιξε στὸν "Ἀμλετ" τὸν ρόλο τῆς "Οφελίας ἦταν ἡ Τζίνι Σίμονε, πού ξαναείδαμε ἐφέτος στὴν "Κίτρινη Πεταλούδα». Ν ἰ κ ὸ λ ἄ ο υ Π ρ ἑ ζ ἄ ν, Καβάλλα: Μὰς εἶναι, δυστυχῶς, ἀγνώστῃ ἡ διεύθυνσις, πού μὰς ἔχτατε. Π ε ρ ῖ ἄ ν δ ρ ο ν, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τοῦ "Αμερικανοῦ Προέδρου εἶναι: "Harry S. Truman, President, Washington D. C. U. S. A. Χ ρ ῖ σ τ ὀ φ ο ρ ο ν Ι. Μ α ν ω λ ῖ δ ἄ κ η ν, 'Ηράκλειον-Κρήτης: Θὰ βρῆτε στὴν σελίδα 66 πόσο στοιχείει ἡ συνδρομὴ πού σὰς ἐνδιαφέρει. Τὰ χρήματα θὰ τὰ στείλετε με ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Ν. Π α π α γ ε ω ρ γ ῖ ο υ, Πάτρας: 'Απευθυνθετὴ στὸ βιβλιοπωλεῖο Κάουφμαν, Τσάρσιλ 28, 'Ενταῦθα: 'Υ γ ε ῖ α ν, Καλάμας: Τὸ γράμμα σας παραδόθηκε στὸν γιατρό. Θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὴ στήλη του. Σ ε χ ἄ σ μ ἑ ν ο ν, Εἰσόδια: "Εχομε τὴ διεύθυνσι τῆς Λάνας Τάρνερ, ὅχι ὅμως καὶ τοῦ τελευταίου της συζύγου Μπόμπ Τάπινγκ. Τὸ ζευγάρι χώρισε ἐδῶ καὶ μερικὲς μῆνες. Εἶναι λοιπὸν ἀσκόπο ν' ἀπευθύνετε τὸ γράμμα σας στὴ διεύθυνσι τῆς Λάνας Τάρνερ. Δ η μ ῆ τ ρ ῖ ο υ Γ ο ὕ φ ο ν, Ἀμαλιάδα: Τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ μετὰ τὴν μεγαλύτερη κυκλοφορίαν εἶναι τὸ "Life (δεκαπενθήμερο) με κυκλοφορίαν 5½ ἐκατομμυρίων φύλλων. "Ακούλουθε τὸ "Home Journal (μηνιαῖο) με κυκλοφορίαν 4.600.000 φυλλάδια. 'Η διεύθυνσις τοῦ τελευταίου εἶναι: Independence Square, Philadelphia 5, Pa, U. S. A. 'Η διεύθυνσις τοῦ "Life" εἶναι: 540 N. Michigan Ave, Chicago 11, Ill, U. S. A. Γ ῖ ὀ ρ ο γ ο ν Κ., 'Ενταῦθα: Δὲν γνωρίζωμε καμμιὰ ἀπὸ τίς δύο διευθύνσεις, πού μὰς ἔχτατε. Σ τ ἑ φ ἄ ν ο ν Σ κ ο ὕ ρ τ η ν, 'Ιωάννινα: 'Υπάρχουν στὴν πρωτεύουσα πολλὰ ἔργα τοῦ συγγραφέως Τζέιμς Τσέιζ, στὴ γαλλικὴ ὅμως γλῶσσα. 'Εκτὸς τῶν μυητοσημάτων πού δημοσιεύσαμε, δὲν ἔχουν μεταφραστῇ ἄλλα ἔργα τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ στὴ γλῶσσα μας. Ε ὁ δ ὀ ρ ο ν Τ ο π ἄ λ η ν, 562 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 916Α, 'Η λ ἱ ἄ ν Γ ε ω ρ γ ῖ ο υ, 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β, Ἀ ρ ῖ σ τ ε ῖ δ η ν Γ ο ὕ β α λ η ν, 919 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Γ, Ἐ ρ ῖ κ ο ν Μ π ἄ κ α ν, Μάκην Κωνσταντινίδου καὶ Μάριον Δημητρίου, 574 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Β. Θὰ ἐπιθυμοῦσαμε πολὺ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμε, δυστυχῶς ὅμως δὲν δημοσιεύοιμε ἀγγελίαις αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Π. Κ., Χαλάνδρι: Ζητήστε τίς πληροφορίες, πού σὰς χρειάζονται ἀπὸ τὸ ἱταλικὸ προε-νέιο. Αὐτὸ θὰ σὰς δώσῃ καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ δικαστικοῦ ἰδρύματος πού σὰς ἐνδιαφέρει. Ἀ λ κ η ν: Οἱ διευθύνσεις πού μὰς ἔχτατε εἶναι: Paramount Pictures Corp, Paramount Building, 1501 Broadway, New York 18, N. Y. U. S. A. Καὶ Warner Bros. Pictures Inc, 321 West 44th Street, New York City 18, N. Y. U. S. A. Ρ ἑ τ Μ π ἄ τ λ ε ρ, Γλυφάδα: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ γιὰ τὴν εὐγενικὴ προσφορὰ σας. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ὑπάρχει ἰσπερληθῶσα. Κ ἄ τ ῖ α Χ α τ ζ ῖ ὀ α ν ο υ: 'Η διεύθυνσις τοῦ Georges Guétary εἶναι: Theatre Chalet, Place du Châtellet, Paris, France. Στείλετε τὸ γράμμα σας ἀεροπορικῶς.

ΑΥΤΕΣ τὶς ἡμέρες εἶναι συνήθεια νὰ γίνεται στὰ διάφορα σαλόνια τῆς Ἀθήνας ἡ ἐξιστόρησις τῶν περιφημῶν χαρτοπαϊκῶν «κόλπων» τῆς ζωῆς ἑνὸς χαρτοπαίχτη, «κόλπου» πού μεταβάλλουν σὲ λίγες ὥρες ἕνα φτωχὸ καὶ ἀτελεισιμένο ἄνθρωπο σὲ πλούσιον.

Μεταξύ λοιπὸν τῶν διαφόρων ἱστοριῶν πού ἀκούσα νὰ ἀφηγοῦνται ἐσχάτως εἶναι καὶ δύο πού μοῦ φάνηκαν ὡς οἱ πῶς χαρακτηριστικὲς καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὰς τίς ἀναφέρω με κάθε λεπτομέρεια.

'Η πρώτη ἔλαβε χώραν τὴν εὐτυχισμένη ἐποχὴ πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἦρως τῆς εἶναι ἕνας δανδὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ κ. Δ. πού συνήθως δὲν εἶχε πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ζούσε λιτότατα μετὰ τὸν μισθὸ του, ἔχοντας ὡς μόνον σκοπὸ νὰ περιποιητῇ τὴν ἐμφάνισί του.

Μιὰ παραμονὴ Πρωτοχρονιάς βρέθηκε στὸ παλὸν ξενοδοχεῖο τοῦ Μελά, στὴν Κηφισιά, ὅπου μαζεύνονταν οἱ τότε μεγαίστατες τοῦ πλούτου, γιὰ νὰ περάσουν τίς Χριστουγεννιάτικες καὶ πρωτοχρονιάτικες διακοπές. Ἀνάμεσα στοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ξενοδοχείου ἦταν καὶ ὁ Ἀνδρέας Συγγρός, ὁ Μπενακῆς κτλ.

Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι ὁ δανδὴς μας ἦταν καὶ ἀνταποκριτὴς μὲς ἐφημερίδος τῆς Αἰγύπτου καὶ θέλησε νὰ συστηθῇ στὸν Μπενακῆ γιὰ νὰ τοῦ πᾶρῃ μιὰ συνέντευξιν γύρω στὰ ζητήματα τοῦ βᾶμβακος. 'Ο Μπενακῆς τοῦ παρεχώρησε τὴν συνέντευξιν καὶ ὕστερα, ὅπως ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εὐγένεια τῶν τρόπων τοῦ νεαροῦ μας, τὸν σύστησε στὴν συντροφίαν του.

—Θέλετε νὰ παίξετε ἕνα πόκερ; τὸν ῥώτησεν ὁ Συγγρός.

'Ο νεαρὸς εἶχε πάρει τὴ μέρα ἐκείνη τὸ μισθὸ τοῦ "Ιανουαρίου καὶ τὸ πόκερ ἦταν ἕνα παιχνίδι πού δὲν τὸ ἤξερε καλά. Θέλησε νὰ ἀρνηθῇ, μὰ προτοῦ τὸ καλοκατάλαβη, βρέθηκε καθισμένος ὡς τέταρτος στὸ καρὸ τριῶν ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους "Ελλήνας τῆς ἐποχῆς του. Τὸ παιχνίδι βάσταξε δύο ὥρες μετὰ τὸ ῥολοῖ, γιὰτὸ ὁ Συγγρός ἦταν ἀστυφότοςτος στὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῶν χρονικῶν ὁρίων τοῦ παιχνιδίου.

Καὶ ὅταν τελειώσε τὸ πόκερ, ὁ φίλος μας, πού εἶναι καθιστὸς μετὰ ἐκατὸν πενήντα δραχμὲς στὴν τσέπη του, εἶχε κερδίσει... εἰκοσιπέντε χιλιάδες, δηλαδή 1000 λίρες χρυσῆς τῆς ἐποχῆς του. 'Ολοι εἶχαν χάσει καὶ ὁ μόνος κερδισμένος ἦταν αὐτός.

Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν ἔφταξε τὴς βαλίτσες του, μπήκε στὸ Σεμπλὸν καὶ πῆγε στὸ Παρίσι ὅπου εἶναι ἕνα χρόνον, γλεντώντας τὰ κερδισμένα λεφτά του. 'Όταν δὲ ξαναγύρισε, δὲν ἔβρισσε πιά σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ χαρτιά. Ποτέ, ὡς τὴν μέρα πού πέθανε, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια.

'Η δεύτερη ἱστορία ἀναφέρεται στὴν προπολεμικὴ ἐποχὴ καὶ μοῦ τὴν διηγήθηκε πρὸ ἡμερῶν ἕνας γνωστότατος ἐμπόρος καὶ φίλος μου.

—Βρισκόμαστε στὴν Βιέννη τὸ 1933—ἀφηγεῖται ὁ ἦρως μας — ἐγὼ καὶ ἕνας φίλος μου. Μὰς εἶχανε σωθῇ τὰ λεφτά καὶ δὲν μὰς ἀπέμεναν παρὰ μερικὲς ἐκατοντάδες σελίνια γιὰ νὰ πληρώσωμε τὸν λογαριασμὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς τελευταίας ἐβδομάδας. Τὸ εἰσιτήριό μας τὸ εἶχαμε στὴν τσέπη μας καὶ ἐπρόκειτο νὰ φύγωμε τὴν ἐπομένη. Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μας ὁ φίλος μου μοῦ πρότεινε νὰ πάμε σὲ ἕνα καζίνο πού ἦταν καμμιὰ δεκαπενταριά χιλιόμετρα ἐξω ἀπὸ τὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μας. Συμφωνήσαμε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ παίξουμε ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν εἶχαμε διαθέσιμα χρήματα καὶ ἡ πίστώς μας στὴν Τράπεζα, εἶχε ἐξαντληθῇ.

Ἦγάμε πραγματικά στὸ Καζίνο καὶ γιὰ μιὰν ὁλόκληρη ὥρα τριγυρίζαμε μέσα στίς αἰθούσες, δίχως νὰ σταματήσωμε σὲ καμμιὰ ρουλέττα ἢ σ' ἕνα τραπέζι τοῦ «σεμῆν ντε φέρ». Ξαφνικά, ὅμως ἔχασα τὸν φίλο μου. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἐκείνους κρατοῦσε τὰ κοινὰ μας χρήματα καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγὸ ἡ ἀνσυχία μου ἦταν διπλῇ!

»Φοβόμουν ὅτι ὁ φίλος μου θὰ πῆγαινε νὰ παίξῃ γιὰτὶ εἶχε τὴν μαγία τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν. Δὲν ἄργησα δὲ νὰ τὸν ἀνακαλύψω κατὰχλωμ καὶ ταραγμένο σὲ μιὰ γωνία τοῦ καζίνο. 'Ο,τὶ φοβόμουν εἶναι συμβῆ!

—Ἐπαιξα στὴν ρουλέττα καὶ σὲ διάστημα δέκα λεπτῶν ἔχασα πεντακόσια αὐστριακὰ σελίνια! μοῦ δήλωσε.

Χαρτοπαϊκτικοὶ δρίαιμοι

πληρώναμε τὸ ἴδιο βράδυ τὸ χροῦς μας, θὰ γινόμαστε κυριολεκτικὰ ρεζίλι. Μὰς ἔμεναν ἐκατὸ μόνο σελίνια, Ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ πολυσκεφθῇ πῆρα μιὰ ἀπόφασιν. Τὰ τελευταία αὐτὰ χρήματά μας θὰ τὰ παίξαμε κορώνα ἢ γράμματα. Εἴτε ἐκατὸ περισσότερα εἴτε ἐκατὸ λιγώτερα, δὲν εἶχε πιά σημασία. Ἄν τὰ χάναμε, ἡ τραγικὴ μας θέσι δὲν θὰ γινόταν ἀκόμα χειρότερη. Ἐνῶ, ἂν τυχόν κερδίσαμε;...

»Θὰ ἐπαιζᾷ ἐγώ. Πλησίασα σ' ἕνα τραπέζι τοῦ «σεμῆν ντε φέρ», ὅπου ἡ μικρότερη μίζα ἦταν πενήντα σελίνια. Σπρωγμένος ἀπὸ ἕνα παράξενο προαίσθημα περίμενα ἕνα τέταρτον περίπου. Καὶ ξαφνικά, ἀκούμπησα τὰ ἐκατὸ σελίνια στὴν πράσινη τσόχα καὶ ζήτησα χαρτιά. 'Ο ἀντιπαλός μου ἦταν ἕνας χοντρός Αὐστριακὸς μετὰ ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι.

»Μοίρασαν τὰ χαρτιά καί... πῆρα ἐνῆα! Αὐτὸ δὲ συνεχίστηκε δεκαοχτὼ φορές! Δεκαοκτὼ πάσες με ἐνῆα συνεχῶς! Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἔπεσα. 'Όταν τελικὰ ἔχασα μιὰ πάσσα, εἶχαμε στὴν διάθεσί μας τοιάντα χιλιάδες σελίνια!

»'Ο φίλος μου σκούπιζε τὸν ἰδῶτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἐγὼ δὲ ἐπαιζᾷ σὰν ὑπνωτισμένος. 'Όταν ξανάρχη ἡ σειρά μου, ἔκανα ἄλλες ἐνῆα πάσες με μικρότερα χαρτιά ἀπὸ ἐνῆα, ἀλλὰ πάντα ἀνώτερα ἀπὸ ἐκείνα τοῦ ἀντιπαλίου μου. Ἐτοί κέρδινα ἄλλες εἰκοσι χιλιάδες σελίνια. Καὶ στὸν τρίτον γύρο ἔκανα δώδεκα πάσες με κέρδος σαράπεντε χιλιάδες σελίνια. Σύνολο λοιπὸν κερδῶν ὀδοντοπέντε χιλιάδες σελίνια. Ἡμῶστε πλούσιοι καὶ μετὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ υπορούσαμε νὰ χῆσωμε στὴν Βιέννη ἕνα χρόνον σὰν βασιλιάδες!...

»Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Καζίνο, σταμάτησα μπροστὰ σὲ μιὰ ρουλέττα μετὰ τὸ μεγαλύτερο παιχνίδι, ὅπου κάθε ἀριθμὸς γκαρνὶ ἔφτανε τὸ ποσὸ τῶν χιλίων σελινίων.

»Ἐρρίξα χίλια σελίνια στὸ ὀκτὸ καὶ μετὰ τὴν πρώτη ἔπεσε τὸ ὀκτὸ καὶ πῆρα κάπου πενήντα χιλιάδες σελίνια... Σύνολο ἐκατὸν τριάντα πέντε χιλιάδες σελίνια ἢ τέσσερα ἐκατομμύρια περίπου προπολεμικῆς δραχμῆς. Ἀπὸ ἀδέκαροι, ἡμῶστε τώρα στὴν κυριολογία ἐκατομμυριοῦχοι!

»Ἐκᾶνε μιὰ μέρα ὁλόκληρη γιὰ νὰ συνέλθωμε. Καὶ ἀπὸ τότε, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ φίλος μου ξαναπαίξαμε «σεμῆν ντε φέρ». Δὲν ἔρω τί θὰ κἀν ἐκείνους ἀκόμη ὥσπου νὰ γερᾷ. Ἐγὼ ὅμως, θὰ πεθάνω καὶ «σεμῆν ντε φέρ» δὲν θὰ ξαναπαίξω. Ἐτοί πιστεύω ὅτι τιμὸ τὸ παιχνίδι πού μοῦ πρόσφερε σὲ μιὰ βραδυὰ μ' ἕνα μοναδικὸ ξέσπασμα τῆς τύχης μιὰ ὁλόκληρη περιουσία...

Μὴ φαντασθῇτε ὥστόσο πὼς εἶναι συνήθισμένες κατὶ τέτοιες εὐνοίαι τῆς Τύχης. Ἐκείνῳ πού χάνουν στὸ πράσινο τραπέζι εἶναι ἄπειροι, κι' ἐλάχιστοι εἶναι οἱ τυχεροὶ πού κατορθώνουν νὰ σηκωθοῦν ἀπ' τὸ παιχνίδι μετὰ σημαντικὰ κατορθώματα καὶ ἀπὸ ἕνα πραγματικὸ καὶ πλάκα καὶ ὑπολογιστὰ κέρδι, εἴπειτα ἀπὸ ἕνα πραγματικὸ καὶ πλάκα καὶ ὑπολογιστὰ κέρδι, κι' ὅχι ἀπλῶς ἕνα ἀνάμικτο χατῦτατο... γέλιο τῆς Τύχης, κι' ὅχι ἀπλῶς ἕνα ἀνάμικτο χατῦτατο...

Α.Α. ΠΩΠ

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΟΥ

ποῦ σ'ε χαρίεις καθημερινὲς ἀποχρίδες σὰς ἐμφοδίζον νὰ ἀδρανοποιηθῆτε τὰ Ραδιοφωνικὰ Δελτία Μόδας τοῦ **ΦΛΕΞ-FORM-KONTOSE** ἔρμου 39 ὁ **ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ** καθημερινῶς 11-1 π.μ. καὶ 5-7π.μ. εὐρίσκεται εἰς τὰ μαγαζήματά μας **FLEX - FORM - KONTOSE** ὡς καλλιτεχνικὸς σύμβουλος τῆς ἐταιρίας, μας ἐγγυᾶται τὴν ἀδούλευτον ἐξυπηρέτησιν τοῦ δελτιοῦ σας, γοῦστου, σχετικῶς μετὰ τὴν περιφημὴν συλλογὴ τῶν ἐτοιμῶν φορεμάτων, ἐτοιμῶν θαρτίων καὶ γεννηῶν, ἔργων τῶν εἰδῶν **ΦΛΕΞ-FORM-KONTOSE** τηλ. 25-48!

του. Έπειτα αποχαιρέτησε το μηχανικό κι' έφυγε.

Το επόμενο μεσημέρι, δέχθηκε τον καθηγητή Φράντς Ντόμαχ, στο ξενοδοχείο «Ρετζίνα».

«Άκουσε τις εξηγήσεις του, εξέτασε με προσοχή τα σχέδιά του και του είπε στο τέλος:

—Πιστεύω ειλικρινώς πως μπορεί να επιτύχετε. Θα δεχόμουν την πρότασή σας, αν δεν με είχε ήδη πείσει χθες κάποιος άλλος, ο μηχανικός Κορριντέ, ότι θα βρή την κασετίνα σε διάστημα λιγώτερο από ένα έτος. Άκουστε με λοιπόν: Σας προτείνω ναρθτε μαζί μας, ως ότου ο Κορριντέ επιτύχει ή αποτύχει. Στην πρώτη περίπτωση, θα μας φανήτε χρήσιμος, με τις μηχανικές γνώσεις σας. Θάχετε τροφή, κατοικία κι' ένα καλό μισθό. Αν πάλι αποτύχει, θα εφαρμόσουμε τότε το δικό σας σχέδιο, επιταχύνοντας όσο το δυνατόν την πραγματοποίησή του. Συμφωνείτε;

Ο Γερμανός σκέφθηκε λίγο. Είχε χοντρό πρόσωπο, μαλλιά ξανθά, μικρά και ύπουλα μάτια, πίσω απ' τα χοντρά ματωγυάλια του. Το πλάτυ μεταπό του φανέρωνε εξαιρετική αντίληψη. Είχε όμως απάνω του κάτι που προκαλούσε έστιακή αντίπαθεια. Ίσως θα διατάζε ο Τζών Ντόγκ να τον πάρει μαζί του, αν δεν φλεγόταν απ' την επιθυμία να ξαναβρεί την κασετίνα.

— Συμφωνώ, κύριε, δήλωσε στο τέλος ο Γερμανός. Είμαι αναγκασμένος να δεχθώ την πρότασή σας, γιατί δεν είμαι πλούσιος. Ο μισθός που θα μου δίνετε, θα μου χρησιμεύει κατόπιν για τα πειράματα και τις εργασίες που απαιτούνται. Θα μπορούσα έτσι να φτιάσω το υποδρύχιο μου, κι' αν δεν χρησιμοποιήσω για την ανέγερσή της κασετίνας σας, πάντως θα εξυπηρετήσω τη χώρα μου.

— Συμφωνώ, κύριε! Θα συναντηθούμε λοιπόν στο ξενοδοχείο «Τερμίνους» του Λίβερπουλ, μετά ένα μήνα ακριβώς από σήμερα, δηλαδή στις 6 Μαΐου.

Και οι δύο άντρες χωρίστηκαν ψυχρά. Θα τους ένωσε το ίδιο πεπρωμένο, για μήνες, για χρόνια ίσως. Ωστόσο δεν είχε γεννηθεί καμιά συμπάθεια μεταξύ τους. Δεν υπήρχε κανείς συναισθηματικός παράγων στη συμφωνία τους.

Όταν έφυγε ο Γερμανός, ο Τζών Ντόγκ σκέφθηκε: «Μου είπε, βέβαια, αδιάφορο με ποιο τρόπο θ' άποκτησω την κασετίνα. Ωστόσο, θάμουν πολύ ευχαριστημένος αν πετύχαινε ο Κορριντέ, κι' όχι ο Φράντς Ντόμαχ!».

Με τις δραστηριότητες ενέργειάς του, σε 3 ημέρες καθάρθηκε να βγάλει απ' το ψυχιατρείο το Γάλλο μηχανικό. Στην τελευταία τους συνάντησι, ο διευθυντής του άσylum του είπε:

— Θα υπογράψω ένα πιστοποιητικό ότι ο μηχανικός Κορριντέ είχε προσβληθεί από μανία των εφευρέσεων, μία μορφή τρέλλας χαρακτηριστική αλλά ακίνδυνη, εφ' όσον δεν θα κάνει πειράματα. Και θα σας τον εμπιστευθώ, υπό τον όρον να αναλάβετε τη συντήρησή του και να τον εμποδίζετε από δημόσιες επιδείξεις της μανίας του.

— Συμφωνώ!

— Και κάτι ακόμη: Όλη

αυτή η υπόθεσις θα μείνει τελείως μυστική θα εγκαταλείψετε δε τη Γαλλία μέσα σε 24 ώρες.

Έτσι, στις 7 'Απριλίου, ο Κορριντέ βγήκε απ' το φρενοκομείο κι' έφυγε άμεσα για το Λονδίνο μαζί με το Τζών Ντόγκ και τον Πανταλόν - που είχε παραιτηθεί απ' τη θέση του νοσοκόμου για να γίνει υπηρέτης του μηχανικού.

Την άλλη μέρα, οι εφημερίδες δημοσίευαν την εξής ανακοίνωσι:

«Ένα συμβούλιο διακεκριμένων μηχανικών και επιστημονικών απεράφη την κατηγορηματικά ότι είναι αδύνατη η διάσωσης της περιφημής κασετίνας του πλοίου «Λίνκολν». Κατόπιν αυτού, ο κ. Τζών Ντόγκ πληροφορεί τους ενδιαφερομένους ότι ανακαλεί την υπόσχεσή του για την αμοιβή των 200 χιλιάδων δολλαρίων κι' ότι δεν πρόκειται πιά ν' απαντήσει σε καμιά σχετική πρότασι».

Έπειτα όμως από ένα μήνα οι ίδιες εφημερίδες πρόσφεραν στους αναγνώστες τους μία είδησι εντυπωσιακή:

«Είμεθα εις θέσιν να βεβαιώσωμε ότι ο Άγγλος έκατομμυριούχος Τζών Ντόγκ έπαψε να δέχεται προτάσεις για τη μυστηριώδη κασετίνα, όχι γιατί είχε χάσει πιά κάθε ελπίδα για την ανεύρεσίν της, αλλά γιατί είχε βρή τον άνθρωπο που θ' ανέλεμβανε τις έρευνες, με σοβαρή βάσι και με αναμφισβήτητες ελπίδες επιτυχίας.

Οι αποδείξεις είναι οι εξής: Στις 9 'Απριλίου, αγόρασε στο Λίβερπουλ ένα πλοίο 3000 τόνων, το «Βαλκόμπερ», προσφάτου ναυπηγήσεως, το έτοιμασε για μακρινό ταξίδι, το έφωδισε με τις τελευταίες συσκευές ασυρμάτου, ραδιοτηλεφώνου και βυθομετρήσεων και φόρτωσε σ' αυτό 53 μεγάλα κιβώτια, με άγνωστο περιεχόμενο, προερχόμενα κυρίως από τα εργοστάσια Κρεζό και Κρούπ.

Το «Βαλκόμπερ» θα σηκώσει άγκυρα στις 15 Μαΐου. Θα επιβαίνουν σ' αυτό ο κ. Τζών Ντόγκ, ο γραμματέας του Έλεν, είκοσι ηλεκτρολόγοι και μηχανουργοί,όλοκληρο το πλήρωμα του «Λίνκολν», ένας άγνωστος μηχανικός και ο Γερμανός καθηγητής Φράντς Ντόμαχ με την κόρη του.

Αλέγεται ότι ο άγνωστος μηχανικός είναι ένας πρώην

τρόφιμος του ψυχιατρείου της Αγίας Άννης, ονόματι Κορριντέ. Δεν μπορούσαμε όμως να το εξακριβώσουμε. Πάντως, είναι βέβαιον ότι έχει ως υπηρέτην του κάποιον Πανταλόν, πρώην κλόουν και νοσοκόμο αυτού του άσylum. Προσπαθήσαμε να του πάρουμε συνέντευξη, αλλά μας απάντησε μόνο με τη σιωπή του... και μ' ένα θεαματικό πήδημα».

Επί δυο βδομάδες περίπου, ο παγκόσμιος Τύπος εξακολούθησε να δίνει χίλιες περιέργες πληροφορίες. Κανείς όμως δεν ήξερε σε ποιο σημείο του άπειραντου Ειρηνικού πήγαινε το «Βαλκόμπερ». Σιγά - σιγά λοιπόν, έπαψε να γίνεται λόγος για τη υπόθεσι της κασετίνας.

Μόνον οκτώ μήνες αργότερα, δηλαδή τον Ιανουάριο του επόμενου έτους, απασχολήθηκε και πάλι η περιέργεια του κόσμου με την κασετίνα, και μάλιστα μ' ένα τρόπο που η μυστηριώδης φρίκη του ξεπερνούσε κάθε ανθρώπινη φαντασία.

Ας αφήσουμε όμως τώρα τις εφημερίδες να κρατούν σε αγωνία τους αναγνώστες τους και ας παρακολουθήσουμε το «Βαλκόμπερ» στην αλλόκοτη αποστολή του.

B

Τη νύχτα της 7ης προς την 8η Μαΐου, το άτμοκίνητο τριπύστιο «Βαλκόμπερ» ξεκίνησε από το Λίβερπουλ για άγνωστο προορισμό.

Όταν βγήκε ο ήλιος, έμφανίσθηκαν στο κατάστρωμα ο Κορριντέ κι' ο Πανταλόν. Σε λίγο, παρουσιάστηκε και μία νέα κι' άμορφη κοπέλλα, με άσπρο φόρεμα, γανιρισμένο με πλάτυ ναυτικό γιακά. Είχε αρμονική σιλουέττα και χρυσόξανθα μαλλιά.

Χαίρετσε χαμογελαστή τον Κορριντέ, ενώ ο Πανταλόν έσπευδε να εξαφανισθεί διακριτικά.

Πώς ξυπνήσατε τόσο νωρίς, δεσποινίς; της είπε ο μηχανικός.

— Μ' άρεσει να βλέπω την ανατολή του ήλιου στη θάλασσα. Είναι η ωραιότερη ώρα της ημέρας!

Μαγεμένοι κι' οι δυο απ' το υπέροχο θέαμα, έμειναν αμίλητοι για πολλήν ώρα, με τη ματιά τους χαμένη στον ορίζοντα.

Η νέα εκείνη ήταν η βετή κό-

ρη του Φράντς Ντόμαχ. Την είχε πάρει ο καθηγητής από μόρο, 15 μηνών, μετά το θάνατο του πατέρα της και της μητέρας της, που ήταν στενοί του φίλοι. Και την είχε αναθρέψει με στοργή πατρική, χωρίς να της κρύψει ώστόσο, ότι δεν υπήρχε κανείς δεσμός συγγενείας μεταξύ τους.

Είχε ζητήσει απ' το Τζών Ντόγκ την άδεια να την πάρει μαζί του, γιατί φοβόταν να την αφήσει μόνη στο Βερολίνο, κι' εκείνος είχε δέχθ.

Η Μαργαρίτα ήταν σχεδόν 20 χρονών. Είχε μια άγγελική όμορφη, ένα πρόσωπο δαήλ, με λεπτό και τριανταφυλλένιο δέρμα, τριγυρισμένο από ένα ξανθό φωτεινό φαντασμα. Όταν γελούσε, τα μεγάλα, γαλανά και τρυφερά μάτια της άκτινοβολούσαν από ζωτικότητα, ενώ άλλοτε πάλι τα πλημμύριζε κάποια γλυκεία μελαγχολία. Τα σαρκώδη και ολοκόκκινα χείλη της, μισάνοιγαν με το χαμόγελο κι' άφηναν να φανούν τα κανονικά, μαργαριταρένια δόντια της. Απ' όλο της το είνε αναδινόνταν μία άπειρη γοητεία.

Συνήθισε γρήγορα στη ζωή του πλοίου, που ήταν η βασιλιάσα του. Άγαπούσε, άλλως τε τη θάλασσα, τις μανιές της όπως και τα χάδια της. Κι' ήξερε να κάνει να τη λατρεύουν οι ναύτες, έτοιμοι να πέσουν στη θάλασσα για χατήρι της...

Κάποια ψυχική συγγένεια, μαζί μ' ένα ζωηρό θαυμασμό, την έσπρωξαν άμεσα προς το μηχανικό Κορριντέ. Κι' εκείνος δέχονταν με κάποια γλυκεία ταραχή την αναγκαστική οικειότητα της συμβίσεώς τους πάνω στο πλοίο.

Άφου κύτταξαν κόμποσο τη θάλασσα και τον ουρανό, η κοπέλλα ρώτησε:

— Πού βρισκόμαστε σήμερα;

— Όχι πολύ μακριά απ' την Ισπανία. Σε λίγο όμως, δεν θα τη βλέπουμε πιά καθόλου.

— Μα πότε, επιτέλους, θα μου εξηγήσατε, κύριε Κορριντέ, το μυστηριώδη και μακρινό σκοπό αυτού του ταξιδιού;

— Σήμερα το πρωί, δεσποινίς, θα τα μάθετε όλα... Πιστεύω, ότι ο Έλεν τελείωσε την έκθεσί που έπρόκειτο να συντάξει με τα στοιχεία που του έδωσα. Θα τη διαβάσει σε λίγο...

— Θάμαι κι' εγώ παρούσα; ρώτησε η κοπέλλα.

— Ναι, θέλω νάσαστε παρούσα! τόνισε ο Κορριντέ, μ' ένα τρόπο που έκαμε τη νέα να κοκκινίσει ελαφρά.

Σώπασαν μερικά λεπτά, για να περάσει η ανεξήγητη συγκίνησή τους...

Τη στιγμή εκείνη, φάνηκαν στη γέφυρα ο Τζών Ντόγκ κι' ο Φράντς Ντόμαχ. Βλέποντας τη βετή κόρη του δίπλα στο Γάλλο μηχανικό, ο Γερμανός, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία χειρονομία δυσφορίας.

Δεν του άρεσε καθόλου η συμπάθεια της Μαργαρίτας για τον άνθρωπο αυτό, το μισητό αντίζηλό του, που είχε το προβάδισμα στο δρόμο της δόξας και της επιτυχίας. Ωστόσο έκρυβε τις εντυπώσεις του και τα συναισθήματά του,

καταστρώνοντας μόνο μέσα στο νου του σκοτεινά σχέδια για το μέλλον...

Όλα, λοιπόν, τα ανθρώπινα πάθη, υπήρχαν συγκεντρωμένα πάνω στο μικρό κείμενο πλοίο: η φιλοδοξία, η απληστία, η αλαζονεία, ο φθόνος. Μά ο Ντόμαχ ήξερε να υποκρίνεται. Πλησίασε, λοιπόν, τον Κορριντέ και του είπε:

— Καλημέρα, αγαπητέ μου συνάδελφε... Στοιχηματίζω, ότι η Μαργαρίτα προσπάθησε να σας κλέψει τα μυστικά σας! Γι' αυτό, μ' άφησε μόνο στην τραπέζαριά, από τόσο ναυρίς...

— Ω, πατέρα, με προδίνει! φώναξε η κοπέλλα.

Άφου φίλησε το χέρι της με τυπική ευγένεια, ο Τζών Ντόγκ, έπιασε απ' το μπράτσο τον Κορριντέ.

— Έλατε, αγαπητέ μου, του είπε. Ο Έλεν τελείωσε την έκθεσί του και θα μας τη διαβάσει τώρα.

Οι τρεις άντρες και η κοπέλλα διευθύνθηκαν προς την καμπίνα της πρύμνης, έμπροσθεν ο Πανταλόν, για να μην άφησε να μη κανείς, όσο θα διαρκούσε το «συμβούλιο».

Η καμπίνα εκείνη ήταν μεγάλη, διαρρυθμισμένη σε βιβλιοθήκη, γραφείο και χημικό εργαστήριο. Τη φωτίζαν πολυαριθμής ηλεκτρικές λάμπες.

Ο Τζών Ντόγκ πρόσφερε κάθισμα στη Μαργαρίτα, κάθισε κι' αυτός και είπε:

— Θα καλέσω, κύριε, το γραμματέα μου, για να μας διαβάσει την έκθεσί που τον έπεφτόρτα να γράψει στην αρχή του ημερολογίου του πλοίου.

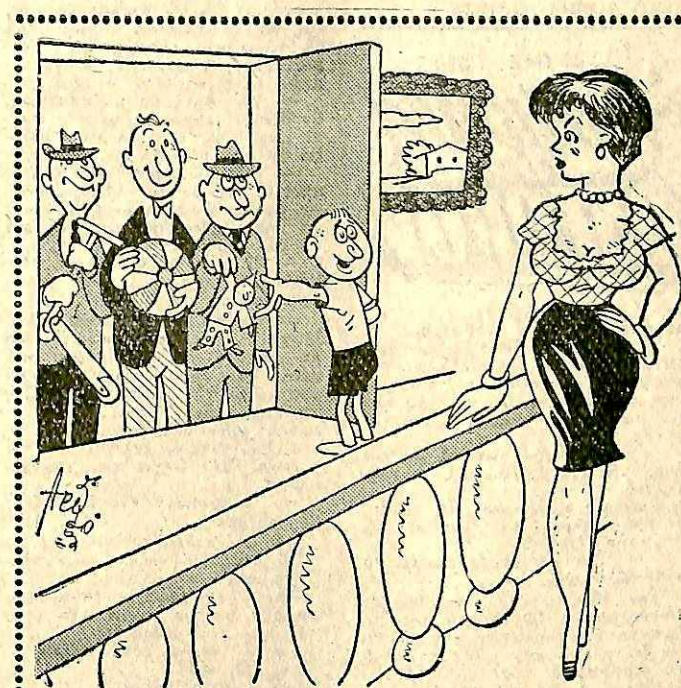
Έσκυψε σ' ένα ακουστικό σωλήνα και φώναξε μέσα στο χαλί:

— Έλεν, έλατε στο εργαστήριο, με το ημερολόγιο.

Δυο λεπτά αργότερα, μπήκε ένας νέος ως 25 ετών, τυπικός αδύνατος, ξυρισμένος, άψωγος και ψυχρού Άγγλου. Χαίρετσε όλους, υποκλίθηκε έμπροσθ στη Μαργαρίτα, κάθισε δίπλα σ' ένα τραπέζι, άνοιξε ένα χοντρό δεμένο βιβλίο κι' άρχισε να διαβάει με απαθεία:

«Ημερολόγιον του πλοίου «Βαλκόμπερ», ανήκοντος στον κ. Τζών Ντόγκ, με τον πλοίαρχο Σίμφσον, τον υποπλοίαρχο Πόπυ, το δεύτερο υποπλοίαρχο Κορράδο και τον πηδαιούχο Μαρτίν.

Στην αρχή του παρόντος, ο υπογεγραμμένος Ντέβιντ Έλεν, πτυχιούχος της Όξφορδης, άντεπιστέλλον μέλος της Γεωγραφικής Έταιρείας του Λονδίνου και ιδιαίτερος γραμματέας του κ. Τζών Ντόγκ, έγραφα, κατόπιν διαταγής του τελευταίου, την ακόλουθη έκθεσι, σύμφωνα με τα στοιχεία που μου έδωσα ο μηχανικός Κορριντέ. Πρόκειται περί του τρόπου, με τον οποίον ο προαναφερθείς Κορριντέ, βρήκε την ουσία και έφευρε τη συσκευή, που θα του επιτρέψουν να φθάσει ως την κασετίνα, την κλεισμένη στην καμπίνα του πλοίαρχου του άτμοπλοίου «Λίνκολν», που ναυάγησε στις 8 Ιανουαρίου στον Ειρηνικό Ωκεανό, σε βάθος 6.000 μέτρων, νοτίως των νήσων Μαριάνων.

— Μαρίνα!... Οι... τρεις μάγοι με τα δώρα!...

(Του Άρνέλαου)

Πρό 4 ετών περίπου, ο κ. Κορριντέ έκανε μία μέρα τον περιπάτο του στο δάσος του Μεντόν, κοντά στο Παρίσι. Ήταν ένα ωραίο καλοκαιρινό απόγευμα. Έξαφνα, ο κ. Κορριντέ άκουσε ένα παρατεταμένο σφύριγμα στον αέρα και έλθε να πέφτη κάτι τι έμπροσθ στα πόδια του, άφου έσπασε τρία χοντρά κλαδιά ενός δέντρου. Τα κλαδιά αυτά άφ' ένωσε και άφ' έτερου το παχύ και πυκνό χόρτο, ανέκοψαν την όρμη του, έτσι ώστε χώθηκε μόνο κατά το ένα τρίτον στο έδαφος.

Ο κ. Κορριντέ το εξέτασε και διαπίστωσε, ότι ήταν ένας αερόλιθος, από πετρώδες υλικό και ψήγματα μετάλλου. Κατεπλάγη όμως, βλέποντας τα ψήγματα αυτά, να ξεκολλούν από την πέτρα και να εξαφανίζονται άσπρατα, εκσφενδονιζόμενα λοξά και προς την ίδια κατεύθυνσι όλα. Πρόσεξε ακόμη, ότι είχαν ένα χρώμα μπλε. Άφου μέλετρε, λοιπόν, επί μισή ώρα το φαινόμενο, κατέληξε στα εξής δεδομένα:

Τα μικροσκοπικά ψήγματα βρίσκονταν στο έσωτερικό του αερόλιθου, άνοιγαν δε σιγά - σιγά δρόμο ως την επιφάνειά του, για να ξεκολλήσουν ύστερα και να χαθούν, πετώντας προς τον ήλιο, που είχε κατεβή πιά προς τον ορίζοντα.

Θέλοντας να σταματήσει μερικά απ' αυτά, έβαλε το χέρι του ανάμεσα στο αερόλιθο και στον ήλιο. Τρώαζε όμως, βλέποντας ένα ψήγμα, που ξεκόλλοντας τη στιγμή εκείνη, να διαπερνά εύκολα το χέρι του και να του άνοιγν μία μικρή πληγή, σαν με μία λεπτή λεπίδα σουγιά.

Έπειτα πήρε ένα μεγάλο κομμάτι φλοιού δέντρου και τον μεταχειρίσθηκε όπως πριν το χέρι του. Είδη τότε, ότι τα ψήγματα, αντί να διαπεράσουν το φλοιό, κολλούσαν άπάνω του. Μόλις όμως γύρι-

ζε προς τον ήλιο την πλευρά εκείνη του φλοιού, ξεκολλούσαν και χάνονταν άμεσα.

Εκπληκτός απ' αυτές τις παρατηρήσεις του, έστρωσε καταγής, πολλά κομμάτια φλοιού, έτσι ώστε να σχηματισθ μία επιφάνεια χωρίς διακένα, όπως γίνεται με τα κεραμίδια των σπιτιών. Άνασκήμας με κόπο τον αερόλιθο και τον τοποθέτησε πάνω σ' αυτό το στρώμα. Έπειτα τον σκέπασε με άλλα κομμάτια φλοιού και με κλαδιά. Άφου τον απομόνωσε έτσι ολόκληρον, τύλιξε το σύνολο με το γιλέκο του και με δυο ματρίλια και τόνισε με τις τιράντες του και με τα κορδόνια των παπουτσιών του. Έρριξε ύστερα από πάνω πολλά φύλλα και ξεροκλαδιά και γύρισε στο σπίτι του.

Την άλλη μέρα, πήγε και πήρε το παραένο αυτό δέμα, μ' ένα αυτοκίνητο που τ' οδηγούσε μόνος του, και το μετέφερε κρυφά στο εργαστήριό του.

Εργάσθηκε ύστερα επί 4 χρόνια, χωρίς να καμη λόγο σε κανένα, γι' αυτές τις έρευνες, τις αναλύσεις και τα πειράματά του. Και ιδού τα αποτελέσματα στα οποία κατέληξε:

1) Τα μεταλλικά ψήγματα του αερόλιθου, άποτελούντο από ένα σύνθετο σώμα, που δεν βρίσκεται στη Γη και που το άνομασε «ηλιοζή».

2) Η ηλιοζή υφίσταται την έντοννη επίδραση του ήλιου, και όχι της Γης, της Σελήνης ή των άλλων ουράνιων σωμάτων. 3) Το χρώμα, οι πέτρες, το νερό και τα μέταλλα, δεν έξουδετερώνουν καθόλου αυτή την έλξη. 4) Αν, λοιπόν, πέση τη νύχτα στη γη ένας αερόλιθος που περιέχει ηλιοζή, η αούσια αυτή διασχίζει ολοκληρή τη γήινη σφαίρα, για να κατευθυνθ προς τον ήλιο και να ένωθ μαζί του. 5) Αν πέση στη θάλασσα, την ημέρα, ή ηλιο-

ζή του ξαναεναθύνει από τα βάθη στην επιφάνεια. Ούτε τα συστατικά της γης, ούτε το νερό του ώκεανού άποτελούν εμπόδιο γι' αυτήν.

4) Τα μόνα σώματα, που παρεμποδίζουν τελείως την έλξη του ήλιου, είναι το καθαρό και στεγνό μαλλί και το ξύλο (ιδίως δε το άποτελούμενον από σφιχτές και σκληρές ίνες, όπως του κυπαρισσιού, του κέδρου, κλπ.).

5) Η ταχύτης της κινήσεως της ηλιοζής στον ελεύθερο αέρα, είναι περίπου ίση με την ταχύτητα του ήχου στην ατμόσφαιρα και υπόκειται στις ίδιες μεταβολές. Έλαττώνεται δηλαδή αναλόγως του πάχους και της πυκνότητος του στρώματος του χώματος ή του μετάλλου που τη σκεπάζει. Στο νερό, είναι τετραπλάσια από την ταχύτητα στον αέρα.

6) Η δύναμις της έλξεως του ήλιου πάνω σ' ένα κομμάτι ηλιοζής, είναι ανάλογη προς τον όγκο αυτού του κομματιού, άσχετως του βάρους του.

7) Αν ώστόσο, με την μέθοδο που περιγράφεται πιά κάτω, εφαρμόσθ στερεά πάνω σε οποιοδήποτε σώμα, ένα στρώμα καουτσούκ που περιέχει ηλιοζή, η έλκτική δύναμις του ήλιου άσκειται σ' ολόκληρο το σώμα και είναι ανάλογος προς την έξωτερική επιφάνεια του καουτσούκ και προς το βάρος αυτού του σώματος.

8) Οι σχετικοί αναλογισμοί της έλξεως, αναλόγων των διαφόρων παραγόντων, περιέχονται σ' ένα πίνακα που συνέταξε ο Κορριντέ.

9) Όπως απέδειξε η ανάλυσις, η ηλιοζή άποτελείται από απλά χημικά στοιχεία, που υπάρχουν όλα στη Γη.

10) Τα στοιχεία αυτά, στίς κατάλληλες αναλογίες, λυώνονται μέσα σ' ένα χονερό ήλιο με ηλεκτρικό τόξον, ένωούνται μεταξύ τους και σχηματίζουν την ηλιοζή, που άποκτά τις περίεργες ιδιότητές της μόλις κρυώση.

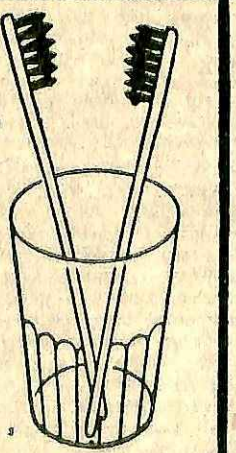
11) Η ηλιοζή αυτή έχει τη μορφή μπλε μεταλλικών ψηγμάτων (αυτά το χρώμα έχει, ως γνωστόν, και ο ήλιος, αλλά οι άκτινες του μας φαίνονται κιτρινές μετά τη διάδοσί τους από την ατμόσφαιρα). Μπορεί δε να μεταβληθ εύκολα, με δυο μυλόπετρες από σκληρό ξύλο, σε λεπτοτάτη σκόνη.

12) Η σκόνη αυτή της ηλιοζής, άνωμική με ώρισμένη ποσότητα λυωμένου καουτσούκ, σχηματίζει μία εύπλαστη ύλη, που όταν κρυώση, έχοντας το σχήμα μικρών ή μεγάλων όγκων, είτε πλατύνει φύλλων, υφίσταται την ηλιακή έλξη, αλλά χωρίς να διασπασθ. 13) Αν, στην περίπτωση αυτή, ένα σώμα μεταλλικό ή πετρώδες παρεντεθ μεταξύ του καουτσούκ με την ηλιοζή και του ήλιου, το καουτσούκ καλλάει πάνω σ' αυτό το σώμα τόσο γερά, ώστε καμμία θρώπινη ή μηχανική δύναμι δεν μπορεί να το ξεκολλήσει. Και μένει έτσι κολλημένο, ως ότου το μεταλλικό ή πετρώδες σώμα πάσχη πιά να παρεμβάλλεται ανάμεσα σ' αυτό και στον ήλιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Kolynos

Έχετε πάντοτε ένα σωληνάριο ΚΟΛΥΝΟΣ στη τουαλέττα σας.

ΓΚΡΕΚΑ

9ον

— Τό περίμενα, είπε η "Ολγα". Εμπειρίες τό-
σο γι' αυτά τὰ λεφτά;
— Γιατί νὰ μὴν ἐ-
πιμείνω;

— Κάτι τύποι σὰν τὸ Μόρ-
γκαν, δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ σέ πα-
ρουν σὺ δοῦρα. Πρέπει νάχης
καὶ σὺ ἀποκτήσῃς φήμη σὰν τὴ
δική τους, γιὰ νὰ τοὺς κἄνῃς τέ-
τοια προσφορά.

— Καί τί νὰ κάνω τώρα; φώ-
ναξε ὁ Ντάφου.

— Ἡ "Ολγα" ἔσκυψε καὶ πήρε
ἀπ' τὴ θήκη του ταμπάκ τὸ ἕνα
περιστρόφο.

— Σκοτώσέ τον, εἶπε, ἀλλοι-
ως θὰ σέ σκοτώσῃ αὐτός! Θὰ
λείψῃ ἕνα παλημουτροί!

— Ὁ Ντάφου κιντήσε μ' ἀηδία
τὸ ὄπλο καὶ κούνησε τὸ κεφάλι
του.

— "Οχι, εἶπε, ποτέ δὲν θὰ
φτάσω ὡς ἐκεῖ. Ἕνας φόνος
πληρώνεται πάντα ακριβὰ.

— Μὰ πρέπει νὰ προλαβῇς...

— Θὰ προσπαθῶ νὰ μπλο-
φάρω μὲ τὸ Γκλῆζον. Ἄν κατα-
φέρω νὰ τοῦ ξεκολλήσω τὸ πα-
ραόκι, θὰ κάνω μὲ ἕνα ταξίδι
ἐσὺ κι' ἐγώ. Θὰ βρῶ μὲ μὴ ὁ-
μορφὴ γαντίνα, κοντὰ στὴ θα-
λάσση, μὲ πολὺ ἥλιο, γαλανὸ οὐ-
ρανὸ καὶ μὴ ἀπέραντη ἄμμου-
διά...

— "Ὁ, θάταν ὑπέροχο!...
μουρμούρισε ἡ "Ολγα, γοιτευ-
μένη.

— Ὁ ντέκτιβ ἔβαλε μπροστὰ
τὸ αὐτοκίνητο. Ἔφτασαν σὲ
σπίτι τοῦ Ντάφου, ὅταν εἶχε ἀρ-
χίσῃ πιά νὰ βασιλεύῃ ὁ ἥλιος.

— Ὁ ντέκτιβ ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ
μέση τὴν "Ολγα, γιὰ νὰ τὴ βοή-
θησῃ ν' ἀνέβῃ τὴν ἀπότομη
σκάλα.

— Βγαίνουμε ἔξω ἀπόψε: τοῦ
πρότεινε ἐκείνη.

— Ναί, θὰ γλεντήσουμε, ἀφού
ὅμως πρῶτα κουβεντιάσω μὲ τὸν
Γκλῆζον.

Μόλις ὁ Ντάφου ἄνοιξε τὴν
πόρτα του, εἶμῃναι κι' οἱ δύο
ἀποσβολωμένοι. Τὸ διαμέρισμα
ἦταν ὅλο ἀνω-κάτω, τὰ ἐπιπλά
ἀναποδογυρισμένα, τὸ περιεχό-
μενο τὸν συρταριῶν σκορπισμέ-
νο πάνω στὸ χαλί. Εἶχαν ξεκοί-
λιάσει τὶς ταπετσαρισμένες πο-
λυθρόνες, εἶχαν βγάλει τοὺς πί-
νακες ἀπ' τὰ κάδρα τους, ὅ-
λεγε κανεὶς πὺς εἶχε περάσει
κυκλώνας ἀπὸ κεῖ μέσα!...

— Σίγουρα, αὐτὴ εἶπε δου-
λειά τοῦ Γκλῆζον, εἶπε ἵσχυρα ὁ
Ντάφου.

— Ἡ "Ολγα" ἔκαμε τὸ γύρο τοῦ
δωματίου, δρασικελώντας τὰ διά-
φορα πράγματα.

— Περιφάνῃ ἡ ἰδέα σου νὰ
φυλάξῃς τὰ κάρνα στὴν Τράπε-
ζο! παρατήρησε.

— Ὁ ντέκτιβ κούνησε κατα-
φaticὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἔνοια σου, θὰ τὸν συγυ-
ρίσω, ἐγώ! πρόφερε ψυχρά.

— Προηγούμενος, θάκανες κα-
λύτερα... νὰ συγυρίσῃς αὐτὸ τὸ
χᾶος! Ἐλὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς...

— Μπὰ, δὲν πειράζει. Ἀφού
πρόκειται νὰ φύγουμε αὐριο...
Ἀπόψε, θὰ πάμε νὰ κοιμηθῶ-

με στὸ δικό σου δωμάτιο.

— Ὁ Ντάφου πέρασε στὴν κρε-
δατοκάμαρα κι' ἔκαμε ἕνα μορ-
φασμό. Εἶχαν ψάξει κι' ἐκεῖ, ὅ-
πως στὸ σαλόνι. Τὸ στρώμα καί
τὰ μαξιλάρια, ἦσαν ξεκοιλια-
σμένα.

— Μοῦκλεψαν καὶ τὸ οὔσκου
μου, τὰ κτήνη! φώναξε ὁ ντέ-
κτιβ.

— Τράβηξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβά-
τι δυὸ παλῆς βαλίτζες κι' εἶ-
πε στὴν "Ολγα:

— "Ἐλὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
μπαγάζια μου..."

— Τὴν ἴδια στιγμή, κουδούνισε
τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ντάφου πήγε ν'
ἀπάντησῃ, ἀφήνοντας τὴν "Ολγα
νὰ ἐδιδάλεγε καὶ νὰ τακτοποιῇ
τὰ πράγματα τῶν.

— Ἦταν ὁ Σάμ.

— Βρὲ ἀπατεῶνα, εἶπε, θές
νὰ μὲ κἄνῃς νὰ πιστέψω πὺς ἔ-
στειλες ἕνα τέτοιο ὁμορφόκορι-
στο, στὴ μαμά του;

— Εἶπε στὸ διπλὰνὸ δωμά-
τιο, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ Ντάφου.

— Θὰ βρῇς τὸ υπελά σου
μαζί της. Δὲν παρατάς πιά αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία;

— "Οχι δὲ! Τώρα πού πρό-
κειται νὰ βγάλω λεφτά, πολλὰ

λεφτά!... Θὰ τὸ σκάσω ὑστερα,
καὶ θὰ ξαναγυρίσω μόνον ὅταν
θὰ τᾶχω πιά ξοδέψῃς ὅλα τὰ
ριζόμῃς μὴ χάρῃ, ἡ "Ολγα κι'
ἐγώ.

— Ἡ "Αλῆς" θὰ μὲ σκοτώσῃ,
ἀν δὲν σὲ πάρω ἀπόψε στὸ σπί-
τι μας. Μοῦ εἶπε νὰ σὲ τραβή-
ξω ἀπ' τὰ μαλλιά, ἐν ἀνάγκη...

— Γιατὶ δοκίμασε; εἶπε ὁ ντέ-
κτιβ, γελώντας. "Οχι, ἐννοῶ
νὰ φτάσω στὸ τέλος. Ὑστερα,
θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε νάρθητε
νὰ μᾶς βρῇτε...

— Εἶνε καθαρὴ δουλειὰ τοῦ
λᾶχιστον; ρώτησε ὁ Σάμ μ' ἀ-
νησυχία.

— Ποτέ δὲν βγαίνουνε πολλὰ
λεφτά ἀπὸ καθαρὲς δουλειές. Μὰ
μὴ σπάξῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ
μὲνα, φίλε μου! Ἔξω νὰ ὑπε-
ρασπιστῶ τὸν ἑαυτὸ μου... Πές
τά καὶ στὴν "Αλῆς. Θὰ κατα-
λάβῃ γιατί δὲν ἔρχομαι...

— Κι' ὁ Ντάφου ἔκλεισε τὸ τη-
λέφωνο. Ἡ "Ολγα τοῦ χαμογε-
λούσε.

— "Ετοιμάσε τις βαλίτζες;
τὴ ρώτησε.

— Ὁ Ντάφου πέρασε στὴν κρε-
δατοκάμαρα κι' ἔκαμε ἕνα μορ-
φασμό. Εἶχαν ψάξει κι' ἐκεῖ, ὅ-
πως στὸ σαλόνι. Τὸ στρώμα καί
τὰ μαξιλάρια, ἦσαν ξεκοιλια-
σμένα.

— Μοῦκλεψαν καὶ τὸ οὔσκου
μου, τὰ κτήνη! φώναξε ὁ ντέ-
κτιβ.

— Τράβηξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβά-
τι δυὸ παλῆς βαλίτζες κι' εἶ-
πε στὴν "Ολγα:

— "Ἐλὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
μπαγάζια μου..."

— Τὴν ἴδια στιγμή, κουδούνισε
τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ντάφου πήγε ν'
ἀπάντησῃ, ἀφήνοντας τὴν "Ολγα
νὰ ἐδιδάλεγε καὶ νὰ τακτοποιῇ
τὰ πράγματα τῶν.

— Ἦταν ὁ Σάμ.

— Βρὲ ἀπατεῶνα, εἶπε, θές
νὰ μὲ κἄνῃς νὰ πιστέψω πὺς ἔ-
στειλες ἕνα τέτοιο ὁμορφόκορι-
στο, στὴ μαμά του;

— Εἶπε στὸ διπλὰνὸ δωμά-
τιο, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ Ντάφου.

— Θὰ βρῇς τὸ υπελά σου
μαζί της. Δὲν παρατάς πιά αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία;

— "Οχι δὲ! Τώρα πού πρό-
κειται νὰ βγάλω λεφτά, πολλὰ

καὶ θὰ γίνουμε καπνός.

— Ὁ Ντάφου πήγε νὰ πάρῃ τὶς
βαλίτζες. Στάθηκε νὰ ρίξῃ μὴ
τελευταία ματὰ στὸ διαμέρι-
σμα του. Κι' εἶμῃναι ἀκίνητος
τόσην ὥρα, ὥστε ἡ "Ολγα τὸν
τραβῆξε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ τὸ
μπράτσο, γιὰ νὰ τοῦ θυμιά-
σῃς ἔπρεπε νὰ φύγουν...

— Γιατὶ δοκίμασε; εἶπε ὁ ντέ-
κτιβ, γελώντας. "Οχι, ἐννοῶ
νὰ φτάσω στὸ τέλος. Ὑστερα,
θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε νάρθητε
νὰ μᾶς βρῇτε...

— Εἶνε καθαρὴ δουλειὰ τοῦ
λᾶχιστον; ρώτησε ὁ Σάμ μ' ἀ-
νησυχία.

— Ποτέ δὲν βγαίνουνε πολλὰ
λεφτά ἀπὸ καθαρὲς δουλειές. Μὰ
μὴ σπάξῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ
μὲνα, φίλε μου! Ἔξω νὰ ὑπε-
ρασπιστῶ τὸν ἑαυτὸ μου... Πές
τά καὶ στὴν "Αλῆς. Θὰ κατα-
λάβῃ γιατί δὲν ἔρχομαι...

— Κι' ὁ Ντάφου ἔκλεισε τὸ τη-
λέφωνο. Ἡ "Ολγα τοῦ χαμογε-
λούσε.

— "Ετοιμάσε τις βαλίτζες;
τὴ ρώτησε.

— Ὁ Ντάφου πέρασε στὴν κρε-
δατοκάμαρα κι' ἔκαμε ἕνα μορ-
φασμό. Εἶχαν ψάξει κι' ἐκεῖ, ὅ-
πως στὸ σαλόνι. Τὸ στρώμα καί
τὰ μαξιλάρια, ἦσαν ξεκοιλια-
σμένα.

— Μοῦκλεψαν καὶ τὸ οὔσκου
μου, τὰ κτήνη! φώναξε ὁ ντέ-
κτιβ.

— Τράβηξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβά-
τι δυὸ παλῆς βαλίτζες κι' εἶ-
πε στὴν "Ολγα:

— "Ἐλὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
μπαγάζια μου..."

— Τὴν ἴδια στιγμή, κουδούνισε
τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ντάφου πήγε ν'
ἀπάντησῃ, ἀφήνοντας τὴν "Ολγα
νὰ ἐδιδάλεγε καὶ νὰ τακτοποιῇ
τὰ πράγματα τῶν.

— Ἦταν ὁ Σάμ.

— Βρὲ ἀπατεῶνα, εἶπε, θές
νὰ μὲ κἄνῃς νὰ πιστέψω πὺς ἔ-
στειλες ἕνα τέτοιο ὁμορφόκορι-
στο, στὴ μαμά του;

— Εἶπε στὸ διπλὰνὸ δωμά-
τιο, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ Ντάφου.

— Θὰ βρῇς τὸ υπελά σου
μαζί της. Δὲν παρατάς πιά αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία;

— "Οχι δὲ! Τώρα πού πρό-
κειται νὰ βγάλω λεφτά, πολλὰ

καὶ θὰ γίνουμε καπνός.

— Ὁ Ντάφου πήγε νὰ πάρῃ τὶς
βαλίτζες. Στάθηκε νὰ ρίξῃ μὴ
τελευταία ματὰ στὸ διαμέρι-
σμα του. Κι' εἶμῃναι ἀκίνητος
τόσην ὥρα, ὥστε ἡ "Ολγα τὸν
τραβῆξε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ τὸ
μπράτσο, γιὰ νὰ τοῦ θυμιά-
σῃς ἔπρεπε νὰ φύγουν...

— Γιατὶ δοκίμασε; εἶπε ὁ ντέ-
κτιβ, γελώντας. "Οχι, ἐννοῶ
νὰ φτάσω στὸ τέλος. Ὑστερα,
θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε νάρθητε
νὰ μᾶς βρῇτε...

— Εἶνε καθαρὴ δουλειὰ τοῦ
λᾶχιστον; ρώτησε ὁ Σάμ μ' ἀ-
νησυχία.

— Ποτέ δὲν βγαίνουνε πολλὰ
λεφτά ἀπὸ καθαρὲς δουλειές. Μὰ
μὴ σπάξῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ
μὲνα, φίλε μου! Ἔξω νὰ ὑπε-
ρασπιστῶ τὸν ἑαυτὸ μου... Πές
τά καὶ στὴν "Αλῆς. Θὰ κατα-
λάβῃ γιατί δὲν ἔρχομαι...

— Κι' ὁ Ντάφου ἔκλεισε τὸ τη-
λέφωνο. Ἡ "Ολγα τοῦ χαμογε-
λούσε.

— "Ετοιμάσε τις βαλίτζες;
τὴ ρώτησε.

— Ὁ Ντάφου πέρασε στὴν κρε-
δατοκάμαρα κι' ἔκαμε ἕνα μορ-
φασμό. Εἶχαν ψάξει κι' ἐκεῖ, ὅ-
πως στὸ σαλόνι. Τὸ στρώμα καί
τὰ μαξιλάρια, ἦσαν ξεκοιλια-
σμένα.

— Μοῦκλεψαν καὶ τὸ οὔσκου
μου, τὰ κτήνη! φώναξε ὁ ντέ-
κτιβ.

— Τράβηξε κάτω ἀπ' τὸ κρεβά-
τι δυὸ παλῆς βαλίτζες κι' εἶ-
πε στὴν "Ολγα:

— "Ἐλὰ νὰ ἐτοιμάσουμε τὰ
μπαγάζια μου..."

— Τὴν ἴδια στιγμή, κουδούνισε
τὸ τηλέφωνο. Ὁ Ντάφου πήγε ν'
ἀπάντησῃ, ἀφήνοντας τὴν "Ολγα
νὰ ἐδιδάλεγε καὶ νὰ τακτοποιῇ
τὰ πράγματα τῶν.

— Ἦταν ὁ Σάμ.

— Βρὲ ἀπατεῶνα, εἶπε, θές
νὰ μὲ κἄνῃς νὰ πιστέψω πὺς ἔ-
στειλες ἕνα τέτοιο ὁμορφόκορι-
στο, στὴ μαμά του;

— Εἶπε στὸ διπλὰνὸ δωμά-
τιο, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ Ντάφου.

— Θὰ βρῇς τὸ υπελά σου
μαζί της. Δὲν παρατάς πιά αὐ-
τὴ τὴν ἱστορία;

— "Οχι δὲ! Τώρα πού πρό-
κειται νὰ βγάλω λεφτά, πολλὰ

καὶ θὰ γίνουμε καπνός.

— Ὁ Ντάφου πήγε νὰ πάρῃ τὶς
βαλίτζες. Στάθηκε νὰ ρίξῃ μὴ
τελευταία ματὰ στὸ διαμέρι-
σμα του. Κι' εἶμῃναι ἀκίνητος
τόσην ὥρα, ὥστε ἡ "Ολγα τὸν
τραβῆξε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ τὸ
μπράτσο, γιὰ νὰ τοῦ θυμιά-
σῃς ἔπρεπε νὰ φύγουν...

— Γιατὶ δοκίμασε; εἶπε ὁ ντέ-
κτιβ, γελώντας. "Οχι, ἐννοῶ
νὰ φτάσω στὸ τέλος. Ὑστερα,
θὰ σὰς εἰδοποιήσουμε νάρθητε
νὰ μᾶς βρῇτε...

— Εἶνε καθαρὴ δουλειὰ τοῦ
λᾶχιστον; ρώτησε ὁ Σάμ μ' ἀ-
νησυχία.

— Ποτέ δὲν βγαίνουνε πολλὰ
λεφτά ἀπὸ καθαρὲς δουλειές. Μὰ
μὴ σπάξῃς τὸ κεφάλι σου γιὰ
μὲνα, φίλε μου! Ἔξω νὰ ὑπε-
ρασπιστῶ τὸν ἑαυτὸ μου... Πές
τά καὶ στὴν "Αλῆς. Θὰ κατα-
λάβῃ γιατί δὲν ἔρχομαι...

— Κι' ὁ Ντάφου ἔκλεισε τὸ τη-
λέφωνο. Ἡ "Ολγα τοῦ χαμογε-
λούσε.

— "Ετοιμάσε τις βαλίτζες;
τὴ ρώτησε.

Ο 3ος ΠΟΛΕΜΟΣ

Κάτι πού δά νραφή ἴσως
μετὰ 9 χρόνια

Ἡ παρακάτω φανταστικὴ ἀνακεφαλαίωση τῶν
κυριωτέρων γεγονότων ἑνὸς τρίτου παγκο-
σμίου πολέμου δημοσιεύθηκε στὸ τελευταίον
τεύχος τοῦ μεγάλου ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ
«Κόλλιερς». Ὑποτίθεται ὅμως ὅτι τὴ δημοσίευσε
τὸ ἴδιο περιοδικὸ μετὰ 9 χρόνια.

— ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, 1960. — Ἀκόμη καὶ τώρα δὲν
μπορεῖ νὰ γραφῇ ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τοῦ μεγα-
λοῦ πολέμου μετὰ τὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση. Θὰ χοι-
σῇ γι' αὐτὸ νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ πολλὰς δεκαετίες
ὁλόκληρος στρατὸς ἀπὸ ἱστορικούς, γιὰ νὰ μελε-
τήσουν καὶ νὰ συνδυάσουν ἕνα τεράστιον ὄγκον
στοιχείων σχετικῶν μετὰ τὴν ἱλιγγιώδη αὐτὴ συ-
ραξί.

Πολλὲς σπουδαῖες λεπτομέρειες μάλιστα ἔχουν
χαθῇ γιὰ πάντα. Μένει π. χ. ἀγνωστὴ ἀκόμη ἡ
τύχη τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν ποὺ ἔπεσαν στὰ Οὐ-
ράλια, τὸ 1953, γιὰ μὴ ἡρωικὴ ἐπιθεσί αὐτο-
κτονίας κατὰ τῶν ὀρεινῶν ἀποθηκῶν ἀτομικῶν
βομβῶν. Ἐκεῖνο πού θὰ μπορούσαν νὰ περιγρά-
ψουν αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, τόχουν πληρώσει πρὸ
πολλοῦ μετὰ τὴ ζωὴ τους...

Οἱ γενικὲς ὁμοσ γραμμὲς τοῦ πολέμου καὶ
ἡ στρατηγικὴ πού ἐφαρμόσθηκε σ' αὐτὸν εἶναι
γνωστὰ ἀπὸ καιρὸ.

Καὶ οἱ δύο πασατζεῖς μεταχειρίσθηκαν ἐντα-
τικὰ τὴν ἀτομικὴ βόμβα. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως
ἀπέφυγαν τὶς ἀσκοπε καταστrophes πολέων, γι-
ατὶ δὲν πολέμησαν κατὰ τὸν ὀρεινὸ λαόν, ἀλ-
λὰ ἐναντὶον τῶν ἡγετῶν του. Ὁ φερόμενος βομ-
βαρισμὸς τῆς Μόσχας ἀποφασίσθηκε μόνον μετὰ
ἰσχυρὰ πίεσι τῆς ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης,
ὡς ἀντίποινο γιὰ τὶς ἐπιθεσεις ἐναντίον τῶν πό-
λεων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ σπῆτα τοῦ πολέμου ξεπήδησε καὶ
παλὶ ἀπὸ τὰ Βαλκάνια, μετὰ τὴν ἐπιθεσί
τῶν δορυφόρων κατὰ τῆς Γιουγκοσλαβίας,
τὴν ἄνοιξι τοῦ 1952. Ἀμέσως κατόπιν,
ὁ Ἐρυθρὸς Στρατὸς ξεχύθηκε στὶς πεδι-
άδες τῆς βορείου Γερμανίας. Συγχρόνως
ἄλλες δυνάμεις του κινήθηκαν πρὸς τὴ νό-
τιο Γερμανία, τὰ γαλλικὰ σύνορα τὴν Τεο-
γέστη, τὴν Ἰταλία, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
Τουρκία. Τὸν Περσικὸ Κόλπον καὶ τὴν Σκαν-
διναβία. Παρ' ὅλο τὸν ἰσχυρὸ κλεφτοπλε-
μο πού συνάντησαν οἱ Ρῶσοι κατέλαβαν
τὴ Φινλανδία καὶ τὴ Νορβηγία.

Στὴν Ἀπω Ἀνατολή, ἐδιώξαν ἀπὸ τὴν
Κορέα τὶς δυνάμεις τοῦ ΟΗΕ, μ' ἕνα σφο-
δρὸ καταγίσιμὸ βομβῶν. Καὶ ὁ λεγόμενος
«Αἰκὶκὸς ἰαπωνικὸς στρατὸς» — ἀποτελού-
μενος ἀπὸ Γίαντες αἰχμαλώτους τοῦ
δευτέρου πολέμου — μετὰ τὴν ἐνίσχυσι ρω-
σικῶν στρατευμάτων, ἐνήργησε ἀπόβασον
στὴ νῆσο Χοκάιντο, τὴ βορειότερη τῆς Ἰ-
απωνίας.

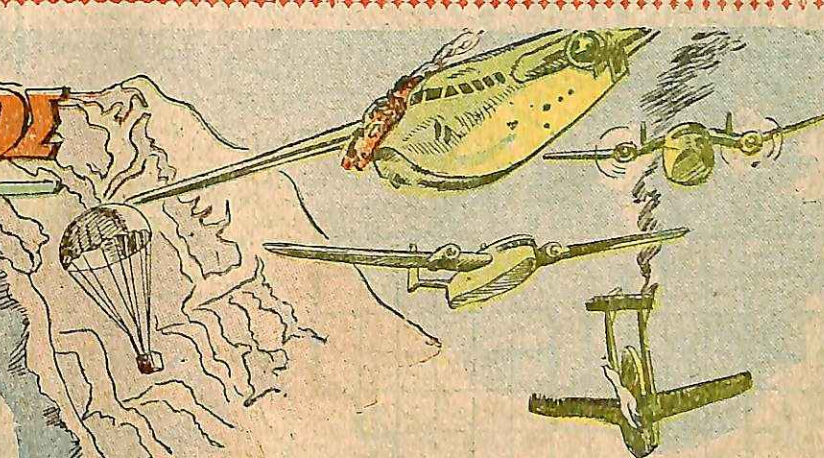
Ἐξ ἄλλου, τὰ σοβιετικὰ ὑποβρύχια ἀ-
πέκλεισαν τὶς ἀμερικανικὰς ἀκτὲς, καὶ οἱ νάρκες
— μαγνητικὲς, ἀκουστικὲς καὶ νάρκες πιέσεως —
ἔστειλαν στὸ βυθὸ ἑκατοντάδες πλοία.

Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου ὑπῆρξε μὴ τρα-
γικὴ περίοδος ἥττας καὶ υποχωρήσεως γιὰ τοὺς
Δυτικούς. Ὡστόσο, ἡ Ὄργάνωσις τοῦ Βορειο-
ἀτλαντικοῦ Συμφώνου ἐξεπλήρωσε μετὰ τὸ παραπά-
νω τὸν προορισμὸν της.

Διάφορες ρωσικὲς ἀεροπορικὲς βάσεις, συγκοι-
νωτικὰ κέντρα, ἐγκαταστάσεις πετρελαίου ἢ ἀ-
τομικῶν βομβῶν, κλπ., κατεστράφησαν ἢ ἐπα-
θαν σοβαρὰς ζημιᾶς. Ὡστόσο οἱ Ρῶσοι μπόρε-
σαν νὰ ρίξουν ἀτομικὲς βόμβες κατὰ Λονδίνον, τὴ
Ν. Ὑόρκη κι' ἄλλους στόχους τῶν Συμμάχων.

Παρ' ὅλες τὶς ἥττας καὶ τὶς βαρεῖς ἀπώλει-
ες οἱ Δυτικοὶ ἐπέτυχαν νὰ συγκρατήσουν τὸ
ἐχθρικὸ κύμα σὲ διάφορα σημεία καὶ νὰ ἐλαττώ-
σουν τὴν πολεμικὴ δυναμικότητα τῶν Σοβιέτ.

Ἡ δεύτερη φάσις τοῦ πολέμου διήρκεσε περίπου 15 μῆ-
νες, χαρακτηριζόμενα δὲ ἀπὸ μὴ ἐπιθετικὴ ἀμυνα. Οἱ Δυ-
τικοὶ ἀπέκτειναν σαφὴ ἀεροπορικὴ ὑπεροχή. Χρησιμοποίησαν

ἀτομικὸ πυροβολικὸ καὶ ἄλλα νέα ὄπλα καὶ προετοιμα-
σαν μετὰ μικρότερες ἐπιθετικὲς ἐπιχειρήσεις τὴ μεγάλη
καὶ ἀποφασιστικὴ ἐπιθεσί.

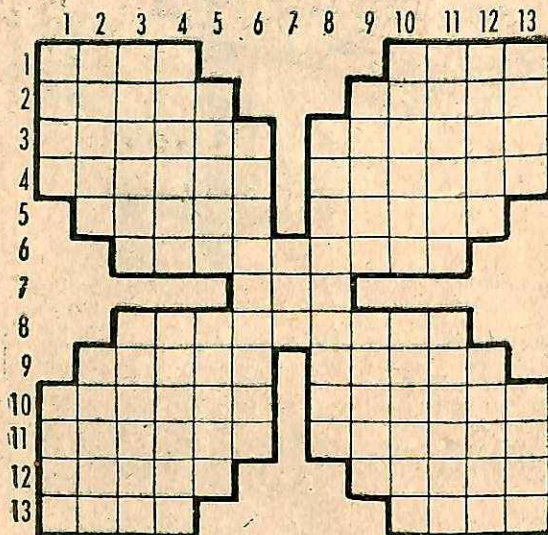
Ἡ ἀπειλὴ τῶν σοβιετικῶν ὑποβρυχίων καὶ τῶν ναυ-
κῶν περιορίσθηκε στὸ ἐλάχιστον. Ὡστόσο, οἱ ζωντανοὶ
στόχοι τῶν Σοβιέτ ἦσαν τόσο καλὰ διασκορπι-
σμένοι, κρυμμένοι ἢ προφυλα

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λευκό σιγυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕΤΩΣ

Στο σιγυρολέξο αυτό, οι λέξεις που θα τοποθετήσετε οριζοντίως θα συμπληρωθούν και καθετίως στις ίδιες φ-

κρίδως θέσεις:

- 1) Παράδεισος. — 'Αφίερωμα.
- 2) Δέρμα ζώου (άρχ.). — Δυσάρεστος και ανεπιθύμητος.
- 3) 'Εχει φιλανθρωπικό σκοπό. — Χαρακτηρίζει το περπάτημα μιας ώριμης και υπερήφανης γυναίκας.
- 4) 'Η πρωτεύουσα νησιωτικού συμπλέγματος της 'Απω 'Ανατολής. — Τιμωρείται.
- 5) Σοφός 'Ελληνας νομοθέτης. — 'Ενεδρεύουν στη ζούγκλα.
- 6) Νοσηλευτικά ιδρύματα.
- 7) ... 'Αβίθι: πόλη της Παλαιστίνης.
- 8) 'Οπαδός θρησκείας.
- 9) 'Απαραίτητος σε μια οικογένεια. — Κάτι που έχουν όλες οι Βίλλες.
- 10) Δέρμα (δην.). — 'Ανήκει σε κάποιο ορνάνοσι ή κόμμα.
- 11) Δεν έχουν καμμία Ικανότητα (ουδ.). — Βιβλική πόλις οργάνων.
- 12) Τεμαχισμένα ύλη. — Πολύτιμη των χειμώνων.
- 13) 'Ηπειρος. — Περιοχή που κατέχει τότε η Γαλλία και τότε η Γερμανία.

Έρωτική έκμυστήρευσις

Ο Γιώργος αγαπούσε από καιρό τη Μαρία, αλλά δίσταζε να της το πει. Τέλος, συγκέντρωσε όλο του το θάρρος, της έκμυστηρέυθηκε το αίσθημά του και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. 'Εκείνη του απάντησε τότε μ' ένα μικρό πρόβλημα:

— Θα παντρευτούμε, του είπε, όταν η μεθεπομένη βδομάδα θα έχω γίνει προτερασμένη.

Κι' εκείνος πάλι τη μιμήθηκε, απαντώντας της μ' άλλο πρόβλημα: — 'Αν μουδίνες χθες την απάντησή σου, θα κάναμε τους γάμους μας έξη μέρες νωρίτερα.

Ποιά μέρα της βδομάδας έκαμε την έκμυστήρευσί του ο Γιώργος;

Λάθος στη λίστα

Στον τιμοκατάλογο των φαγητών ενός ρεστοράν υπήρχε κι' η αλλόκοτη λέξις «ΤΟΚΑΣΑΙΚΗ». 'Επρόκειτο ωστόσο για ένα κοινοτόμο και γνωστότατο φαγητό. Μόνο πού, από αβλεψία του τυπογράφου, είχαν ανακατευτεί τα ψηφία της ονομασίας του. Ποιό ήταν το φαγητό αυτό;

Λεξιγράφος

Κοντά στη γενική καρπού άρχισα να βάζω και της Γαλλίας ποταμό ευθύς παρουσιάζω.

Δημώδες αίνιγμα

Το άρνάκι μου το κόκκινο με τον αέρα αβάνει. 'Αν όση εύλο τρέφεται, άν πιη νερό πεθαίνει.

Η έκλογη

Σε μια έκλογη έλαβαν μέρος 4 διποηφίοι. 'Ας τους ονομάσουμε άπλως Α, Β, Γ και Δ. 'Ο Β νίκησε, παίρνοντας 1.060 ψήφους παραπάνω άπ' τον Α. 'Ο Γ πήρε τετραπλάσιες ψήφους άπ' το Δ, κι' έκείνος πάλι πήρε 15.560 λιγώτερες άπό τον Α. 'Αν όλοι οι όπαδοί του Γ ψήφισαν τον Α κι' όλοι οι όπαδοί του Δ ψήφισαν το Β, ό Α θα νικούσε με πλειοψηφία 1.340 ψήφων. Πόσοι ήταν όλοι οι ψηφοφόροι και πόσες ψήφους πήρε ό κάθε υποψήφιος;

Τά νομίσματα

Στέκεσθε όθιος, με τα χέρια σας τευτωμένα οριζόντια προς τα πλάγια και στο ύψος των ώμων. Κρατάτε στην κάθε χούφτα σας άπό ένα νόμισμα. Πώς μπορείτε τώρα να πάρετε και τα δυό νομίσματα στην ίδια χούφτα, χωρίς να πλησιάσετε καθόλου τα χέρια σας το ένα μ' τ' άλλο και χωρίς να τα λυγρίσετε;

Στη συγκέντρωσι

Σε μια συγκέντρωσι παρευρίσκονται άντρες, γυναίκες, άγόρια και κορίτσια. Οι άντρες αντιπροσωπεύουν το ένα τέταρτο του συνόλου, οι γυναίκες το ένα τρίτο, τα άγόρια το ένα έκτο και τα κορίτσια είνε 18. Πόσοι είνε όλοι οι παρευρισκόμενοι;

Ανακατεμένη πρόσθεσις

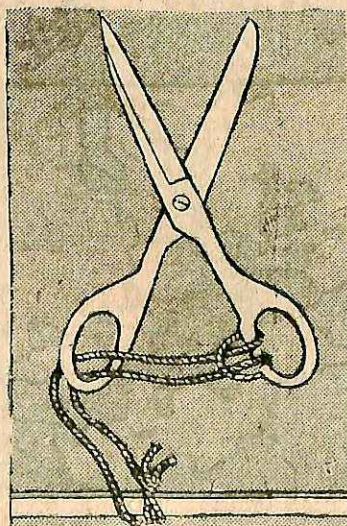
Στην παρακάτω πρόσθεσι, έχουν ανακατευτεί τα ψηφία του καθενός άπό τους δυό προσθετέους χωριστά, όχι όμως και τα ψηφία του άθροίσματος. Μπορείτε να τα βάλετε στη σωστή θέση τους;

247

198

931

Το ψαλίδι

Πάρτε ένα ψαλίδι κι' ένα σπάγγο μήκους 50—60 πόντων. Δέστε το σπάγγο σ' ένα εύλο, άφού τον περάστε άπ' το ψαλίδι όπως δείχνει η εικόνα μας. Πώς θα μπορέσετε τώρα να ελευθερώσετε το ψαλίδι, χωρίς να κόψετε, ούτε να λύσετε το σπάγγο;

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΘΑ ΒΡΕΘΗ ΤΟ ΑΕΙΚΙΝΗΤΟΝ;

Ένα ρολόι που θα λειτουργη αιώνίως

«Το αείκινητον είναι κάτι αδύνατον, μιá ούτοπία» τόνιζαν πάντα οι επιστήμονες. Γι' αυτό άλλωστε, το άγγλικό Γραφείο Ευρεσιτεχνίας δεν δέχεται καμμία «εφεύρεσι» αυτού του είδους, όσο κι' αν συνοδεύεται άπό το χρηματικό ποσόν που καταβάλλεται άπαραιτήτως για τη χορήγησι διπλώματος ευρεσιτεχνίας. Κι' αν ακόμη ό εφευρέτης φέρη μαζί του και το μηχανήμά του, προσφερόμενος να κάμη μιá πρακτική επίδειξι, οι άρμόδιοι υπάλληλοι του γραφείου τον παρακαλούν ευγενώς... να τους ξεφορτωθή!

Όστόσο, ώρισμένες ανακαλύψεις του τελευταίου καιρού επιτρέπουν ν' άμφισβállη κανείς αν το αείκινητο είναι πραγματικά κάτι το ανέφικτο. Πρόκειται για πειράματα που έγιναν σε έπιστημονικά εργαστήρια, σε άφανταστα χαμηλές θερμοκρασίες, περίπου στο «άπόλυτο μηδέν» (—273 βαθμούς).

Με τέτοια ψύξι, ό μόλυβδος χάνει πιά κάθε αντίστασι στη δίοδο του ηλεκτρικού ρεύματος. Κατασκευάσθηκε λοιπόν άπό 'Ολλανδούς έπιστήμονες ένας μολυβένιος δακτύλιος και, άφού έψυχθη σε τόση θερμοκρασία, διοχετεύθηκε σ' αυτόν ηλεκτρικό ρεύμα. Το ρεύμα λοιπόν αυτό εξακολουθεί να κυκλοφορή—το ίδιο πάντοτε—στο δακτύλιο, και θα εξακολουθή επ' άπειρον, έφ' όσον συνεχίζεται ή ισχυρή ψύξις του μολυβένιου δακτυλίου, γιατί δεν βρίσκει καμμία άπολύτως αντίστασι στην συνεχή κίνησή του.

Το φαινόμενον αυτό είναι, βεβαίως, κάτι άνάλογο με το αείκινητον. 'Οπως συμπεριφέρονται δε οι αστροφυσικοί, στο διαπλανητικό διάστημα, όπου επικρατεί πάντοτε ή θερμοκρασία του άπολύτου μηδενός, το αείκινητον θα μπορούσε να γίνη πραγματικότης.

Άλλα και πάνω στη Γη ακόμη θα ήταν δυνατόν να υπάρξη το αείκινητον, αν βρισκόταν ένας τρόπος να εξουδετερωθή ή επίδρασις της βαρύτητος πάνω σ' ένα μηχανήμα. Το μηχανήμα τότε αυτό θα λειτουργούσε αιώνίως, χωρίς να χρειάζεται κατανάλωσι κινητηρίου δυνάμεως, ή άλλης μορφής ενεργείας. Προς αυτή την κατεύθυνσι έχουν στραφή οι προσπάθειες πολλών πειραματιστών, χωρίς όμως επιτυχία ως την ώρα.

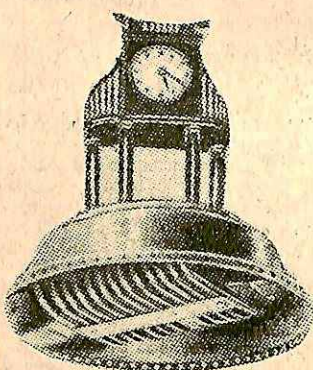
Κάτι που προσεγγίζει αρκετά στο αείκινητον, είναι ένα ρολόι που κατασκευάσθηκε στη Ζυρική άπό τον 'Ελβετό μηχανικό Κάρλ Μέγιερ. Δεν έχει ελατήρια, ούτε έκκριμές, ούτε κανένα άλλο άπ' τα συνηθισμένα συστήματα κινήσεως. Και όμως, λειτουργεί, χωρίς να κουρδίζεται καθόλου, και θα λειτουργή επί αιώνες, ως ότου καταστραφή άπ' το χρόνο.

Η αρχή στην οποία στηρίζεται, είναι απλή. Περιέχει στο έσωτερικό του ένα ευαίσθητο μεταλλικό βαρόμετρο, που συμπίεζεται ή διαστέλλεται ελαχιστα, με τις μεταβολές της ατμοσφαιρικής πίεσεως. Οι ελαφρότατες αυτές μετακινήσεις παρέχουν την άπαιτούμενη ενέργεια για την λειτουργία του ρολογιού. 'Επομένως, το ρολόι αυτό θα λειτουργή όσο θα ύπάρχη ατμοσφαιρική πίεσις, δηλαδή αιώνίως.

Δεν χρειάζεται ποτέ λάδιωμα. Κινείται 150 φορές βραδύτερα άπό τα συνηθισμένα ρολόγια με ελατήριο και παρουσιάζει 150 φορές λιγώτερη τριβή.

Μη φαντασθήτε όμως ότι ό τρόπος με τον όποιο λειτουργεί το ρολόι του Μέγιερ, είναι δυνατόν να επεκταθή σε κάθε είδους μηχανήμα. Για να συνεχίξη την κίνησή του, το ρολόι αυτό άπαιτεί τελεία ισορροπία. Πρέπει λοιπόν να βρίσκεται πάνω σε μιá έντελως ακίνητη και ιδεωδώς όριζοντία επιφάνεια.

Πάντως, μπορεί ν' λειτουργήσῃ μόνο του, ως ότου φθαρή ό μηχανισμός του. Κι' αυτό άποτελεί στην πράξι ένα είδος αείκινητόν.

Το «αείκινητο» ρολόι του 'Ελβετού μηχανικού Κάρλ Μέγιερ.

Δυό λαμπερά μάτια

το παραμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν — δεν θυμάμαι σε ποιόν τόπο — μιá γρηά κι' ένας γέρος, φτωχός, πάρα πολύ φτωχός. Δεν είχαν σπίτι, ούτε λίγο αλεύρι να ζυμώσουν ένα ψωμί. Δεν αισθανόντουσαν όμως τόσο την ανάγκη του ψωμιού, όσο του σπιτιού.

Ψωμάκι τους έδινε που και πού κανένας σπλαχνικός άνθρωπος. Αυτό όμως θα προτιμούσαν νάνε πάντα νηστικοί και νάχουν το σπιτάκι τους, ένα σπιτάκι, που να μπορούν ν' ανάψουν λίγη φωτιά για να καθίσουν κοντά στο τζάκι να ζεσταθούν; 'Ετσι όπως ζούσαν έμοιαζαν σαν άγρια ζώα, σαν άγρίμια του λόγγου.

Φτάσανε τα Χριστούγεννα κι' οι δυό θεόφτωχοι ένοιωθαν τώρα πως ήταν πιό δυστυχισμένοι άπ' όλον τον κόσμο. Τα Χριστούγεννα, που ήταν για όλους χαρούμενη γιορτή, γι' αυτούς ήταν μαύρη και θλιβερή. Οι άλλοι είχαν άναψει τη βραδυά αυτή μιá καλή φωτιά κι' αυτοί ούτε τζάκι, ούτε φωτιά είχανε!

Καθώς λοιπόν περπατούσαν στο δρόμο, μέσ' στην παγωμένη νύχτα, ό ένας έλεγε στον άλλον το παράπονό του, εαφικά άντάμωσαν έναν γάτο που νιαούριζε.

'Ηταν κι' αυτός ένας δυστυχισμένος γάτος, σαν κι' αυτούς, που μόνο το πεσί και τα κόκκαλα του είχαν άπομείνει.

Οι φτωχοί λοιπόν άνθρωποι, που έχουν πάντα καλή καρδιά και βοηθούν ό ένας τον άλλον, πήραν μαζί τους το γάτο, έβγαλαν άπό ένα σκακιούλακι κάτι ξεροκόμματα και του βάλαν να φάη.

Κι' έκείνος ό κακόμοιρος, άφού γέμισε λίγο την κοιλία του, τραβήξε μπροστά κι' έφερε τους φτωχούς σε μιάν έρημη καλύβα. 'Εκεί μέσα ήταν δυό σκαμνιά κι' ένα τζάκι.

Τά είδαν μιá στιγμή στην εαφική λάμψι μιός αχτίδας του φεγγαριού, που σβύστηκε άμέσως.

Μαζί όμως με την αχτίδα νάθηκε κι' ό γάτος. 'Ετσι οι δυό θεόφτωχοι βρέθηκαν καθισμένοι στο σκοτάδι, μπρος στο τζάκι, που δίχως φωτιά φαινόταν ακόμα πιό σκοτεινό.

— Κάνει πολύ κρύο, έλεγαν! 'Αν είχαμε τίποτε εύλο θα ζεσταίνουσαμε λιγάκι στη φωτιά.

Δεν πρόφτασαν να τελειώσουν τα λόγια τους, όταν στο βάθος του τζακιού ελαμψαν δυό κάρβουνα κατακόκκινα και σκορπίστηκε γύρω μιá ώραία ζεστασιά.

Ο γέρος έτριψε με χαρά τα χέρια του κι' άρχισε να φωνάζη στη γρηά του:

— Βλέπεις τί ζήτησ' πούχουμε;

— Ναι, δόξα νάχη ό Κύριος! άποκρίθηκε ή γρηούλα, άπλώνοντας τα χέρια της στο τζάκι. Φύσα ν' ανάψουν καλά τα κάρβουνα!

— Όχι, τής είπε ό γέρος, γιατί θα καούν γρήγορα.

Οι φτωχοί, που εύχαριστιούνταν με τα λίγα, άρχισαν τότε να μιλούν για τα καλά περασμένα χρόνια τους, θεωρούσαν μεγάλο δώρο εκείνη τη λιγοστή Χριστουγεννιάτικη φωτιά κι' εύχαριστούσαν θερμά γι' αυτή το Θεό. Όλη τη νύχτα είπαν τόσες πολλές ιστορίες, μ' άπλωμένα τα χέρια άπό πάνω άπό τα κατακόκκινα κάρβουνα, που δεν ένοιωθαν καθόλου, μ' καθόλου την παγωνιά.

'Ησαν βέβαιοι πιά πως ό Χριστός τους ληψήθηκε, γιατί τα δυό εκείνα κάρβουνα έκαιγαν, έκαιγαν πάντα χωρίς να τελειώνουν!

— 'Αν δεν ξεφορτωθούμε αυτόν που μ' άφησε άπό πίσω, δεν πρόκειται να σταυρώσουμε... δεκάρα!

ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

— 'Αν δεν ξεφορτωθούμε αυτόν που μ' άφησε άπό πίσω, δεν πρόκειται να σταυρώσουμε... δεκάρα!

(Του 'Αρχέλαου)

Τα ναύλα του

Η ιστοριούλα σας

Ο κυρ - Παντελής, ό χοντρος και καλοκάγαθος μπακάλης τής γειτονιάς, έχει πάρει ένα καινούργιο παραγιό.

Του λέει τί πρέπει να κάνη, πως να περιποιήται τους πελάτες και τέλος προσθέτει: — Πρέπει να έχης υπ' όβιν σου παιδιό μου πως ή τιμιότερη είνε το πρώτο προσόν που άπαιτείται άπό έναν υπάλληλό μου!

Ο Πέτρος — αυτό είνε το όνομα του νέου υπαλλήλου — φαίνεται έξυπνο παιδί και άπό τη δεύτερη μέρα κιάλα άρχίζει να προσφέρει σημαντική βοήθεια στο άφεντικό του. Ο κυρ Παντελής είνε υπερήφανος για το εύρημά του και το παρακολούθει διαρκώς με καμάρι.

Την τρίτη μέρα όμως τον συλλαμβάνει τη στιγμή ακριβώς που έχωνε το χέρι του στον μπαζανά.

— Δεν μ' αλές, Πέτρο, του λέει. Μπορώ να μάθω τί σημαίνει αυτό;

— Τίποτα, άφεντικό! Παίρνω μόνο τα ναύλα μου για να πάω να φάω στο σπίτι μου, δικαιολογήθηκε ό υπάλληλος.

Όταν όμως ό Πέτρος άνοιξε το χέρι του και ό κυρ - Παντελής είδε πόσα γούματα υπήρχαν μέσα σ' αυτό ξεφώνισε:

— Για το Θεό! Μά πού κάθισαν, βρέ παιδί μου; Στην Βηθλέμ!...

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Η μ ν ά: Νά, Καιτούλα, ένα αχλάδι να το μοιάσεις με το Νίκο. Ξέρεις ότι μιá ευχαριστική που μοιάζεται γίνεται διπλή; Κ α ί τ η: Ναι, μαμά, αλλά ένα αχλάδι, που μοιάζεται γίνεται υιό!

Ο δ α σ κ α λ ο ς: Γιατί δεν χτενίζεις, Καιτακίδη, τα μαλλιά σου;

— Δεν έγινε ντένι στο σπίτι μας. άπαντάει ό μικρός.

— Δεν έγινε ντένι!

— Τί να το κάνουμε, κύριε. άφού ό μπαμπάς είνε φαλακρός κι' ή μαμά φορεί περούκα;

Ο μ α θ η τ ή ς: Δεν είπατε, κύριε, ότι δεν ύποσε για τιμωρή κανείς για κάτι που δεν έκανε;

Δ α σ κ α λ ο ς: Φυσικά, παιδί μου.

Μ α θ η τ ή ς: Όστε δεν θα με τιμωρήσετε που δεν έυθα το καβούκι μου!

— Μπαμπάκα, γιατί δεν έχεις μαλλιά στο κεφάλι;

Ο φ α λ α κ ρ ό ς μ α μ π ά ς: Γιατί δεν έχει χορτάει στους δρόμους;

— 'Α, κατάλαβα! Δεν φυτρώνουν σε ξεροτοπιές!

Ανέκδοτο παιδικό

Ο διάσημος πιανίστας 'Αρθούρος Ρουμπιν-στάιν ύστερα άπό κάθε συναυλία άρνιόταν έπίμονα να δίνη αυτόγραφέα του. Τα δαχτυλά του, κουρασμένα άπό το παίξιμο του πιανού, έπρεπε να ξεκουραστούν και γι' αυτό τα προφύλαγε προσεκτικά.

'Ετσι σ' ένα του ρεσιτάλ, που έδωσε τον τελευταίο καιρό στην πόλι Λίτλ Ροκ της πολιτείας 'Αρκάνας, δώλωσε άπό πρίν ότι σε κανέναν δεν θα έδινε αυτόγραφο. Όστόσο ή δήλωσις του αυτή δεν έμπόδισε ένα πλήθος άπό θαυμαστές του να τον περιμένουν έξω άπό το γραφείο του, και να του ζητούν παρακλητικά αυτόγραφέα του μόλις φάνηκε στο κατώφλι.

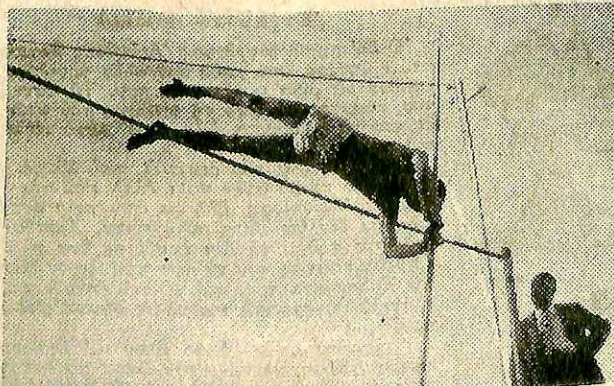
Ανάμεσα στον κόσμο ήταν κι' ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών, που έκανε το διάσημο πιανίστα να συγκινηθή με τα αθόρυπα αυτά λόγια του:

— Το ξέρω, κύριε, πως τα δαχτυλά σας είνε κουρασμένα άπό το παίξιμο... 'Αλλά και τα δικά μου χέρια είνε κουρασμένα άπό τα... χειροκροτήματα!

Ποιοι αθληται μας μπο-
ρουν να προχωρησουν εις
του προκριματικους αγω-
νες στο 'Ελσίνκι.

«Εἶσαι ἀπαισιόδοξος;» θὰ
μὲ ρωτήσετε. Κάθε ἄλλο!

63

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ Β' ΜΕΡΟΣ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Λευκό σταυρολεξο

'Ερωτική ἐκμυστήρευσις

Κυριακή, πρώτη μέρα της εβδομάδας.
Λάθος στη λίστα
Σηκοτάκια,

Λεξιγράφος
Σηκουάνας (Σύκου—"Αννας)

Δημῶδες αἶνιγμα
Ἡ φωτιά.

Ἄν παραστήσουμε τὶς ψήφους τῶν ὑποψηφίων μὲ α, β, γ καὶ δ, ἔχομε: $\beta = \alpha + 50$, $\gamma = 4\delta$, $\delta = \alpha - 15.560$ καὶ $\gamma + \alpha = \delta + 1.340$.

Τὰ νομίσματα

Φροντίζετε νὰ σταθῇτε δίπλα σὲ μιὰ ψηλὴ ἐταξέρα. Ἀφίνετε πάνω της τὸ ἐνο νόμισμα. Ὑστερα σπρίβετε τὸ σῶμα σας, ἔτσι ὥστε νὰ φτάσῃ στὴν ἐταξέρα τὸ ἄλλο χέρι σας, καὶ παίρνετε μ' αὐτὸ τὸ νόμισμα.

Στὴ συγκέντρωσι

Τὸ ἄθροισμα τοῦ 1)4, τοῦ 1)3 καὶ τοῦ 1)6 εἶνε 9)12. Ἀφοῦ λοιπὸν τὰ ὑπόλοιπα 3)12 εἶνε 18, οἱ παρευρισκόμενοι στὴ συγ- κέντρωσι εἶνε 72.

Ἀνσκατεμένη πρόσθεσις

Ἡ πρόσθεσις γίνεται ὡς ἑξῆς :

$$\begin{array}{r} 742 \\ 189 \\ \hline 931 \end{array}$$

Τὸ ψαλίδι

Πιάνετε τὴν ἄκρην τῆς θηλειᾶς, τὴν περὶ
νᾶτε μέσα ἀπ' τὴν ἄλλην τρύπα τοῦ ψαλι-
διοῦ, πρὸς τὰ κάτω, κι' ὕστερα γύρω ἀπὸ
ὁλόκληρον τὸ ψαλίδι. Ἔτσι, τὸ ψαλίδι θ
ἀπαλλαγῇ τελείως ἀπ' τὸ σπάγγο.

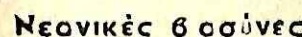
Η λύσις του 559 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) ΑΤΣΑΛΙ — ΠΑΛΑΜΑ, 2) ΠΥΡΑ
ΜΙΣ — ΑΛΑΜΑΝΑ, 3) ΛΑΡΙΣΑ — ΛΕ
ΒΗΣ — ΓΓ, 4) ΑΡΙΑΙ — ΕΛΒΑΣΑΝ — ΛΕ
ΟΤΕ, 5) ΧΑΟΣ — ΑΛΑ — ΜΙΣ — Α
ΚΗΝ, 6) ΝΥΝ — ΜΝΑ — ΠΑΣ — ΝΙ
ΤΣΕ, 7) ΟΤ — ΑΙΑ — ΙΟΣ — ΣΗ
ΜΑΙΑ, 8) ΣΑ Ι-ΤΑ — ΑΛΤ — ΜΕΛΙΣ
ΣΙ, 9) ΜΝΗΣΤΗΡ, 10) ΑΡΟΙΚΙΑ —
ΔΟΝ — ΠΙΔΑΣ, 11) ΠΑΛΛΑΣ — ΠΑΝ
— ΣΩΑ — ΜΙ, 12) ΟΡΜΑΙ — ΑΡΜ —
ΣΑΣ — ΡΑΦ, 13) ΝΕΟΣ — ΑΡΑ —
ΤΟΝ — ΒΟΛΙ, 14) ΟΙΣ — ΕΡΑΣΜΟΣ —
— ΛΑΜΙΑ, 15) ΣΑ — ΠΙΣΤΙ — ΧΑΛ
ΒΑΣ, 16) ΙΜΑΤΙΟΝ — ΚΑΡΟΛΟΣ, 17)
ΑΝΑΣΣΑ — ΑΜΕΣΩΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) ΛΑΧΝΟΣ — ΑΠΟΝΟΣ. 2) ΠΑ
ΡΑΥΤΑ — ΠΑΡΕΙΑΙ. 3) ΑΥΡΙΟΝ — ΟΛ
ΜΟΣ — ΜΑ. 4) ΤΡΙΑΣ — ΑΤΤΙΛΑΣ
ΠΑΝ. 5) ΣΑΣΙ — ΜΙΑ — ΚΑΙ — ΕΙ
ΤΑ. 6) ΑΜΑ — ΑΝΑ — ΜΙΣ — ΑΡΣΙΣ
7) ΛΙ — ΕΔΑ — ΑΝΑ — ΑΡΑΤΟΣ. 8
ΙΣΑΛΑ — ΙΛΗ — ΠΡΑΣΙΝΑ. 9) ΠΟ
ΤΣΑΔΑ. 10) ΠΑΛΑΜΑΣ — ΤΟΝ — ΤΟ
ΣΚΑ. 11) ΑΛΕΞΙΣ — ΜΗΝ — ΣΟΣ —
ΑΜ. 12) ΛΑΒΑΣ — ΣΕΡ — ΣΑΝ —
ΧΡΕ. 13) ΑΜΗΝ — ΝΗΛ — ΠΩΣ —
ΛΑΟΣ. 14) ΜΑΣ — ΑΙΜΙΛΙΑ — ΒΑΛ
ΛΟ. 15) ΗΝ — ΟΚΤΑΣ — ΡΟΜΒΟΣ
16) ΑΙΤΗΣΙΣ — ΑΜΑΛΙΑΣ. 17) ΓΕΝΕ
ΛΙ — ΞΙΦΙΑΣ.

Στρατιώτην Δρι-
Χαρ.: Νομίζω πώς τὸ αἰσθημα-
τικὸ καπρίσιόν σας κάνει νὰ βλέ-
πετε τὰ πράγματα πολὺ παράφο-
ρα! Ἐσεῖς ἀκόμα στρατιώτης, ἀ-
δημιούργητος καὶ χωρὶς ἀνεξαρ-
τησία κι' ἡ κοπέλλα, μόλις 17
χρόνων, δὲν εἶνε ὀρθὸ νὰ παρα-
συσθῇτε σὲ περιπέτειες, ποὺ δὲν
98

παύσαν κένενα σοφολογιό οκοποι. φαίνε-
ται μάλαστο πώς η κοπελλίστοσ,
άν και μικρότερο σασ, σκεπτεταί
πιο λογικά. και γι' αυτό δεν σασ
απάντασει. Και σεις επίσης, δεν
πρέπει ν' αφοριώσετε τη σκέψι
σας σ' αυτή και προ πάντων να
μην τομώσατε να κάμετε το δι-
άβημα, που σχεδιάσατε. Άδουσε
να τελειώσετε πρώτα τις στρα-
τηγικώς υποχωρώσεις σας κι' άν
άκόμα έχετε ένδιαφέρον, ως τότε,
μπορείτε πια να κάμετε ό,τι
καλίστο αποφασίσατε.

Νά ᾤ ῥῃ "κα ν ε ῖ ... κλπ., Θεσ/νίκην": "Έχω τή γνώμη πώς πρέπει νά ὀπλισθῆτε μέ ἄρσους καί μέ κάποιαν αὐτοθυσία καί νά πνίξετε στήν καρδιά σας αὐτό τό σίθημα, τουλάχιστον πρὸς τό παρόν. Ὅλη σας ἡ σκέψι καί ὁλο σας τὸ ἐνδιαφέρον πρέπει νά στραφούν καί ν' ἀσπασθούν στὸ πρῶτο καὶ μεγάλιο κεφάλαιο τῆ ζωῆς: στήν ὑγεία σας. Νά κυττάξετε, λοιπόν, πὼς θὰ μπορέσετε καλύτερα ν' ἀντιμετωπίσετε

τή βελτιώσει σας κι' όλα τὰ ἄλ-
λα θάρθουν ἀργότερα, ὅταν, με-
τὸ καλὸ, ἀναρρώσετε τελείως!
Γιὰ ὅλα ὑπάρχει καιρὸς, ἀλλά
πριν ἀπ' ὅλα ἡ ὑγεία εἶναι τὸ
«πρῶτο καὶ μεγαλύτερο ἀγαθόν»!

Ποι εμενήν μικρούλα, Δ. Α.: Πολύ καλά κάνετε κι έχετε κάπως ξεκάνει και δεν μιλάτε με τόνό γέμο. Γιατί δεν βλέπω, τουλάχιστον απ' όσα μου γράφετε, να τρέφω κανένα σοβαρό σκοπό, ούτε και να εμπνέω έπιστολήν με τὰ λόγια του. Είστε μικρούλα και πρέπει να προσέχετε και στὰ γλυκόλογα και στis υποσχέσεις των νεαρών. Πού θέλουν να σάς πλησιάσουν μόνο και μόνο, συνθήκη, για να κολλεσθούν τὸν γέωσιμό τους στὶ τάχα εἶνε «γόντες» και «κακοδικοφέστες». Σταθίτε αξιοπρεπῆς κι ἐπιθυλακτικῇ, για να ποστατεμένη τὴν ψυχική σας γαλήνη και τὴν οικονομική σας ἐντιμότητα!

Ἐρωτευμένη ψυχὴ
45 Π. Π.: Τα ἴδια κριθῶς, με
κοῦλα μου, ἔχω νὰ συστήσω καί
σ' ἐσάς. Λυπούμαι ἴσως πού...
προσβάλλω κάπως τὸ τουφερό αἰ-
σθημα πού νιώθετε γιὰ τὸ νεα-
ρό, ἀλλὰ σὰς μιᾶς σὰν γυναῖκα
καὶ σὰν μητέρα; νὰ προσέγγετε
στὶς σχέσεις σας μὲ τοὺς νέους
καὶ νὰ μὴν τοὺς ἐμπιστευτέτε
εὐκολοῖα καὶ τυφλὰ μάτια... Μὴ

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
 Ίατρος - Δερματολόγος
 Τηλ 54-203 - Στουρνάρα 30

σας κολακεύουν, μὴ σας πλανεύ-
σουν τὰ γλυκόλογα. Ὅποιοι ἀλη-
θινὰ ἔχει σοβαρὸ αἴσθημα καὶ εὐ-
λικρινῇ σκοποῦ γιὰ μιὰ κοπέλλα,
δὲν τὴν ταλαινίζει μὲ ραντεοῦ καὶ
ἀόριστους ὑποσχέσεις, ἀλλὰ σὺν-
τίμιοι καὶ ἄξιοι ἀνθρώποι ἀνα-
λαμβάνει τίς ὥραεις εὐθύνες του
ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας τῆς
κόρης καὶ τῇ ζητεί γιὰ σύντρο-
φο τῆς ζωῆς του!

Ἄ γ α π η σ α γ ι α ν ᾶ
 πε θ ἄ ν ω : Ἄπ' οὐσῶν γρά-
 φετε, συμπεριαινῶ ὅτι ἡ κοπέλλα
 ἐξέτιμησε τὴν σοφάρη σας στάσι
 καὶ τὴν ἐπιμὴν πού δεῖξατε καί
 γι' αὐτὸ τὸλμησε νὰ σας γρά-
 ψω τόσα ἐνθαρρυντικὰ λόγια. Ὑ-
 στερα λοιπὸν ἀπὸ τὸ γράμμα της,
 ἔχετε ὅλην τὴν εὐλευθερίαν νὰ
 γράψετε κι' ἐσεῖς σεννά, νὰ της
 μιλήσετε γιὰ τὴν εὐκαιρίαν καὶ
 τὴν σταθερότητα τοῦ αἰσθημάτος
 σας. Νὰ της ἐκθέσετε ἐπίσης
 τοὺς σοφάρους σκοπούς πού ἔχε-
 τε γι' αὐτὴν καὶ νὰ ζητήσετε νὰ
 σας πῇ κι', ἐκεῖνη καθαρά τὴν ὀ-
 ριστικὴν ἀπόφασίν της. Κι' ἔτσι νὰ
 ἐνεργῆσθε πιά δ.τ. ὁρθὸ καὶ δι-
 κάκι τὴν ἀγάπην καὶ ἡ κοινωνικὴν σας
 ἀξιοπρόεσιαν σὰς ἐπιβάλλουν.

Πυροβολητὴ 103, Καρδίτσα: Μιὰ καὶ δὲν εἴσαπτε τυχερός κι' ἐποφελήθηκε ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀπουσία σας, γιὰ ν' ἀραιοποιήσῃ τὴν κοπέλλα πρὸ ἐσῆς ἀγαπούσατε, τὸ λογικότερο εἶναι νὰ παραστήσετε κάθε ἐνδοξόφρον σας γι' αὐτὴν καὶ νὰ τὴν βγάλετε πιά ἀπ' τοῦ νοῦ σας. Φαίνεται ἄλλωστε ὅτι ἐκείνη δὲν σὰν ἀγαπούσε, γιὰ νὰ δειντὴ μὲν τόση προβυμία νὰ πάρῃ ἄλλον. Συνεπὸς πρέπει νὰ τὸ πάρετε ἀποφασί καὶ ν' ἀντικρούσετε τὴν πραγματικότητα σὰν λογικός ἄνθρωπος.

Δὲν τὸν ἀγαπῶ, Μ.
ψ.: Τὸ ὀρθότερον εἶναι, ἀφοῦ ὁ κα-
λὸς σας πραγματικῶς σας ἀγα-
πᾷ καὶ δὲν θά ἔχη καμμίαν ἀπὸ
μέρους του παρελθούσης ἢ συνέ-
πεια ἢ ἐλλοκίμηση σας, νὰ τὸ
τὰ φανερώσετε ὅλα καὶ νὰ τοῦ πῆ-
τε ὅτι ἐπάρκειτο γιὰ παιδικὴ ἐ-
πιπολαϊότητα, χωρίς σημασία
καὶ σκοπὸ! "Ἐτοί κι' ἂν ὁ πρῶ-
τος, γυρίζοντας, τολήσῃ νὰ κά-
νῃ κανένα διάβημα γιὰ νὰ σας
συνοφανίσῃ καὶ νὰ σας διασημῇ,
ὁ ἀγαπημένος σας θάνε προσπι-
σμένος ν' ἀντιμετώπισῃ τὴν
στάσι του καὶ τὸν βάλῃ νὰ ἐ-
ξιοπολέπησιν στὴ θέσι του. Ἄλλα,
καθήμενοι παιδιὶ δὲν προσέ-
χετε καὶ δὲν σκέφτεστε προκατα-
βολικά, παρὰ μὲν τίς ἐπιπολαί-
ότητες σας, δημιουργοὶ στενο-
χώρης καὶ ταραχῆς μόνῃ σας
τῇ ψυχικῇ σας γαλήνῃ; Κρίμα
ποῦ εἴσατε καὶ μορφωμένοι κορί-
τσι!

Ἐν τῷ μὲν Ν. Κ. Κ.:
Ποιορίζω τὸ ψευδώνυμό σας πρὸς
ἐξορία με... σαρανταποδοῦσα
Ὅσο γὰρ τὸ λήθηά σας, δὲν
μπορᾷ να συμπεράνω τίποτα θε-
τικό, ἀφοῦ δὲν ἔξω πρόσωπα
καὶ πράγματα. Φοβόμαι μήπως
εἶνε καμμία πλεκταὶ σχεδισμέ-
νη ἀπὸ τοὺς δικούς σας, γιὰ να
σας ἐμποδίσουν να πραγματοποιή-
σετε ἕνα τέτοιο γὰρ. Ἄν ὁ-
μως ἔχετε κι ἑσείς ὁ ἴδιος ἀμφι-
βολίες, τότε να ζητήσετε εἰλικρί-
νως ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν κατέλλη
ἐξηγώμενα τῆς καθαρᾷ κάθε τί
ποῦ σας ἀνηγορεύει...

Ἐν τῇ β' Κ. Κ., Πει-
ραι: Ἀγαπήτῃ μου, μικρούλα,
νομίζετε ὅτι δὲν κάνουν ἀλλή δου-

λειά παρά μόνο να θυμάμαι
 πως έξεληξε το νεανικό αίσθη-
 μάτoς σας, έτσι όπως με κατα-
 τοπιζέτε κάθε βδομάδα και μ' έ-
 να γράμμα σας; Άλλοιμόνο μου
 άν δλοι οι έπιστολογράφοι μου έ-
 καναν το ίδιο, θα τρελαινόμουν!
 Γι' αυτό χωρίς να μου άραδιάσετε
 άχρηστες λεπτομέρειες, καλό είν-
 ε να ξαναάβαστέ με την πρώτη
 μου άπάντησι που ίσχυει για το
 μέλλον σας...

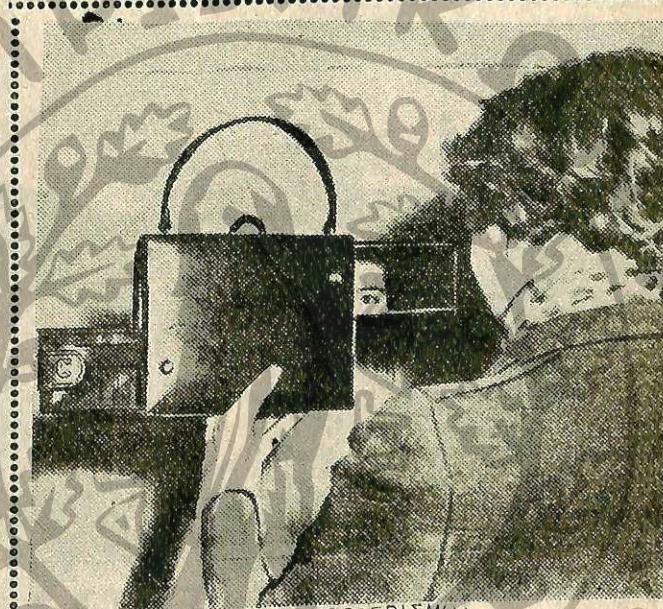
Μικρή ἀγαπημένη:
Καί πάλι σὰς γράφω, ἀγαπητή
μου, καί σὰς ρωτῶ: Ἐγίναν πο-
τέ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔτσι ἀκρι-
βῶς, μὲ τίς ἀπίστευτες, τίς ἐ-
ξωφρενικές συνθήκες καί λεπτομέ-
ρειες πού μού περιγράφετε; Πάν-
τως δὲν ἔχετε καθόλου δίκιο νὰ
σκέπτεστε τὸ θάνατο, ἀφοῦ δὲν
ὑπάρχει λόγος ν' ἀπογοητευεστέ
ἀπὸ τὴ ζωὴ σας... Ἀκόμα σὰς
συνιστῶ νὰ ἐπωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν
εὐκαιρία τοῦ γάμου πού σὰς προ-
τείνουν, γιὰ νὰ μῆτε στὴ ζωὴ
καί νὰ λησμονήσετε μιὰ ὑπόσχεσι
πού δώσατε χωρὶς νὰ ἔξερετε τὸ
πρόσωπο.

EPH

☆☆
Θέλω τὰ παιδιά μου...

Μιά τραγική τραγωδία βγαίνει μέσα από το γράμμα που μου στείλες! Ά π ε λ π ι σ μ έ ν η μ ά ν ας, όπως υπογράφει μία άγνωστή μας. Κι' αυτή η πονεμένη κραυγή ζητάει τα παιδιά μιας δυστυχισμένης μητέρας, που μέσα σε μία κακή ώρα, τρέλλη από τα ψευτικά γοητευτικά λόγια ενός ξένου, έξολογίστηκε κι' έγκατέλειπε το σπίτι της γιά μία έβδoμα... "Επειτα... η μητέρα αναγυρίζει στο σπίτι της, να δέν βρήςκε ούτε τον άντρα της, ούτε τα παιδιά της! Ζήτησε λοιπόν, τα παιδιά της, φώναξε, παρακάλεσε γονάτισε μπρος σε συγγενείς και σε δικαστές, να κλειφεί δέν, υπάκουσε να τή βοηθήσει, ούτε

μπορούσε ν' ἀκούση τὸν πόνο
της: «Πῶς θὰ τὰ πάρω πίσω;»
μὲ ρωτάει. Πῶς νὰ τὰ πάρῃ; Αὐ-
τὸ τώρα εἶνε δύσκολο. Εἶνε ἡ γυ-
ναίκα, ποὺ ἔφταξε καὶ φυσικά
ἅλῃ ἡ κοινωνία καὶ ὁ νόμος στρά-

ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

[illegible]

με τον ίδιο τρόπο όλες τις κοπέλλες, όπως με συναντήσουν την πιο επιπόλαιη για να παίξουν μαζί της.

Εσείς όμως, που είσατε φρόνιμα κορίτσια, όπως με βεβαιώνετε, πρέπει να τους περιφρονήσετε και να μη δεχθείτε άλλη φορά απ' αυτούς το παροικικό δώρο, γιατί αυτό σας εξευτελίζει και σας εκθέτει.

Α θ λ η π η Π.: Νομίζω ότι δεν είναι ανάγκη να της εκφράσετε τα αισθήματά σας, γιατί είσθε ακόμα πολύ νέες, μόλις 19 ετών, και τα αισθήματα αυτά δεν θα ωφελήσουν σε κάτι το θε-

τικό. "Αν πρόκειται απλώς να περάσετε την ώρα σας, αναζητήστε μια άλλη που να μη μοιάζει στο χαρακτήρα της νέας που γνωρίζετε. Είναι κρίμα να την παροικείτε και να την εκθέσετε.

Θ έ λ ω τ η ν ε ύ τ υ χ ι α τ η ς — λ ο χ ι α ς: Δεν μπορέσα να βγάλω λέξι από το γράμμα σας.

Το μολύδι που χρησιμοποιήσατε είναι τόσο άγνο που δεν κατόρθωσα να διαβάσω τίποτα.

Ευχαριστώ θα σας απαντήσω. Αν μου τα ξαναγράψετε με μολύβι, σύντομα και καθαρά.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Α γ ω ν ι ώ σ α έ π α ρ χ ι ώ τ ι σ σ α: Πρωτίστως δεν πρόκειται περί κακοήθους επεξεργασίας, δεδομένου ότι το έχετε, όπως λέτε, πολλά χρόνια ανετάβλητο. Είμαι βέβαιος ότι πρόκειται περί της ίδιας παθήσεως που μου λέτε ότι έχετε. Ασφαλώς, αν επρόκειτο για άλλο πράγμα, ο γιατρός που σας εξήτασε θα σας έκανε κάποια σχετική ερώτηση.

Ν α μ έ ν ε τ ε ή σ υ χ η ό π ω σ ή π ο τ ε.

Π τ υ χ ό ν έ ο Α. Β. Γ. Δ.: Λυπούμαι πάρα πολύ γιατί στο περιστατικό σας είναι τελείως αδύνατον να τη ένας γιατρός τη γνώμη του, χωρίς να σας εξετάσει. Είναι δε ακόμα πιο λυπηρό, γιατί βρίσκεστε μακριά από την Αθήνα.

Δ. Υ. Μ. Ξ. Ξ. Ι. 88: Σας απάντησα στην προηγούμενη σας επιστολή και επαναλαμβάνω ότι εφ' όσον πρόκειται περί μιας και μόνο φασκας, να πάτε εκεί που 'μ' ερωτάτε χωρίς ενδοιασμούς.

Ι σ α θ έ λ α: 555: Υπάρχουν φάρμακα για την θεραπεία των παρσίτων και των λημιθιδίων, πρέπει όμως να χαρακτηριζόσθαι προηγουμένως με μικροβιολογική εξέταση. Όστε να δοθούν τα ενδεδειγμένα για την περίπτωση φάρμακα.

Κ ω ν. Ν η σ. Κ α ρ.: Εφαρμόστε την περιγραφόμενη με τα καταπτόντα λωροφύλλης σκετική θεραπεία και γνωρίστε μου τα αποτελέσματα. Εφ' όσον θα αποδούν θετικά.

Α. Β. Γ. 201: Αφού οι γιατροί που σας εξήτασαν σας συνέστησαν να κάμνετε βασικό μεταβολισμό να τον κάμνετε. Δεν πρόκειται να σας βλάψη η εφαρμογή του. Αντιθέτως θα βοηθήσει τους γιατρούς στη διάγνωση τους.

Ν. Ι. Π.: Είναι εύλογο, ύστερα από τα ηλεκτροσόκ που εφαρμόσατε, να αισθανέστε μια γενική εξάντληση του οργανισμού, δεδομένου ότι κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, ήταν πάρα πολλά. Εγώ μόνο ενώ τη γνώμη ότι ασφαλώς υποφέρετε να συνέλθετε και να επαναλάβετε την εργασία σας. Πάντως, γενική κατεύθυνση της ενδεδειγμένης θεραπείας θα έχετε από ειδικό νευρολόγο.

Α ν ή σ υ χ ο ν έ ο: Η πάθησή σας κατά μέγιστο ποσοστό οφείλεται σε εξασθένιση του νευρικού σας συστήματος και γενικότερα σε εξάντληση του οργανισμού, απότοκο βέβαια της προηγουμένης καταπολέμησης, όπως τουλάχιστον στο γράμμα αναφέρετε. Επομένως πρέπει η φροντίδα σας να στραφεί η φροντίδα στη γενική τόνωση του οργανισμού και ειδικώς στη νοσηλεία του νευρικού συστήματος, η οποία θα γίνει βέβαια από ειδικό νευρολόγο.

Β ο υ ν ι σ ι ο 18, Κρήτη: "Αν βέβαια μένατε εδώ, η θεραπεία σας θα ήταν ασφαλέστερη. Τώρα, εφ' όσον από μακριά, θα σας βοηθήσω κατά το δυνατόν. Θα κάμνετε 15 ενέσεις Orleton ή Testoninon ή Teston, όποιες βρείτε, των 25 μλγρ., τρεις την εβδομάδα ενδομυϊκώς. Εφ' όσον συνεχίσετε, θα πάρετε δύο χάπια ημερησίως από τα ίδια φάρμακα επί 25 ημέρες. Συγχρόνως θα πάρετε, επί ένα μήνα, τοιαύτα κουταλάκια την ημέρα Heratoferin. Και αναλόγως των αποτελεσμάτων επαναλαμβάνετε την αυτή σειρά μετά δίμηνο.

Π α ρ ν α σ σ ό ν 26: Εκείνο που σας συνιστώ εγώ, που δεν σας εξήτασα ποτέ, είναι να ακολουθήσετε την θεραπευτική αγωγή που σας υπέδειξε ο δεύτερος γιατρός. Αφού μάλιστα όπως λέτε, είδατε σχετική βελτίωση.

Π ε ρ ι ε ρ γ ο ν έ ο. Α. Κ.: Τρίτολι: "Όσον αφορά τις ενδορφίνες των αυτών πρέπει να συμβουλευθείτε πρωτίστως ωτολόγο γιατρό. Για τα λοιπά που μου γράφετε, ο παθολόγος σας σας έχει κατατοπίσει. Ακολουθήστε τις υποδείξεις του.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
*ατοφ

Μια εύαισθητη ψυχή

— Κυρία Ελένη... νάρθη να παίξω με τη Μπούλη;

— Όχι, χρυσό μου... Η Μπούλη είναι ακόμα αρρώστη... Αυτός ο διάλογος, γινότανε εδώ και δέκα μέρες, κάθε πρωί, την ίδια ώρα, από το Λάκη, ένα αγοράκι πέντε χρονών και την κυρία Ελένη Πουλάκου, ιδιοκτήτρια του σπιτιού, που καθόταν το αγοράκι αυτό με τη μαμά του, την Άννα.

Η Άννα ήταν χήρα. Είχε χάσει, πριν από δυο χρόνια, τον άντρα της και πήγε ως παραδουλεύτρια στο μεγάλο εκείνο ξεχωμένο σπίτι, όπου η κυρία Ελένη είχε παραχωρήσει σ' αυτήν και στο παιδί της, δυο μικρά δωμάτια του κήπου.

Η κυρία Ελένη, λοιπόν, είχε την Μπούλη, ένα ξανθό όμορφο κοριτσάκι πέντε χρονών, που ταιρίαζε με το παιδί της, Άννας. Έτσι τα δυο παιδιά, ο Λάκης και η Μπούλη παίζανε πάντα μαζί.

Μά, ξαφνικά, η Μπούλη αρρώστησε και ο κύριος Πουλάκος, ο γιατρός, σύστησε στη γυναίκα του να μην αφήσει το Λάκη ν' ανέβει στην καμάρια της κόρης τους.

Έτσι, ο Λάκης έπαιρνε κάθε πρωί, την ίδια απάντηση:

— "Όχι, χρυσό μου! Καλά, απαντούσε το μικρό. Κι έφευγε μέσα από τα δέντρα του κήπου για το σπιτάκι τους, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά πίσω του, προς το μέρος που ήταν τα παράθυρα της καμάριας της Μπούλης.

Ένα μεσημέρι, η Άννα τον έντυσε βιαστικά και χωρίς ν' απαντήσει στις ερωτήσεις του, τον πήρε από το χεράκι και τον πήγε στην αδελφή της, που καθόταν στο βύρνα.

Φαίνεται πως το κοριτσάκι της κυράς μου, είπε κρυφά στην αδελφή της η Άννα, είναι πολύ άσχημα και της φθάσει να ένω εκεί κάτω το Λάκη. Κράτησε το, όπως νάρθη να το πάρω. Νά, πάρε κι αυτά τα λεπτά, για τα ξεδά του.

Ο Λάκης που στο μεταξύ, είχε ακολουθήσει τα δυο ξαδελφάκια του, έτρεχε μαζί τους για να του δείξουν τα κουνέλια και το σκύλο τους. Ξαφνικά, όμως, ακούστηκαν φωνές, διαμαρτυρίες κι η Άννα έτρεξε κοντά στα παιδιά.

Μαμά, ο Τέλης δεν μου δίνει ένα κουνελάκι!... φώναζε ο Λάκης. — Τι θα το κάνεις, παιδάκι μου; Δεν παίρνουν με τα κουνέλια... του είπε η Άννα.

Μαμά, θέλω να το πάω στη Μπούλη να γελάσει... να γίνει γρήγορα καλά!... πρόσθεσε ο μικρός.

Υστερα από δυο μήνες, ο Λάκης γύρισε στο σπίτι τους. Η Άννα δεν είπε στο παιδί της πως η Μπούλη είχε πεθάνει.

Πήγε ταξίδι με τη μαμά της και με το μπαμπά της, το εξήγησε. Κι ο Λάκης την πίεμε για να της χαρίσει το κουνελάκι που του είχαν δώσει τα ξαδελφάκια του.

Πραγματικά, τη νύχτα εκείνη, είχε γυρίσει το αγόρι που είχε πάει ταξίδι, για ν' αλλάξει περιβάλλον, και να συνέλθει από τον κλονισμό. Μόλις πρόφτασε τότε η Άννα ν' αρπάξει το μικρό, που έτρεχε σαν τρελλό να μη στο σπιτί.

— Η Μπούλη δεν ήρθε, αγοράκι μου, ακόμα, του είπε. Κι οι μέρες περνούσαν. Ο Λάκης αναστέναζε κι έτρωγε ανόρεχτα. Ένα βράδυ, η Άννα τον βρήκε έξω από το κρεβάτι του. Είχε κολλήσει το προσωπάκι του στο παγωμένο τζάμι, στη θέση που το παντζούρι ήταν λίγο σπασμένο. Από κει έδλεπε τα φωτισμένα παράθυρα του σπιτιού της Μπούλης.

Το πήρε και το κοίμισε κοντά της, χωρίς να το μαλώσει. Την άλλη μέρα, όμως, του εξήγησε πως η Μπούλη δεν θα ξαναγύριζε, γιατί ο Θεούλης την είχε πάρει κοντά του.

Κατάλαβε, μωρό μου; — Ξέρω, μαμά. Πέθανε και τη βάλανε στο χώμα, όπως το μπαμπά, είπε ο μικρός, προσπαθώντας να ξεφυγή από την αγκαλιά της μαμάς του. Εκείνη, όμως, τσούγγιζε δυνατά, σαν νόθελε να το προφυλάξει από κάθε κίνδυνο.

Με το κρύο και τη βροχή, η Άννα δεν άφηνε το Λάκη να βγαίνει τώρα στον κήπο. Κι εκείνος, καθισμένος πίσω από το κλειστό παράθυρο, παρακολουθούσε, σαν σιωπηλό γεροντάκι, τη βροχή που έπεφτε όρμητικά πάνω στους κλώνους των δέντρων. Τίποτα όμως απ' όσα έβλεπε ο Λάκης μέσα από το θάμνο τζάμι, δεν τον ενθουσίαζε πια, δεν έκανε την καρδούλα του να χαρή.

Ανησυχία η Άννα, συμβουλευτήκε το γιατρό, τον πατέρα της Μπούλης. Αυτό το παιδί έχει εύαισθητη ψυχή, της εξήγησε. Σε πολλά παιδάκια, παρουσιάζεται αυτή η μελαγχολία, όταν χάσουν κάτι που το αγαπούσαν πολύ. Το παιδί σου έχασε τη συντροφιά της κορούλας μου και γι' αυτό λυπάται...

Το ίδιο έπαθε, όταν πέθανε ο πατέρας του... είπε η Άννα. — Έτσι είναι... Σε συμβουλεύω, λοιπόν, να το πιάς στην αδελφή σου. Συνέχισε ο γιατρός. Εκεί θα τρέξει, θα παίξει με τ' άλλα τα παιδάκια και θα παρηγορηθεί.

Αχ, πώς να τ' αποχωριστώ τώρα, αυτές τις ημέρες; στέναζε η Άννα. — Τι να σου κάνω... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος... Έκτός, αν δοθή μια άφορη και ξεσπάση αυτός ο πόνος του...

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Οι γονείς της Μπούλης ετοιμαζόντουσαν να φύγουν από το ξεχωριστό σπίτι, που το κάβι τη Μπούλη, τους φώναζε, λοιπόν, την Άννα, κι αφού της έδωσαν οδηγίες για το σπίτι τους, που της χάποσο για τα ξεδά της και της χάρισαν για το Λάκη όλα τα παιχνίδια και τα ρουχαλάκια της Μπούλης.

Έτσι, όταν έφυγαν, η Άννα κλείδωσε το σπίτι κι έφερε στο δωμάτιο του Λάκη, όλα τα παιχνίδια της Μπούλης.

Όλα είναι δικά μου, μαμά; φώναζε εκείνος. — Ναι, χρυσό μου! Σου τα έστειλε η Μπούλη με το Χριστούλη. Αύριο είναι Χριστούγεννα, παιδί μου. Και πήγε στο διπλανό δωμάτιο, για να συναντήσει την αδελφή της, που της είχε φέρει ένα χριστούγεννο κι ένα σφαιρικό κουνελάκι, για το καλό του χρόνου. Οι δυο αδελφές κουβεντιάζαν τα δικά τους όταν, ξαφνικά, ακούστηκε ένα παιδικό κλάμα.

Το παιδί μου! φώναζε η Άννα κι έτρεξε στο πλαϊνό δωμάτιο, όπου είχε αφήσει τον Λάκη. Και τότε, η Άννα και η αδελφή της βρέθηκαν μπροστά σ' ένα εκπληκτικό θέαμα:

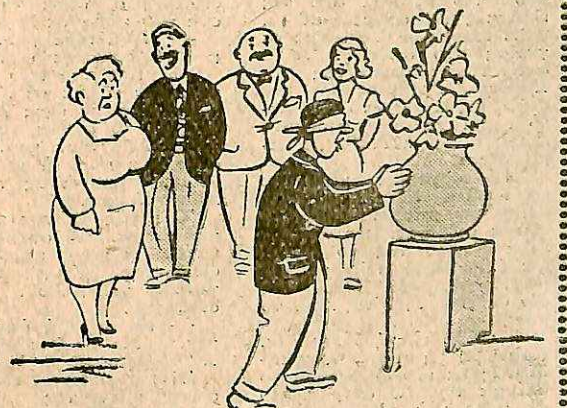
Ο Λάκης ήταν πεσμένος ανάμεσα στα παιχνίδια και, κοιτώντας στην αγκαλιά του μια μεγάλη κούκλα της Μπούλης, έκλαιγε μ' αναφυλλήτα. Σπάρανε η καρδιά της μάνας, βλέποντας το ξεσπάσμα του πόνου του παιδιού της, κι έτρεξε να το σπρώξει στην αγκαλιά της. Ήξερε τόσο πως δεν θ' άνοιγε να γιάτρευτεί από την κρυφή του λύπη.

MIPANTA

ΜΕΘΥΣΙ ΤΡΕΛΛΟ!

— Εμείς, θα μās επιτρέψετε να πηγαίνουμε... Η γυναίκα μου δεν αισθάνεται τόσο καλά!

ΤΥΦΛΟΜΥΓΓΑ!

— Α το βρήκα... Έσ' είσαι κυρία Εὐθαλία!

— Θα διαβάσης πολύ ακόμα, Θεανώ; Θέλω να γυρίσω από την άλλη μεριά!

— Σας επιστρέφω το μυθιστόρημά σας με το τελειωμένο έργο... Νά το αποτέλεσμα...

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΧΡΟΝΟ ΔΕ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΣΠΙΤΙ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΚΛΗΡΩΣΙΣ: Δευτέρα 31 Δεκεμβρίου 4 μ. μ.
ΑΙΘΟΥΣΑ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»

— Ἐρχομαι μαζί σου, εἶπε ἡ Μάρυκαρετ.

παίνει από τὸ παραθύρο, τὴν
πρόσωπα τοῦ Σάμουηλ, καὶ
τῆς Μάργκαρετ, ξεχώριζαν
πολὺ καθαρά.

γι' αὐτὴν καὶ τὸ Σαμουὴλ
Ὁρτέγκος. ΖΑΝ ΝΤΑΓΚΕΝΩ

Οἱ τρεῖς «ἐξυπνάδες» τοῦ Χότζα

Κι έφυγε τρεχάτος για το παζάρι.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση Αποσπεί

ταγής καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς ἐπὶ αὐτῆς πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου

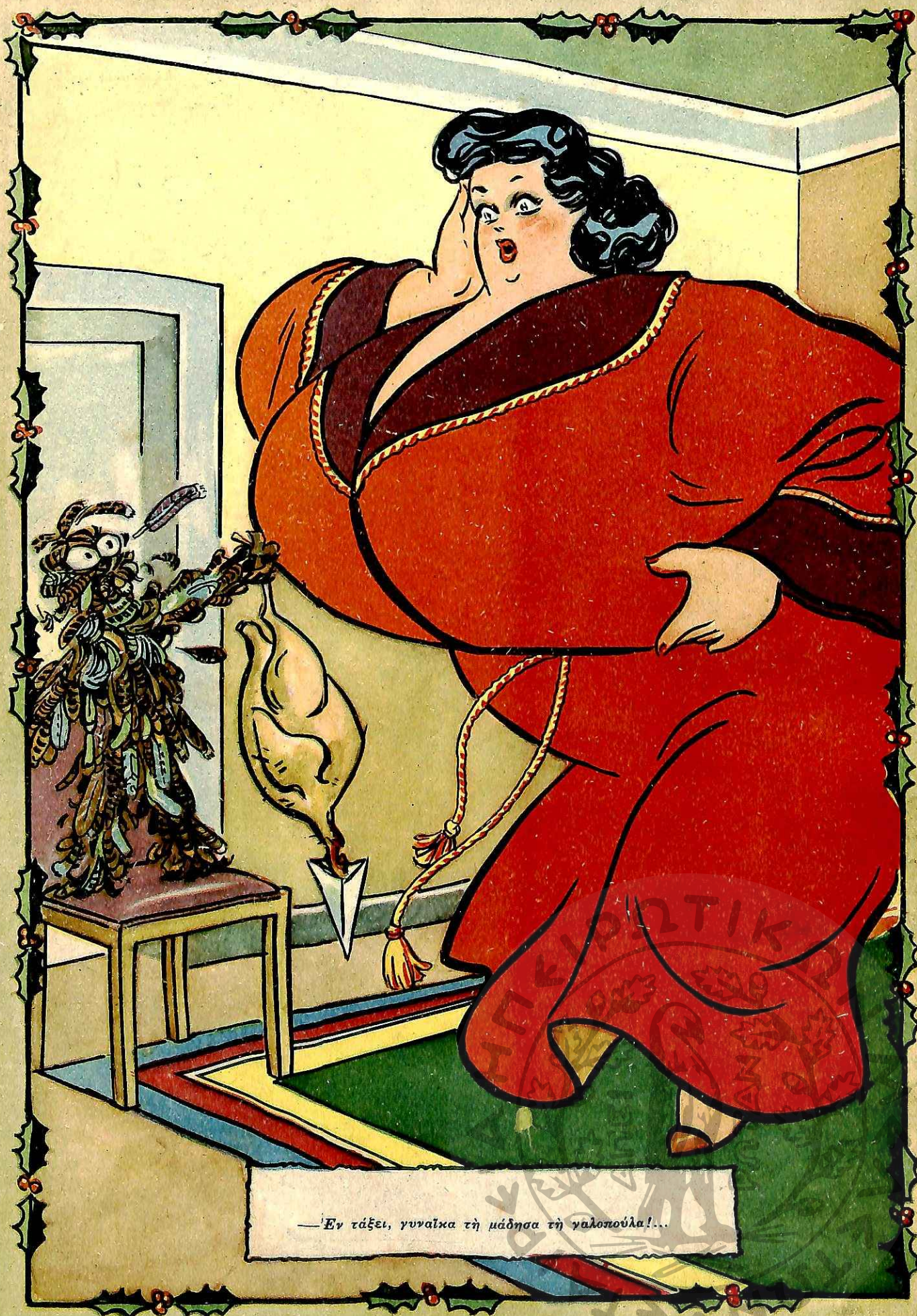
Παράξενο διήγημα

Καταλαβαίνει τώρα πώς τὸ πρῶ-
σινο θυμιατήρι θὰ τὸν σπρώξει μοι-
ραῖα στὴν τρέλλα! Τὸ κλείνει σ' ἑ-

κακόγλωσσοι—ήταν να συλληφθούν, βάσει αυτού του στοιχείου, 50 άνθρωποι, 2 άλογα, ένα κουτί σαρδέλες, μια γάτα κι' ένα τριμπουσόν!..

.....Ιατρός Αισθητική Δερματολόγος.....

—Εν τάξει, γυναίκα τή μάδησα τή γαλοπούλα!...